

VNNS • số 272 • tháng 04 năm 2015
Mục Lục

- 1 Hình bìa** • Nguyễn Quang Kế • Thái Tăng An
- 3 Quan điểm** • Quốc hận 30 tháng 4
- 4 Chủ đề** • Hòa Bình và Hòa giải Dân Tộc • Ngàn giọt lệ cho những anh hùng • Một thoáng Pleiku • Hồi ức 30/4 của người Việt tại Âu Châu
- 19 Tin Tức** • Tin Sinh hoạt Cộng Đồng • Tin Hòa Lan • Tin Việt Nam • Tin Thế Giới • Truyền thông xã hội dân sự
- 30 Truyện** • Ngàn ánh dương rực rỡ
- Thơ** • Phạm Thị Minh-Hưng • Ý Nga
- 42 Văn** • Những kỷ niệm chẳng bao giờ quên • Ai giải phóng ai? • Đôi dép tháng 4 • Người Việt đó đây • Ai đang là đại diện thực sự cho công nhân Việt Nam
- 45 Bạn có biết** • Biện pháp để tránh những rủi ro, tai nạn trong y tế
- 46 Du Lịch** • Tháng 4 mùa anh đào Washington, DC
- 48 Y học – Sức Khỏe** • Bệnh sạn thận
- 50 Gia Chánh** • Chuối nướng • Gà xào sả ớt
- 51 Vui cười**
- 52 Lá thư Tòa Soạn**
- 54 Nhạc** • Nguyễn Quyết Thắng

Việt Nam Nguyệt San
 Cơ Quan Ngôn Luận CĐVNTNCS/HL
 Vietnam Magazine
 Tijdschrift van Vietnamese Vluchtelingen
 in Nederland
www.congdonghoalan.com

ISSN: 0929-5151

Ban Quản Trị VNNS
 Kroeten 9 - 4871JT- Etten-Leur
 Nederland
 Email: hpnguyen@congdonghoalan.com
 Telefoon: +31 (0)765038426

IBAN: NL16 INGB 0001 5086 64 t.n.v.

Chủ nhiệm & Chủ bút
 Nguyễn Hữu Phước

Thủ Quỹ
 Nguyễn Thị Cẩm Vân

Kỹ thuật & Phát hành
 Nguyễn Quang Kế

&

Với sự cộng tác của
 Bạch Mai • Đắc Khanh
 • Đào Quốc Bảo • Đinh Ngọc Hiền
 • Đỗ Văn Bùi • Hoài Tâm Niệm
 • Lê Quang Kế • Mây Lang Thang
 • Miên Thụy • Nguyễn Đắc Trung • Ngô
 Thụy Chương • Nguyễn Quyết Thắng •
 Ông Năm Chuột • Tam Hợp • Tiểu Yến
 Tử • Thái Tăng An • Tuyết Lê • Trúc Hà •
 Ty Na • Trần Quốc Hiền • Tạ Trung Hiếu
 • Trần hữu Sơn • Võ Đức Tiến • Ý Nga

Lập trường

Chống bạo quyền độc tài cộng sản Hà Nội • Ủng hộ mọi tổ chức quốc gia tranh đấu cho tự do dân chủ của dân tộc

Chủ trương

Bảo tồn và phát huy văn hoá Việt • Duy trì và phát triển tình cảm tốt đẹp sẵn có giữa cộng đồng VNTNCS và nhân dân Hoà Lan • Tăng cường tình đoàn kết trong cộng đồng người Việt TNCS tại Hoà Lan • Khuyến khích và nâng đỡ người Việt hội nhập vào cuộc sống tại Hoà Lan

Quan điểm

Quốc Hận 30 tháng 4

Sự đời có những hình ảnh, sự kiện hay mốc thời gian làm người ta nhớ mãi trong lòng và những điều ấy, nếu diễn ra có ảnh hưởng đến nhiều người hay cho cả một dân tộc và nó mang đến tang tóc, đau khổ, kinh hoàng... làm người ta oán hận suốt đời, ấy gọi là “Quốc Hận”. Nỗi tang tóc, oán hận đó đã ập đến người dân Việt Nam vào ngày 30 tháng 04 năm 1975, cách đây đúng 40 năm về trước.

Vào ngày ấy, chính quyền Việt Nam Cộng Hòa hoàn toàn sụp đổ. Cộng sản Việt Nam (Việt Cộng) đã cưỡng chiếm nốt miền đất tự do còn lại của đất nước mà chính phủ Việt Nam Cộng Hòa đã cố gắng xây dựng và bảo vệ miền đất tự do này trên 20 năm (1954 – 1975).

Nhưng, điều quan trọng đáng nói ở đây là **những gì đã xảy ra sau khi Việt**

Cộng cưỡng chiếm miền Nam Việt Nam ?

Cho dù Việt Cộng có tuyên truyền giỏi cách mấy, hay những người Tây phương thiên tả có mù quán, ngô nghê cỡ nào đi chăng nữa cũng không thể nào dám nói khác đi những gì đã xảy ra sau khi Việt Cộng cưỡng chiếm miền Nam:

- **Trại học tập cải tạo.** Đây là những nhà tù mà Việt Cộng dựng lên với mỹ từ “trại học tập cải tạo”. Thực chất đây là nơi họ giam cầm, đầy đọa, những quân dân cán chính thuộc chính quyền Việt Nam Cộng Hòa. Con số tù cải tạo được ước lượng khoảng 200 ngàn tù nhân. Trong số họ rất nhiều người đã chết vì bệnh tật trong những trại tù man rợ, kinh tởm nhất của nhân loại.

- **Vùng kinh tế mới.** Đây là bước kế tiếp mà Việt Cộng áp dụng chính sách trả thù đối với những gia đình có thân nhân phục vụ trong chính quyền Việt Nam Cộng Hòa bằng cách đẩy gia đình, vợ con của họ vào những vùng được gọi là “vùng kinh tế mới” (những vùng rừng sâu nước độc). Có bao nhiêu gia đình bị lâm vào hoàn cảnh này thì không có thống kê, nhưng chúng ta cũng có thể ước chừng dựa theo số tù cải tạo.

- **Phong trào vượt biên, vượt biển.** Không thể sống dưới ách cai trị hà khắc, độc ác của Việt Cộng, nên người dân Việt Nam đã tìm phương trốn chạy bất chấp hiểm nguy cho tính mạng. Theo thống kê của Cao Ủy Liên Hiệp Quốc vào thời điểm năm 1990 thì ước lượng khoảng 1 triệu 500 ngàn người. Trong đó gồm những người vượt biên bằng đường bộ và nhiều nhất là đường biển (Thuyền Nhân).

Chỉ ngần ấy sự kiện đã quá đủ để làm cho người ta phải oán hận, nhớ đời mà ghi tâm khắc cốt những gì đã xảy ra cho chính mình, cho người thân mình và cho cả dân tộc.

Bốn mươi năm sau ngày 30/4/1975, đảng CSVN đã viết lên một trang sử đen tối cho quê hương và đem lại mối đại họa cho dân tộc Việt Nam. Bằng một chính sách độc tài đảng trị tiếm quyền, họ đã áp đặt một hệ thống chính trị vô nhân đạo lên người dân Việt Nam, đưa đến sự băng hoại toàn diện của xã hội, chà đạp nhân phẩm, coi thường những giá trị đạo đức cổ truyền. Việt Cộng đã dâng đất dâng biển cho quan thầy Trung cộng, hèn với giặc ác với dân, coi thường những hy sinh xương máu của tiền nhân đã có công mở mang và bảo vệ bờ cõi.

Năm nay đánh dấu đúng 40 năm ngày Quốc Hận, Ban Chấp Hành Cộng Đồng sẽ phối hợp cùng các cộng đồng bạn tại Âu Châu tổ chức chung buổi lễ tưởng niệm ngày Quốc Hận 30 tháng 04 trước tiền đình Quốc Hội Âu Châu tại Brussel. Đây là thời điểm mà tất cả chúng ta cần tỏ rõ nguyên do tỵ nạn của mình. Sự tham gia đông đảo của quý đồng hương sẽ làm sáng tỏ chánh nghĩa tỵ nạn của người Việt Nam. Khi được chính phủ sở tại đón nhận chúng ta bằng quy chế tỵ nạn (status) chánh trị, chúng ta đã rất hãnh diện và sự hãnh diện ấy phải được duy trì và phát huy như ý nghĩa nguyên vẹn của nó.

Hãy cùng tham gia đông đảo ngày Quốc Hận 30 tháng 04 như lời xác quyết:

chúng tôi đến đây để lánh nạn cộng sản.

Bạch Mai

Cộng Đồng Việt Nam Ty Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan
Associatie Van Vietnamese Vluchtelingen in Nederland (AVVN)
Vietnamese Association of Political Refugees in the Netherlands

Kroeten 9 – 4871 JT Etten-Leur - Nederland, Tel: +31 (0)76-5038426
IBAN: NL16 INGB 0001 5086 64 t.n.v. AVVN

Thư mời

Đề mục: **Tham dự ngày Quốc Hận 30 tháng 04.**

Etten-Leur, 2-4-2015

Kính gửi: - Quý vị đại diện các tôn giáo
 - Quý vị đại diện các đoàn thể, tổ chức
 - Quý đồng hương

Ngày 30 tháng 04 là ngày đại tang của dân tộc, ngày cả nước chịu sự cai trị hà khắc, nghiệt ngã, vô nhân tánh của đảng Cộng Sản Việt Nam (Việt Cộng). Chính chúng ta là những nạn nhân trực tiếp, những nhân chứng lịch sử: biết, thấy những gì đã xảy ra trong thời kỳ cầm quyền của Việt Cộng. Và, một lần nữa, cũng chính chúng ta là những nạn nhân đã sống dở, chết dở trên những con thuyền mong manh lênh đênh trên biển cả cầu mong vượt thoát bàn tay sắt máu của Việt Cộng.

Vào những ngày này, cách đây 40 năm về trước, số phận của dân tộc ta đã phải chịu sự đọa đày dưới ách cai trị độc tài của Việt Cộng. Nỗi khổ nhục của người dân Việt không bút mực nào tả xiết: lớp bị đưa vào chốn lao tù khổ sai (tù cải tạo), lớp bị đẩy vào những vùng rừng thiêng nước độc (vùng kinh tế mới), lớp lao ra biển, lớp chạy lên rừng (phòng trào vượt biên, vượt biển).

Chúng ta, những nạn nhân đã may mắn sống sót trên đường tìm tự do, cần đến với nhau để nhắc nhở nhau ngày đại tang này của dân tộc. Để con cháu đời sau của chúng ta biết, hiểu được nguyên do nào mà chúng ta có mặt tại đây, một miền đất xa xôi, tiếng tăm ngôn ngữ bất đồng để chọn nơi đây là quê hương thứ hai.

Năm nay, đánh dấu 40 năm ngày Quốc Hận, Ban Chấp Hành Cộng Đồng VNTNCS/HL sẽ tổ chức long trọng ngày Quốc Hận 40 năm trước tòa đại sứ Việt Cộng tại Den Haag. Kính mời toàn thể quý vị đại diện các tôn giáo, đoàn thể và toàn thể quý đồng hương đến tham dự buổi tưởng niệm ngày Quốc Hận 30 tháng 04 vào ngày

**Chủ nhật, 3-5-2015 từ 13:30 giờ đến 16:00 giờ tại
Nassauplein 12 – 2585 BD Den Haag**

Sự hiện diện của quý vị chẳng những nói lên niềm cảm xúc và nỗi đau chung của dân tộc mà còn nói lên lý do chúng ta đã đến hiện diện nơi đây.

Hẹn gặp lại quý vị trong ngày đại tang của dân tộc: Ngày **Quốc Hận 30 tháng 04.**

Trân trọng kính chào thân ái,

Nguyễn Hữu Phước

Chủ Tịch Cộng Đồng VNTNCS/ HL

THƯ MỜI

40 NĂM QUỐC HẬN 30 THÁNG 4

1975 - 2015

Kính thưa Quý Đồng Hương,

Trong suốt 40 năm kể từ ngày 30/4/1975, đảng CSVN đã và đang viết lên một trang sử đen tối cho quê hương và đem lại mỗi đại họa cho dân tộc Việt Nam.

Bằng một chính sách độc tài đảng trị tiếm quyền, đảng CSVN đã áp đặt một hệ thống chính trị vô nhân đạo trên người dân Việt Nam, đưa đến sự băng hoại toàn diện của xã hội, chà đạp nhân phẩm, coi thường những giá trị đạo đức cổ truyền.

Đảng CSVN đã dâng đất dâng biển cho Trung cộng, hèn với giặc ác với dân, coi thường những hy sinh xương máu của tiền nhân đã có công mở mang và bảo vệ bờ cõi.

Sự hiện diện của tất cả chúng ta, những người đã không chấp nhận một thể chế độc tài đảng trị đã phải gạt nước mắt xa rời quê hương, trong cuộc biểu tình ngày hôm nay để cùng nhau:

- Tôn vinh và tri ân những chiến sĩ, quân nhân, cán chính VNCH đã hy sinh cho chính nghĩa tự do,
- Hiệp thông với các nhà dân chủ tại quốc nội đang hy sinh đấu tranh cho tự do dân chủ và dân quyền,
- Lên án tập đoàn tội ác của đảng CSVN đã đặt quyền lợi của đảng lên trên quyền lợi của tổ quốc, gây ra cuộc nội chiến huynh đệ tương tàn, hy sinh biết bao nhiêu thế hệ thanh niên,
- Mang tiếng nói và khát vọng yêu chuộng tự do dân chủ của người dân trong nước đang bị bạo quyền CSVN trù dập dã man vô nhân đạo trước cộng đồng thế giới tự do.

Kính thưa Quý Đồng Hương,

Tuy biết rằng là ngày Thứ Năm trong tuần, Ban Tổ Chức mong mỗi Quý Đồng Hương thu xếp giờ giấc công việc đến tham dự ngày tưởng niệm

40 NĂM QUỐC HẬN
Thứ Năm 30.04.2015

từ 14g00 đến 16g00 Biểu-tình

trước QHAC – Liên Âu
tại Bruxelles, thủ đô của Âu Châu
Rond-point Schuman
B-1000 Bruxelles

từ 18g đến 22g Phim - Hội-thảo

Salle La Cure – ND des Grâces
Avenue du Chant d'Oiseau, 2
B-1150 Bruxelles - WSP

Sự hiện diện của tất cả Quý vị, và nhất là các bạn thanh niên sinh viên học sinh sẽ nói lên ý chí đồng tâm của Cộng đồng người Việt Nam ty nạn cộng sản và nêu cao giá trị tinh thần cho buổi Lễ Tưởng Niệm.

Trân trọng kính mời.

Đại Diện Ban Tổ Chức
Lê Hữu Đào

Thành phần Ban Tổ Chức:

tại Bỉ : Cộng-Đồng Việt-Nam/Liège, Hội Chuyên Gia Việt-Nam/VQB, Hội Cựu Quân Nhân QLVNCH/VQB, Hội Thân Hữu Bỉ Việt, Liên Hiệp Người Việt Tự Do/VQB, Liên Minh Dân Chủ/VQB, Nhóm Thanh Niên/VQB, Tân Đại Việt, Tập Hợp Dân Chủ Đa Nguyên, Việt Tân , Việt Võ Đạo/Bỉ, Voice Europe

tại Âu-châu : Cộng-Đồng Người Việt Tị-Nạn/HòaLan, Cộng-Đồng Người Việt Tị-Nạn Cộng Sản/Koln, Cộng-Đồng Người Việt Tị-Nạn/Monchengladbach, Đảng Thăng Tiến/Âu-châu, Hội Ái Hữu vùng Saint-Quentin-en-Yvelines, Hội Cựu Quân Nhân QLVNCH/Âu-Châu, Liên Minh Dân Chủ /Âu-Châu, Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam/Paris

Cộng Đồng Việt Nam Tự Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan
Associatie Van Vietnamese Vluchtelingen in Nederland (AVVN)
Vietnamese Association of Political Refugees in the Netherlands
Kroeten 9 – 4871 JT Etten-Leur - Nederland, Tel: +31 (0)76-5038426

IBAN: NL16 INGB 0001 5086 64 t.n.v. AVVN

www.congdonghoalan.com

@: info@congdonghoalan.com

Thông Báo

Đề mục: **Công bố thành phần tân Ban Chấp Hành Cộng Đồng.**

Etten-Leur, 6-4-2015

Kính gửi: - Quý vị lãnh đạo các tôn giáo,
- Quý đoàn thể, tổ chức,
- Quý vị nhân sĩ,
- Quý đồng hương.

Căn cứ theo Nội Quy sinh hoạt cộng đồng (điều 8 & 12 chương V) và buổi họp mặt khoáng đại cộng đồng ngày 29-3-2015 tại Nieuwegein. Nay xin thông báo thành phần tân Ban Chấp Hành như sau:

Ban Thường Vụ Cộng Đồng:

- 1/ ông Nguyễn Hữu Phước (chủ tịch)
- 2/ ông Nguyễn Quang Kế (phó chủ tịch nội vụ)
- 3/ bà Nguyễn Thị Tuyết Lê (phó chủ tịch ngoại vụ kiêm thư ký)
- 4/ bà Nguyễn Thị Cẩm Vân (thủ quỹ)

Ban Báo Chí:

- 1/ Chủ bút kiêm chủ nhiệm: Nguyễn Hữu Phước
- 2/ Kỹ thuật & phát hành: Nguyễn Quang Kế
- 3/ Thủ quỹ: Nguyễn Thị Cẩm Vân

Ban Cố Vấn:

- 1/ ông Trương Hải (đại diện Gia Đình Quân Cán Chánh VNCH/ HL)
- 2/ ông Đinh Ngọc Hiến (đại diện đảng Việt Tân/ HL)

- **Nhân sự bổ sung:** ông Lê Thanh Sơn (phối trí viên Ban Chấp Hành Cộng Đồng).

Trân trọng thông báo.

Nguyễn Hữu Phước
(chủ tịch cộng đồng)

Tháng Tư

**“Ai nắm giữ quá khứ, sẽ làm chủ tương lai.
Ai thống trị hiện tại, sẽ bóp méo quá khứ.”**
Steven Dieu

30 tháng 4 hàng năm, một ngày như mọi ngày. Nhưng với những người Việt tị nạn Cộng Sản, nó là một ngày lịch sử và gợi lên một tâm trạng khó quên. Tháng Tư về, người Việt, trong và ngoài nước, nếu không vô cảm đều khó tránh việc ôn lại quá khứ và chia xẻ ưu tư về tương lai của đất nước và dân tộc Việt Nam.

Tôi thuộc mẫu người hay suy tư, nghĩ ngợi và viết trong thanh tịnh của màn đêm. Suốt hai đêm qua, ngồi một mình uể oải trước máy computer. Tâm tư trầm lắng. Tối nay, ngoài trời lại vừa đổ mưa. Trong đêm khuya thanh vắng, tôi ngồi nghe tiếng mưa rơi rào rạt trên nóc nhà và chảy xuống từ máng xối. Ngả lưng vào ghế, đôi mắt nhìn đăm đăm vào mặt đồng hồ trên tường, miên man trầm tưởng, tôi cảm thấy buồn rười rượi. Không hay đã gần hai giờ khuya rồi! Mãi đeo đuổi một ý nghĩ: ngót bốn mươi năm xa vời vợ! Trong nửa đêm khuya, còn tôi thì đang ở nửa khoảng của đời người. Hai đêm nay, trong băng khuâng, tôi bắt đầu gộp nhặt lại một chuỗi dĩ vãng nằm rời rạc và ngổn ngang trong ký ức, để đi tìm một điều gì đó mà chính tôi cũng không biết. Ngược mắt lên trần nhà, tâm hồn tôi trôi lang thang không mục đích, như con thuyền trôi dạt trên biển cả không bờ bến...

Tôi sinh ra và lớn lên trong thời chiến lẫn thời bình. Như một động cơ vô hình, chiến tranh và

Hòa Bình Và Hòa Giải Dân Tộc

Trích từ: Tạp Chí Xây Dựng – Năm thứ 32 – Số 808 – Phát hành ngày 4 tháng 4-2015

LTS: Trong tuổi thiếu niên Steven Dieu vượt biển một mình. Đến Hoa Kỳ, thân tự lập thân, gian khổ trăm bề tốt nghiệp Luật sư. LS Steven Dieu hiện làm việc trong văn phòng Biện Lý của Quận Harris County. Ông thường góp mặt trên đài truyền hình Việt ngữ trong các buổi hội thảo liên quan về các đề tài Chính trị hoặc Sinh hoạt trong Cộng Đồng NVQG Houston.

hòa bình thúc đẩy tôi phải lớn lên một cách vội vã. Chiến tranh Việt Nam đã kết thúc được 40 năm, và những tàn tích của cuộc chiến cũng dần dần biến mất theo thời gian. Tuy nhiên, những ký ức đau thương của thời hậu chiến, cấu tạo bởi xương máu, nước mắt và sinh mạng thì không thể nào xoá bỏ được khỏi não trạng của tôi cũng như hàng triệu người Việt tị nạn Cộng Sản.

Tôi bước chân lên đất Hoa Kỳ vào một mùa Đông giá lạnh rét buốt. Người tôi bơ ngỡ, lòng tôi xôn xao một niềm vui trong hoang mang vô định và một nỗi buồn khó tả. Sau nhiều ngày tháng trong trại tị nạn, trước mắt tôi bây giờ là một thế giới hoàn toàn xa lạ. Lúc đó, tôi ngẫm nghĩ, không hiểu tại sao mình còn sống bình yên được đến ngày hôm nay. Tôi tự nhủ với mình là phải quên đi quá khứ, chú tâm học hành và xây dựng tương lai.

Những năm đầu trên xứ Mỹ, tôi không đi tìm dĩ vãng, nhưng dĩ vãng đau buồn vẫn cứ lẩn quẩn bên tôi, như bóng với hình. Khi màn đêm sụp xuống và ánh đèn vàng bật lên, “bóng” lại về với tôi. Tôi mới hiểu là không cách nào tách rời nó được. Vứt bỏ nó tức là vứt bỏ tôi! Bởi vì, tôi là nhân chứng, là thuyền nhân trên con tàu dĩ vãng. Nhiều đêm, ký ức tự nó xoay mình, tôi trở thành cái “bóng”, và “bóng” lôi cuốn tôi vào cơn ác mộng.

Đời người tị nạn phần nhiều là buồn và khổ. Trên nỗi buồn tha hương lại chồng chất thêm nhiều kỷ niệm đau khổ trong cuộc sống trên xứ người. Một mùa đông lạnh buốt đi qua, lại thêm nhiều mùa đông rét buốt tiếp đến. Ngày nọ rồi tới ngày kia, ký ức đau buồn dần dần cũng phai nhạt theo bụi thời gian. Tôi cứ nghĩ mình đã quên dĩ vãng từ lâu, nhưng rồi bất chợt, 30 tháng Tư về, quá

khứ đau thương cũng đưa nhau ùa về, như vừa mới xảy ra ngày hôm qua. Tim tôi quặn thắt lại. Cho dù sau 40 năm, thỉnh thoảng dĩ vãng len lỏi vào giấc ngủ, trong yên lặng của màn đêm, khóe mắt tôi, bỗng dựng thoáng nòng cay. Đây không phải là giọt nước mắt của đau thương, lại càng không phải là nước mắt của hận thù. Tại sao ta không bỏ nước ra đi trong thời chiến tranh, mà lại trốn chạy trong thời hòa bình, thống nhất? Có người hỏi.

Tôi không phải là nạn nhân của chiến tranh. Tôi, cũng như hàng triệu người dân miền Nam, là nạn nhân của một chế độ độc tài. Là nạn nhân của những chính sách hà khắc, đầy hận thù, băng hoại đạo đức, và tàn nhẫn vô nhân đạo dưới ách thống trị của đảng Cộng Sản Việt Nam.

Như một cơn gió lốc, sự kết thúc bất ngờ của cuộc chiến, chẳng những không hàn gắn lại được vết thương “huynh đệ tương tàn”, mà còn tạo ra thêm những bi kịch đau thương trong thời hậu chiến. Hòa bình và thống nhất, trong bối cảnh miền Nam Việt Nam, còn tồi tệ hơn thời chiến tranh. 40 năm đã qua, những vết thương vẫn còn đó. Về phương diện tâm thần, dấu tích đau buồn của thời hòa bình không chỉ ở một mà tới hai hay ba thế hệ. Trong hòa bình và thống nhất, nhà cầm quyền Cộng sản đã xoá đi sinh mạng của trên 1 triệu người, đưa đến thảm cảnh hàng triệu gia đình ly tán, hàng trăm ngàn trẻ em mồ côi cha lẫn mẹ, và hàng trăm ngàn nạn nhân chôn xác giữa biển Đông.

Nạn nhân của biển Đông? Họ là những người mất nước, mất luôn cả tên tuổi và lý lịch. Thế giới đã đặt cho họ tên ‘Boat People’ thuyền nhân

Nghĩa trang là nơi chúng ta chôn cất người ‘đã chết’, là “nơi an nghỉ” cuối cùng. Nhưng..., “Thuyền Nhân” Việt Nam đã biến Biển Đông thành nghĩa trang, một nghĩa trang “chôn sống” hàng trăm ngàn thuyền nhân vô tội, một nơi “an nghỉ” lớn nhất trên thế giới cho những Thuyền Nhân không đến được bờ đất tự do. Một sự kiện lịch sử cho cả thế giới, mà chế độ Cộng Sản Việt Nam tránh né, không nhận trách nhiệm.

Chúng ta đã đạt được gì? Dân tộc Việt Nam cho đến nay vẫn không có tự do và dân chủ! Giai cấp “tư bản” vẫn còn đó! Tư bản của chế độ Việt Nam Cộng Hoà được thay thế bằng giai cấp “tư bản đỏ”, mà những “đại gia” chính là đảng viên quan tham già nua của Đảng Cộng sản! Người dân “bần cố nông” vẫn còn đó! Đất nước Việt Nam vẫn nghèo nàn, dân trí vẫn thấp kém.

Người dân vẫn bị áp bức và bóc lột, tham nhũng lan tràn khắp nơi trong nước, tệ hại hơn gấp trăm lần so với chế độ Việt Nam Cộng Hoà trước đây. Đất nước thống nhất, dân tộc Việt bị xiết chặt bởi cái “gọng kềm” của chế độ độc tài Cộng sản. Chế độ Cộng sản đã mất đi cái “chánh nghĩa” mà bọn chúng đã cố ngụy tạo khi xâm chiếm miền Nam.

Từ thập niên 2000, một xu hướng kêu gọi người Việt hải ngoại nên “khép lại quá khứ” và “hòa hợp, hòa giải dân tộc”. Trước đó, đã có một khẩu hiệu tương tự: “xoá bỏ hận thù, hướng đến tương lai”. Tư tưởng này xuất sứ từ trong nước, trở thành một chánh sách của đảng Cộng sản và nhà nước Việt Nam, và năm 2004, trở thành Nghị Quyết 36.

Trong khi đảng Cộng sản kêu gọi “Việt kiều” hãy “xoá bỏ hận thù”, thì chính họ lại bóp méo và phò trương quá khứ. Trong suốt 40 năm qua, nhà cầm quyền Cộng sản thống trị với một “chánh sách nhồi sọ”. Họ bắt buộc người dân phải ăn mừng cuộc chiến thắng chống Mỹ cứu nước, tôn sùng bác Hồ vĩ đại, ca ngợi sự lãnh đạo sáng suốt của Đảng, liên tục không ngừng nghỉ: từ tiểu học đến đại học, trong những buổi tối “học tập chính trị” tại phường khóm, trong các buổi biểu diễn văn nghệ, trong các cuộc triển lãm, trong nghệ thuật phim ảnh, và trong ngành truyền thông báo chí. Thậm chí, những bài hát ca tụng Hồ Chí Minh, vinh danh Đảng được hát đi hát lại mỗi ngày qua những cái loa phóng thanh đặt tại những góc đường, những vở kịch, những cuốn phim về lịch sử chống Mỹ cứu nước cũng được chiếu đi chiếu lại hàng tuần.

Vâng, chúng ta có thể khép lại quá khứ đau thương, nhưng không có nghĩa là quên nó đi. Nhớ đến quá khứ đau thương không phải để nuôi dưỡng hận thù, mà để tránh lặp lại những sai lầm đã xảy ra, và cũng để nhận thức được nguồn gốc của mình: “người Việt tị nạn Cộng Sản”. Nếu chúng ta quên đi quá khứ thì chẳng khác gì quên đi sự hy sinh của những Quân, Dân, Cán, Chính và các chiến sĩ Việt Nam Cộng Hoà, của cha mẹ, của người thân, và của anh em đồng đội. Quá khứ là một phần của cuộc đời, là nền tảng tạo thành ngày hôm nay. Có quá khứ thì mới có ngày hôm nay. Cho nên, dù dĩ vãng đầy đau thương thì cũng phải biết quý trọng nó, vì đó là một phần trong cuộc sống của mỗi người mà không ai có thể chối bỏ và thay đổi được.

Chủ nghĩa Cộng sản đã sụp đổ trên 25 năm. Ngay cả tầng lớp đảng viên già nua, và đảng viên

lãnh đạo của Đảng Cộng sản Nhà nước Việt Nam cũng đã vứt bỏ lý tưởng Cộng sản từ lâu. Nhưng bề ngoài, họ phải bám vào nó, như bám vào một cây ma, để tồn tại, bảo vệ nó để biện minh cho quyền lực và sự thống trị của họ. Những hành động: chuyển tài sản, cho con cháu du học, đi trị bệnh, đầu tư ở những nước tự do đã cho chúng ta thấy rõ điều này.

Nhìn lại quá khứ, chúng ta ngẫm nghĩ đến tương lai. Có một kế hoạch hoặc đường lối nào sớm đem lại dân chủ và tự do cho đất nước và người dân Việt Nam? Kế hoạch? Tôi không có! Nhưng, tôi biết việc gì chúng ta không nên làm. Bởi vì, nếu làm sẽ có ảnh hưởng tai hại đến những người đang tranh đấu và hy sinh cho một xã hội Việt Nam tự do và dân chủ.

Tôi không thể chấp nhận hòa hợp hòa giải dân tộc một cách mù quáng. Một chánh sách dựa hoàn toàn trên nền tảng của sự ảo tưởng (mirage) và lừa bịp. Khuyến khích hoặc hô hào cho hòa hợp hòa giải dân tộc là điều mà chúng ta không nên làm.

Tôi chưa bao giờ có hận thù với đồng bào tôi, nên không đặt “hòa giải, hòa hợp” với đồng bào thành vấn đề. Nếu ai có hận thù, có nợ máu với dân tộc, thì hoà giải với dân tộc là điều cần phải làm. Tôi và đồng bào Việt Nam đều là nạn nhân của chế độ Cộng sản. Tôi may mắn không còn là nạn nhân của chế độ, và trở thành người “tị nạn”. Ngày nào còn chế độ Cộng sản, ngày đó tôi vẫn còn “tị nạn”. Ngược lại, hàng chục triệu đồng bào Việt Nam vẫn còn là nạn nhân của chế độ.

Hòa giải ở đây là hoà giải giữa nhà nước Cộng sản và dân tộc Việt Nam, không phải chỉ với người Việt hải ngoại. Hay nói rõ hơn là hoà giải giữa tập đoàn thống trị độc tài Cộng sản với đồng bào bị trị, bị Cộng sản trả thù, đàn áp, bịt miệng, tù đày, giết hại, bóc lột, và cướp của.

Nếu nhà cầm quyền Cộng sản thật sự muốn hòa giải với đồng bào, họ đã thực hiện từ ngày 30 tháng Tư năm 1975. Trong 4 thập niên qua, họ vẫn chưa hòa giải với 90 triệu người Việt trong nước, thì tại sao họ lại quan tâm muốn hòa giải với 4 triệu người Việt hải ngoại, nếu không phải là để khai thác tài chánh và huy động “chất xám” của “Việt kiều” trong công cuộc đóng góp cho Đảng và Nhà nước? Và tại sao có một số người Việt và nhiều đảng phái chính trị chống Cộng ở hải ngoại cũng hô hào hòa hợp hòa giải, nếu

không phải là mưu đồ hay mưu lợi kinh tài cho cá nhân hay đảng phái của họ?

Trên nguyên tắc, ai đã gây hận thù thì nên hoà giải với nạn nhân của họ. Làm sao bắt nạn nhân đến xin hòa giải với kẻ vẫn còn hành hạ mình? Nếu nhà nước Cộng sản thật sự muốn hòa giải hận thù với dân tộc, thì họ chỉ cần hủy bỏ đảng Cộng sản, trả lại quyền tự do và nhân quyền cho đồng bào trong nước, trả tự do cho những người tù nhân lương tâm, những người bất đồng chính kiến: nạn nhân của chế độ.

Như một gã vũ phu trong gia đình. Nếu hấn người, không đánh đập, bạo hành với người thân trong gia đình, thì hạnh phúc và tình yêu sẽ tự động mở rộng bàn tay đón tiếp họ. Những lời lẽ hứa hẹn, xin lỗi đầu môi cho qua thời gian sẽ không bao giờ hoà giải được bạo hành trong gia đình. Ngược lại, càng hứa hẹn, càng xin lỗi giả dối, thì chỉ càng làm cho nạn nhân ngao ngán bản chất lừa bịp. Chỉ có những hành động cụ thể mới có thể chứng minh được thiện chí.

Đúng vậy, thiện chí là yếu tố căn bản nhất trong việc hòa giải. Hòa giải dân tộc không chỉ đơn thuần bằng lời nói và cách nói của nhà nước Cộng sản; họ phải thể hiện tinh thần hòa hợp hoà giải dân tộc qua hành động và sự thật tâm. Khi nhà nước Cộng sản thật sự hoà giải với đồng bào trong nước, quá khứ đau thương của người Việt hải ngoại sẽ tự động hóa giải theo. Người Việt trên toàn thế giới sẽ hoan nghênh đón mừng một Việt Nam mới, thật sự tự do và dân chủ.

Thiện chí? Trong 4 thập niên vừa qua, nhà nước Cộng sản có thể gác bỏ hận thù và tích cực hợp tác với Hoa Kỳ, với Trung Quốc, hai kẻ thù xâm lấn đất nước, nhưng họ không thể bắt tay với đồng bào Việt Nam? Họ có thể tích cực giúp Hoa Kỳ tìm kiếm xác và hài cốt của người lính Hoa Kỳ, tưởng niệm những người lính Trung Quốc đã chết tại Việt Nam, nhưng họ đã làm gì cho những người lính Việt Nam đã nằm xuống, cho thương phế binh cả hai bên, cho những người đã chết trong những trại tù cải tạo, và trên biển Đông? Chỉ riêng việc hoà giải với những người lính Việt Nam Cộng Hoà đã nằm xuống qua việc cho phép trùng tu Nghĩa Trang Quân Đội miền Nam ở Biên Hòa, đi tìm kiếm và cải táng hài cốt những người đã chết trong các trại tù cải tạo, 40 năm vẫn còn nằm trong thực trạng “ù lì”.

Thiện chí? Không lâu sau khi ký Nghị Quyết 36-NQ/TW, ngày 26 tháng 3, 2004, kêu gọi sự đóng góp của “Việt kiều” ở hải ngoại trong “công cuộc

đổi mới và chánh sách đại đoàn kết toàn dân tộc của Đảng và Nhà nước”. Đảng và nhà nước vào tháng 6 năm 2005 đã dùng áp lực kinh tế và giao thương yêu cầu chính quyền Malaysia và Indonesia đục bỏ hai tấm bia tưởng niệm những Thuyền Nhân đã bỏ mạng ngoài biển khơi (do người Việt hải ngoại dựng lên vào dịp 30-4-2005) tại Pulau Bidong và Galang. Mặt trước của Đài Tưởng Niệm viết: “Đề tưởng niệm hàng trăm ngàn người Việt bỏ mạng trên đường tìm tự do (1975-1996). Mặc dù họ đã chết vì đói khát, bị hãm hiếp, vì kiệt sức hay bất kỳ lý do nào khác, chúng ta nguyện cầu họ mãi mãi được bình an. Sự hy sinh của họ sẽ không bao giờ bị lãng quên. Cộng đồng người Việt hải ngoại, 2005”. Hai đài tưởng niệm tại Pulau Bidong và Galang đã bị đục bỏ. Tấm bia tưởng niệm những thuyền nhân vô tội cũng không được thực hiện.

Chúng ta có thể dễ dàng đánh giá nhân phẩm và thiện chí của Đảng và Nhà nước Cộng sản Việt Nam qua cách họ đối xử với những người đã nằm xuống.

Tại sao với quá khứ đầy đau thương vẫn còn đó, những lời hứa hẹn giả dối, mị dân cho qua thời gian và những chánh sách vô nhân đạo, cũng như sự tiếp tục đầy đọa, áp bức đồng bào vô tội của Đảng và nhà nước Cộng sản trong quá khứ và hiện tại, trên 60 năm dài, mà vẫn có người tin theo một cách mù quáng?

Gạt tôi một lần, thật xấu hổ cho anh; gạt tôi hai lần, tôi thật là xấu hổ!

(Fool me once, shame on you; fool me twice, shame on me!)

Steven Dieu, 2015.

NGÀN GIỌT LỆ CHO NHỮNG ANH HÙNG

NX Van

Khi người bạn học cũ thời trung học của tôi là Thiếu Úy Phạm Theo thuộc tiểu đoàn 2 Trâu Điền Thủy Quân Lục Chiến với bộ quân phục màu xanh rằn ri bạc màu gặp nhau chào hỏi ở cuối phố Độc Lập - Nha Trang để ngày mai lên đường xông pha chiến trận, tôi nghĩ đây có thể là lần gặp gỡ cuối cùng. Thực vậy, chiến tranh oan nghiệt đã cướp mất người bạn tôi ở tuổi thanh xuân chưa quá 23, cái tuổi mà lẽ ra đầy ắp mộng mơ và vẫn còn cấp sách đến trường. Mùa hè đỏ lửa đã nuốt trọn người bạn tôi như con quái vật khổng lồ nuốt chửng chàng dũng sĩ. Tôi không còn bao giờ gặp lại Phạm Theo nữa - người bạn chiến binh hiên ngang đầu tiên của tôi thuộc sư đoàn TQLC - một trong những đơn vị lừng danh nhất của QLVNCH đã vĩnh viễn nằm xuống để bảo vệ màu hoa tự do cho dân tộc.

Cuốn Chiến Sử TQLC nói về lịch sử và các chiến công hiển hách của một trong những binh chủng thiện chiến nhất QLVNCH (thuộc Bộ Tư Lệnh Sư Đoàn TQLC) là một tập sách song ngữ Anh-Việt dày ngót 520 trang ấn hành năm 1997 là một công trình của máu xương và tim óc do chính những anh hùng trong cuộc viết - những người từng quen cầm súng hơn cầm bút - bất kể địa vị thấp cao còn sống sót sau cuộc chiến địa ngục VN chỉ có thể nói là phép lạ. Chủ biên là Bs Quân Y Thiếu tá Trần Xuân Dũng cư ngụ tại Melbourne - tiểu bang Victoria, Úc Châu, với phần chuyển Anh ngữ của song nữ Trần Thị Uyển Diễm và Trần Thị Quỳnh Diễm mà đầu đề là “Tặng Anh Em Thủy Quân Lục Chiến và Con cháu họ...” đã thể hiện rõ tâm huyết của các bậc cha anh, làm tấm gương soi bóng cho thế hệ cháu con biết được ý nghĩa cuộc chiến đấu sống còn của cha ông họ.

Bìa ngoài cuốn Chiến Sử màu xanh có in hình “cái nón sắt ngày nào áp ử” mà một chiến sĩ vô danh TQLC nào đó đã ghi lại những địa danh kinh hồn như Quảng Trị, Đông Hà, Gio Linh, Động Ông Đô, Triệu Phong, Cai Lậy, Bình Lợi, Bồng Sơn, Phụng Dư với các trận Tết Mậu Thân 1968 và hàng chữ “TQLC Sát Cộng” đã diễn tả hết ý cái ác liệt của chiến tranh. Bìa sau in hình màu

áo xanh, nâu, đen rần rì quen thuộc của binh chủng TQLC với huy hiệu của các tiểu đoàn lừng danh như Quái Đểu, Trâu Điên, Sói Biển, Kinh Ngư, Hắc Long, Thần Ưng Cẩm Tử, Hùm Xám, Ó Biển, Mãnh Hồ, Lôi Hỏa, Thần Tiên, Nỏ Thần v.v...

Tôi bước sâu vào thế giới trùng trùng của quyển sách. Chiều dài quyển Chiến Sử là những tấm chân dung lồng vào những hình ảnh chiến trận năm xưa, những hào khí ngút trời của các chiến sĩ TQLC anh hùng cắm cờ trên Cổ Thành Quảng Trị. Nội dung là những tâm tình hiến dâng cao cả cho đất nước của những người con yêu của Tổ Quốc - những trận chiến mù trời dậy đất - những chiến công hiển hách - những can đảm vô biên - những nụ cười sáng khoái nhưng cũng có những thất bại buồn tênh - những bạn bè nằm xuống - những giọt nước mắt chia lìa - những trớ trêu của nghịch cảnh - những nát tan vĩnh viễn - những sầu đắng chia xa - những địa ngục có thật... Tôi bắt đầu làm quen chuyện **“Ông Già Đầu Bạc”** của Đại Tá Tôn Thất Soạn khi viết về cựu Đại Tá Nguyễn Thành Yên - Tư Lệnh Phó Sư Đoàn TQLC xuất thân từ Võ Bị Đà Lạt khi còn là Trung Úy đã bị địch bắn vào ngực trọng thương nhưng vẫn can đảm chỉ huy toán quân của mình chiến đấu đến thắng lợi. Cái kết cục lại đáng buồn vì sau này ông không chết vì chiến trận mà lại chết vì tấm sông tấm suối ở cạnh nhà, để lại bao thương tiếc trong lòng mọi người.

“Trận Bình Giả lúc khởi đầu” của Thiếu Tá Trần Ngọc Toàn báo động một cuộc chiến ác liệt khởi đầu gây thiệt hại trầm trọng cho một Chi Đoàn Thiết Vận Xa cũng như Tiểu Đoàn 30, Tiểu Đoàn 38 BĐQ cứu viện. Tiếp theo đó bài **“Bình Giả ơi! Còn nhớ mãi”** của Thiếu Tá Trần Vệ - cũng dân Võ Bị Đà Lạt dài ngót 15 trang đã gọi lại một trận chiến kinh hoàng đầy xúc động của những người con yêu hy sinh vì đất nước trong trận chiến Bình Giả. Ông kể lại những người bạn cùng khóa 19 VBQG như Võ Thành Kháng - thủ khoa, như Nguyễn Văn Hùng tự Hùng Râu đã hy sinh ngay từ phút đầu trình diện đơn vị tại trận tiền và chính ông tiến lên vượt mắt hai bạn. Như sự hào hùng của Thiếu Úy Trịnh Văn Huệ bị địch bắn cả băng đạn vào bụng, máu thấm ướt cả áo trận vẫn còn thều thào hướng dẫn phản **công**

“Tôi bị thương nặng lắm, nếu có gì cậu cùng thằng Sơn bảo toàn đại đội. Địch còn tấn công nữa, không chịu được cứ rút về hướng này...”

Nói chưa dứt lời, anh bị thêm một tràng trung liên của địch rồi ngã xuống chết ngay trong gang tấc. Lắm liệt hào hùng cũng chỉ như thế này!

Cũng chuyện Trần Vệ, Minh Rõ - người phụ xạ thủ đại liên vừa mới lấy cô vợ bán hột vịt lộn ở Vũng Tàu, chưa có một ngày hưởng tuần trăng mật đã phải lên đường chiến đấu và trong trận này đã lãnh đủ hai viên về với đất Mẹ. Cũng trong trận Bình Giả, địch đã xâm nhập vào tận Bộ Chỉ Huy Tiểu Đoàn và gây tử thương cho Thiếu Tá Nguyễn Văn Nho, Đại Úy Hoán và Y Sĩ Trưởng Trương Bá Hân. Tuy nhiên Tiểu đoàn 4 TQLC đã vang danh là một tiểu đoàn thiện chiến dám chống trả lại cả hai trung đoàn địch và chiến thắng! Cái hào hùng ở đây như chuyện anh lính quèn có biệt danh Sáu Đại Liên phơ địch không mỗi tay, mê hành quân hơn lấy vợ là cô hàng bán chè xôi nước ở ngã tư và cuộc đời vẫn tiếp tục là những tháng năm giông bão...

Như bài viết của Trung Úy Dương Bảo Long về Tiểu Đoàn 5 TQLC với trận đánh Mộ Đức, Quảng Ngãi, đã cho thấy nổi ác liệt của cuộc chiến khi cả Bộ chỉ huy tiểu đoàn phải hy sinh tại chỗ như Thiếu tá Tiểu đoàn trưởng Dương Minh Phước, sắp được nghỉ phép mà phải lên đường chịu chết, như Y sĩ Trung Úy Lê Hữu Sanh và hai cố vấn Mỹ.

Tôi cũng mê chuyện của Trung úy Văn Tấn Thạch, hiện ngụ tại Úc Châu, đã kể lại những lần thoát chết trong đường tơ kẽ tóc với mình nổ bên tai, xe tăng đi trước mặt, những cái chết bỗng trở thành sự sống mà nay ông vẫn còn cho là phép lạ. Như bài viết của Đại tá Hoàng Tích Thông kể lại trận tổng công kích của VC Tết Mậu Thân và các trận phản công mãnh liệt của TQLC. Bài **“Tiểu Đoàn 6 TQLC”** của Đại tá Phạm Văn Chung (tức nhà văn Chu Vũ) cũng trong trận này với chiến công đầu tay của Đại úy Nguyễn Xuân Phúc - thuộc TĐ 6 Cọp Biển. Bài **“369 ngày trên sông Mỹ Chánh”** cũng của Đại tá Chung hết sức oanh liệt. Như sự hào hùng qua bài viết của Đại úy Đỗ Phú Ngọc thuộc Chiến đoàn A TQLC kể về chuyện binh nhất Hoàng bị hai tên VC bắt giữ trong tay đã can đảm đạp nổ dây gài lựu đạn để gây tử thương cho hai tên địch quanh mình. Trong giây phút cuối cùng, trước khi nhắm mắt,

anh còn tiếu lâm hỏi **“Hai con chuột đó đã chết chưa, tao cưa với tụi nó chó đầu để tụi nó bắt”**, và mắt anh từ từ nhắm lại trước mắt đồng đội. Có ai dám đùa với tử thần trước giờ phút lâm chung? Ôi anh hùng tử, khí hùng nào tử!

Như bài viết **“Huế tôi và tết Mậu Thân”** của Trung tá Nguyễn Văn Phán đã gây trong tôi nhiều xúc động. Chuyện kể giữa mùa Xuân tang thương trên đường trở lại làng xưa, gặp Mẹ trong giây lát rồi rú áo phong sương lên đường chiến đấu trực tiếp ngay phố thị thân thương của mình, dành lại từng tấc đất ở chốn Thần kinh. Những cái tên thân thương như Truồi, An Cựu, Gia Lê, Phú Bài, Tịnh tâm, cầu Trường Tiền, giòng Hương Giang, chợ Đông Ba, phố Trần Hưng Đạo... cả một thành phố chết, chìm ngập trong biển máu bởi bàn tay ác nhân của bọn CS. Anh gặp lại Mẹ trong nước mắt nghẹn ngào, Mẹ trang bị cho anh từng khúc cá khô, từng đôn bánh tét để đủ thực phẩm cho anh trong những ngày chiến đấu và cuối cùng trước khi băng mình vào trận chiến ác liệt cách đó chỉ vài khu phố. Mẹ còn nhớ dụi cho anh chai dầu gió Nhị Thiên Đường...! Ôi tình mẫu tử thâm sâu của những người Mẹ hiền VN không bút mực nào tả xiết đã thôi thúc anh lên đường không lưỡng lự. Anh từ già **“Thôi con đi, Mẹ và gia đình đừng lo cho con”... Tiếng “anh Phán, anh Phán...”** của mấy đứa em vang lên cho đến giữa hồ Tịnh Tâm... nghe hết sức náo nức nhưng cũng rất ấm lòng người chiến sĩ. Và sau đó những trận đánh cận chiến kinh hoàng, những anh hùng vô danh gục ngã, những tiếng thét xung phong, những đồng đội chết... để tiến chiếm cho được kỳ đài Huế. Lệnh của Trung tướng Lê Nguyên Khang - người anh cả TQLC ban ra: **“Một người lính duy nhất TQLC còn sống sót cũng phải dựng cho được ngọn cờ vàng tại Phú Văn Lâu”**... Hạ sĩ Hạnh trong cơn say men chiến thắng chuẩn bị dựng cờ, định đập trái hỏa châu bắn pháo bông ăn mừng, không ngờ để ngược đầu đạn hỏa châu vào mình nên bị nổ xuyên bụng. Trong lúc thần chết sắp mang đi, anh còn cười tươi **“Em không sao đại úy”**. Phán nghĩ thằng em này tinh táo quá chắc nó chết. Và nó đã chết thật! Ôi không thể tưởng tượng được lòng dũng cảm vô biên của những anh hùng - lúc nào cũng coi cái chết tựa lông hồng.

Trong một đêm đánh nhau quyết tử, anh bắt chợt gặp lại một cụ già bị bắt vì đi thất lạc ngoài đường, nhìn mặt nhau mới hay là Thầy mình **“Thầy Cao Hữu Triêm! Trời ơi Thầy!”** Tiếng kêu trầm thống vang lên tình thầy trò giữa hương

vị cay đắng của máu, nước mắt và mùa Xuân trong lúc Thầy đi thất thểu tìm con thất lạc giữa chính quê hương là nóm ruột của mình!

Xen lẫn những bài viết hào hùng cảm động, tôi cũng say mê cái ngông nghênh của Y sĩ Trung úy Nguyễn Trung Khánh trong bài **“Quê chân, gầy lưng, lũng ruột”**. Ngày anh mới ra trường lẫn lộn trình diện Tiểu đoàn 1, ai cũng tưởng đời người y sĩ sẽ lên cao như điều gặp gió. Nhưng không, trước anh đã có người nằm xuống như Y sĩ Trương Bá Hân, Y sĩ Lê Hữu Sanh... Còn số phận anh ra sao? Một buổi chiều nọ, trong lúc dừng quân, Y sĩ Khánh bị một trái mìn “claymore” nổ, bị thương nặng nhưng vẫn còn tếu ra phết. Anh tự chẩn đoán tình trạng thương tích của mình, hướng dẫn cho người y tá tiêm, chích, băng bó theo lệnh của anh rồi sau đó mới được chuyển về bệnh viện dã chiến Mỹ ở Long Bình. Nơi đây anh gặp anh Long - người y sĩ bị thương trước anh, người mà anh đến thay thế nhưng cũng không thoát khỏi định mệnh an bài... Long còn có người yêu đến thăm, anh chẳng có một ai thêm để ý. Ra khỏi viện với cái chân tật nguyên, phải chống nạng đi đứng. Đạn vẫn còn nằm kẹt trong chân nhưng không dám chịu giải phẫu vì sợ tê liệt luôn. Ngày về cùng bạn ra quán Queen Bee nghe nhạc, nốc hết nửa chai “cognac”, sáng hôm sau lành bệnh tình rụi, chân trái chẳng còn đau đớn gì, từ đấy vút luôn cả ba toong gậy gộc và tôn vinh “courvoisier” là thần dược... Đúng là anh xem đời như có như không! Tôi cũng mê những bài viết về chuyện **“Lôi Hồ sang Lào”** của Trung tá Đoàn Trọng Cảo, bài **“Đêm Hạ Lào, đêm sao dài quá”** của Thiếu tá Trần Vệ tả nỗi chết của người giữ máy truyền tin, của anh tên Chín Rỏ ở cùng hầm với giấc mơ về quê cưới vợ đã không thực hiện được... như Bầy Gà Lôi thường ngâm thơ dưới hầm **“Sức nào mang nổi nghìn cân - Trai nào sánh được thủy thần mũ xanh”** rồi một ngày bỏ mình ngay tại hố và Thiếu tá Vệ đã cời chiếc thẻ bài của anh, vuốt mắt lần cuối và lấp ngay miệng hố làm mờ!

Như bài **“Tôi tay đôi với tụi nó đây”** của Trung tá Trần Thiện Hiệu viết để tưởng nhớ pháo thủ Vũ Quang Vinh. Bài **“Hắc Long dậy sóng, sông Thạch Hãn Quảng Trị”** cũng của Thiếu tá Trần Vệ hào hùng làm sao. Như bài **“Họa vô đơn chi”** của nữ Thiếu tá TQLC Trần Thị Huy gây nỗi ngậm ngùi của người chinh phụ khi chồng mất đã bị tai nạn chết theo chồng trong khi lo việc tang lễ. Bài **“Hình ảnh ngày qua”** của phu nhân BS Nguyễn Văn Thế giữ vững niềm tin của

những người vợ hiền ở hậu phương trong lúc chồng lên đường chiến đấu.

Kinh khiếp như bài **“20 ngàn trái đại bác mỗi ngày”** của Trung tá Đoàn Trọng Cảo cứ nghe như sấm sét của trận An Lộc- Bình Long. Tôi có lần được nghe Tướng Trần Văn Nhựt - một TQLC thứ thiệt tâm sự trong dịp viếng thăm QLD trước đây. Ông bảo **“gặp trường hợp anh, anh cũng phải tử thủ như vậy nhưng công lao trên hết vẫn là của các chiến sĩ nằm gai nếm mật”**. Lời nói của ông tỏ ra hết sức khiêm nhường khiến tôi hết sức cảm phục. Tự hào như bài **“Tái chiếm Cổ Thành”** của Trung úy Văn Tấn Thạch, người chiến sĩ đã từng cùng đơn vị trực tiếp tái chiếm và cắm cờ trên Cổ Thành Quảng Trị với tiếng nhạc ngạo nghễ vang lên **“Cờ bay, cờ bay oai hùng trên thành phố thân yêu, vừa chiếm lại đêm qua bằng máu..”**

Tôi cũng đã đọc được nhiều bài thơ hào khí của Thiếu tá Y sĩ Trần Xuân Dũng trong tập Chiến Sĩ này nhưng theo tôi không bài nào có chất thơ hay cho bằng bài **“Bức tượng thương tiếc nghĩa trang quân đội”**. Bác sĩ Trần Xuân Dũng tốt nghiệp Đại học Y Khoa năm 1965 và sau đó phục vụ Tiểu Đoàn 4 TQLC - người chủ biên cuốn Chiến Sĩ TQLC vô giá này. BS có cho biết sở dĩ ông bỏ nhiều thời gian để làm công việc này là vì muốn cho thế hệ cháu con hiểu được rằng **“Một người cha suy sụp tinh thần, một người chú tàn tật, một người ông ốm yếu của họ hôm nay, đã từng là một người trẻ yêu nước, can đảm và kiêu hãnh vì đã làm tròn nhiệm vụ được giao”**.

Ông cũng ước mong công việc làm nhỏ mọn của mình là một **“bước khởi đầu cho những biên soạn khác của các quân binh chủng QLVNCH nhằm ghi lại trung thực một giai đoạn lịch sử của dân tộc, để cái huyền thoại gian lận về giải phóng miền Nam phải được ánh sáng sự thực rọi vào, để cho giới trẻ nhận ra bản chất cuộc chiến và khi đối chiếu với hiện tại, họ có thể thấy rằng bao nhiêu xương máu và đồ vỡ tàn phá dân ta phải gánh chịu ở cả hai miền Nam Bắc là phí phạm vô ích và là do tập đoàn CSVN gây nên”**. Riêng tôi, Bác sĩ đã làm một công việc ĐỂ ĐỜI!

Công ơn của các chiến sĩ và những vị Tướng lãnh kiêu hùng của QLVNCH có công trong cuộc chiến dành tự do cho quê hương vẫn không bao giờ phai nhạt trong lòng con dân VN. Xin gửi đến quý anh **“Ngàn giọt lệ cho những anh hùng!”**

MỘT THOÁNG PLEIKU

Phạm Tín Anh Ninh

Thật lòng, tôi không có nhiều gắn bó với Pleiku. Và dường như cái phố núi buồn hiu ấy đã cho tôi nhiều nỗi buồn hơn là niềm vui. Vậy mà khi đã xa -thực sự vĩnh viễn xa- Pleiku rồi, tôi lại thấy da diết nhớ, trăn trở với cái cảm giác mình có tội với Pleiku, và mãi mãi sẽ còn nợ phố núi này một lời xin lỗi.

Tôi chưa (và có thể không) có dịp về thăm lại Pleiku, nên cái xa cách ấy lại càng thấy mịt mù. Cái phố núi vốn đã bé nhỏ, như một ông nhà thơ đã ví von “đi dăm phút trở về chốn cũ” ấy, giờ với tôi dường như chỉ còn là chút sương khói trong lòng. Điều kỳ lạ là chút khói sương mờ ảo ấy cứ luôn lảng đãng trong ký ức và trái tim già cỗi của tôi, như những mảng mù sương từng bao phủ, giăng mắc trên phố núi Pleiku ngày trước.

Nếu không có cuộc chiến Kontum, có lẽ sẽ không có dấu chân nào của tôi trên bùn lầy đất đỏ Pleiku. Dấu là dấu chân của người lính chiến. Chợt đến chợt đi, hay có khi nằm lại vĩnh viễn trên núi rừng heo hút vô danh. Thống thuộc một đại đơn vị có bản doanh tại Ban Mê Thuột, nhưng đơn vị tôi có hậu cứ tại Sông Mao (Phan Thiết) và đảm trách một vùng hành quân khá rộng lớn dọc theo miền duyên hải. Đúng ngày cuối năm âm lịch 1972, khi cả đơn vị đang chuẩn bị cho quân sĩ ăn Tết tại doanh trại Lý Thường Kiệt - Sông Mao, chúng tôi nhận lệnh di chuyển khẩn cấp lên An Khê, thay thế cho một đơn vị của Sư Đoàn 101 Không Kỵ Hoa Kỳ rút quân về nước, và tăng cường cho mặt trận Bình Định, khi một số đơn vị của Sư Đoàn 22BB hoạt động ở đây, vừa di chuyển lên mặt trận Dakto, Tân Cảnh.

Loanh quanh ở An Khê chưa được hai tháng, cùng với Thiết Đoàn 3 Kỵ Binh tăng phái, đánh vài trận, giải tỏa một số căn cứ của Sư Đoàn Mạnh Hồ Đại Hàn nằm dọc trên đèo An Khê bị Cộng quân tạo nhiều vòng đai vây hãm, đơn vị

chúng tôi được lệnh di chuyển khẩn cấp lên phi trường Pleiku để được không vận lên Kontum. Bộ Tư Lệnh HQ Sư Đoàn 22BB vừa bị tràn ngập tại căn cứ Tân Cảnh và vị Tư Lệnh đã ở lại để vui thây nơi chiến địa cùng với quân sĩ dưới quyền. Địch quân đang trên đà tràn xuống trong ý đồ chiếm lấy Kontum.

Tôi đến Pleiku như vậy đó. Thời gian chưa đủ nhìn một dãy phố và núi đồi chạy dọc theo con đường dẫn ra phi trường Cù Hanh. Tôi có cảm giác chưa đến thì đã rời khỏi Pleiku. Hơn tám tháng sống chết với chiến trường và giữ vững Kontum, chúng tôi được kéo về Pleiku dưỡng quân và bổ sung quân số. Đây là phần thưởng đặc biệt cho một đơn vị tạo nên kỳ tích trong trận chiến đẫm máu để có một “Kontum Kiêu Hùng”. Một tháng đóng quân trên Đồi Đức Mẹ. Lại là một tháng “gió lạnh mưa mùa”. Cả núi đồi và thành phố Pleiku mờ mịt và lầy lội trong mưa. Hình ảnh của bao nhiêu bạn bè đồng đội vừa mới hy sinh trên chiến trường Kontum lúc nào cũng hiện ra trước mặt, đau đớn tựa hồ như những nhát chém còn rỉ máu trong lòng. Muốn tạm quên chốc lát đã là một điều không dễ. Bọn tôi cần được say. Mỗi ngày chỉ ra phố để uống rượu. Thỉnh thoảng đi nhận đám lính bị Quân Cảnh của ông đại úy Hiền bắt. Khi đó tôi đâu có biết ông đồn trưởng Quân Cảnh này là nhà thơ Hoàng Khởi Phong, cũng chịu chơi, nhậu nhẹt, lãng mạn (và vi phạm quân phong quân kỷ?) như ai.

Pleiku có nhiều quán cà phê và nhiều khuôn mặt mỹ nhân, nhưng chúng tôi chỉ chọn các quán rượu. Dường như cà phê không đủ ấm, không đủ để quên, và cái say của rượu cũng chóng phai hơn cái say đàn bà, con gái. Hơn nữa chỉ được có một tháng, mà trước mặt là những trận chiến đẫm máu đang chờ. Chẳng ai muốn vương vấn nợ tình.

Riêng tôi còn có một anh bạn, Liên Đoàn Trưởng BĐQ trú đóng ở Biển Hồ. Vợ và hai đứa con chết thảm tại Quảng Đức vì xe bị VC giạt mìn, nên bây giờ anh chỉ làm người tình với rượu. Tôi bị anh kéo theo cái vòng “tục lụy” này.

Lúc trước anh là một cấp chỉ huy nổi tiếng trong BĐQ, thời gian binh chủng này mới thành lập. Nhưng sau đó do ảnh hưởng từ các phe nhóm chính trị, anh đã bị bắt đi tù một thời gian, ngưng thăng cấp và sau đó chuyển đến đơn vị tôi, với cái lệnh “không được giữ chức vụ chỉ huy nào.” Biết anh là một niên trưởng và từng dày dạn lửa đạn, tôi tận tình giúp đỡ an ủi anh. Thời gian sau anh bỗng dưng được “vô tội”, trở lại binh

chủng, thăng cấp và chỉ huy một Liên Đoàn BĐQ tại QK2.

Do cái ân tình đó, nên những ngày không hành quân, anh đến kéo tôi ra quán rượu. Tôi chỉ nhìn Pleiku qua những cơn say. Vì vậy Pleiku với tôi càng nhỏ hẹp hơn, chỉ là không gian của một quán rượu trong khu Chợ Mới. Một tháng, tôi chưa hề biết tên một con đường, thì làm sao biết được tên của một mỹ nhân, để “may mà có em đòi con để thương !”

Tôi rời khỏi Pleiku một ngày sau khi thành phố Ban Mê Thuật vừa lọt vào tay giặc. Sáng ngày 13.3.75, theo những toán quân đầu tiên của đơn vị được trực thăng vận từ Hàm Rồng đổ xuống Phước An, quận lỵ duy nhất còn lại của tỉnh Darlac, nằm cách BMT khoảng 30 cây số trên QL 21 về hướng Nha Trang. Khi một nửa đơn vị vừa xuống Phước An, thì Pleiku có lệnh di tản. Một nửa quân số còn lại phải di chuyển theo đoàn quân di tản trên Tỉnh Lộ 7B. Một cuộc triệt thoái sai lầm, tệ hại và bi thảm nhất trong chiến tranh. Nửa đơn vị của tôi gần như bị xóa sổ. Hai người bạn thân của tôi đều là tiểu đoàn trưởng đã tự sát, nhiều đồng đội đã chết trong đống đau tức tử rơi.

Hình ảnh cuối cùng của Pleiku trong mắt tôi là dãy núi Hàm Rồng, nhưng trong trí óc tôi chỉ còn đọng lại những cái chết bi tráng của đám bạn bè đồng đội cùng với những người Pleiku mà tôi chưa kịp biết mặt, làm quen. Và trong lòng tôi, dường như Pleiku chỉ có thế. Không phải là những con đường, góc phố, là rạp ciné Diệp Kính, Thanh Bình, hội quán Phụng Hoàng, quán cà phê Dinh Điền, cà phê Văn, cà phê Lính, Bắc Hương, Thiên Lý, và lại càng xa lạ với những ngôi trường mang tên Pleime, Pleiku, Phạm Hồng Thái, Minh Đức, Bồ Đề..mà những cô học trò ngày ấy bây giờ đang mang theo cái hồn Phố Núi đi khắp muôn phương. (Giờ nghĩ lại, tôi thấy mình khờ khạo biết bao nhiêu!)

Ngày ấy, tôi là thằng lính bộ binh, một thứ lính “hạng bét”, chỉ có khốn khổ gian truân và chết chóc. Tháng năm lặn lội trong núi rừng, chỉ còn biết có súng đạn và mục tiêu trước mặt. Được chút thời gian không đủ cho một cơn say, thì đâu còn biết gì tới thơ với thẩn (mặc dù tôi vốn mê thơ - nhưng rất dốt về thơ). Ngoài bài hát nổi danh được phổ từ thơ Vũ Hữu Định, tôi chưa hề được đọc thơ các thi nhân nổi tiếng một thời của Pleiku hay viết về Pleiku. Sau này đọc Nguyễn Bắc Sơn, Nguyễn Mạnh Trinh, Kim Tuấn,

Nguyễn Xuân Thiệp, Võ Ý, Cao Thoại Châu, Hoàng Khởi Phong..., tôi thấy hối tiếc quá chừng. Pleiku đẹp quá, dễ thương, thơ mộng quá.

Nguyễn Bắc Sơn, nhà thơ một thời hành quân đánh giặc ở Mật khu Lê Hồng Phong, Sông Mao, nơi đơn vị tôi trú đóng, từng viết những câu thơ hào sảng ;

*Ngày mai đánh giặc may còn sống
Về ghé Sông Mao phá phách chơi,
Uống rượu tiêu sầu cùng gái điểm
Đốt tiền mua vợ một ngày vui*

cũng từng bị “đày” lên Phố Núi, nhưng giờ thì đắm say ánh mắt của một nàng thiếu nữ Pleiku:

*Đứng trên núi thấy hàng đèn thị trấn
Là thấy mình buốt lạnh mấy nghìn năm
Vi đêm nay trời đất lạnh căm căm
Nên chợt nhớ chút lửa hồng bếp cũ
Nên phải nhớ mất một người thiếu nữ
Đã nhìn mình rất ấm một ngày xưa
Dù mai sau ngày nắng tiếp ngày mưa
Nhưng vĩnh cửu chút mơ màng thuở đó*

Vậy mà hơn một tháng ở Pleiku tôi đã ngu ngơ, lãng phí. Không nhìn ngắm, mơ mộng với Pleiku mà chỉ biết say với rượu. “Ta say, trời đất cũng say.” Tôi đã bắt Pleiku say với tôi, mà đáng lý ra tôi phải say đắm với Pleiku mới phải. Đôi khi tôi cũng tự gạt để an ủi mình “Có thể chính mấy ông nhà thơ này đã làm cho Phố Núi đẹp hơn, thơ mộng và lãng mạn hơn những gì nó có?” Nhưng có lẽ tôi đã nhầm, sau này được dịp làm quen với những người Phố Núi, tôi chợt nhận ra rằng Pleiku đâu chỉ có những ông thi sĩ tài danh ấy, mà dường như cứ mỗi người Pleiku đã là một nhà thơ, hay ít nhất cũng là một bài thơ chưa được viết thành lời. Dẫu gì, tôi cũng có tội với Pleiku.

Ba năm hành quân ở Kontum và Pleiku, nhiều đồng đội, bạn bè tôi đã nằm lại nơi này. Võ Anh Tài, Đặng Trung Đức, Trần Công Lâm, Đỗ Bê ... những tiểu đoàn trưởng nổi danh, những người anh, người bạn thân thiết như tình huynh đệ cùng một đơn vị từ ngày tôi vừa mới ra trường, đã vĩnh viễn ở lại với Kontum, với Pleiku. Khi tất cả -có lẽ cũng như tôi- chưa biết rõ mặt Pleiku cùng những vần thơ tuyệt vời ca tụng phố núi thơ mộng một thời.

Tôi vẫn mãi đau đớn khi hình dung cuộc di tản bị thảm trên Tỉnh Lộ 7B vào những ngày giữa tháng 3. Cùng với những đồng đội của tôi, còn có biết bao nhiêu người Pleiku đã không đi hết đoạn đường kinh hoàng đẫm máu ấy. Trong đó chắc chắn có rất nhiều “em Pleiku má đỏ môi hồng” của nhà thơ Vũ Hữu Định, những bông hoa đại đã làm cho những thằng lính “bị đày” lên phố núi thấy đời dễ thương hơn. Thiếu những bông hoa ấy, Phố núi sẽ không còn đẹp, không còn lãng mạn, để cho bao thi nhân cảm xúc, để cho nhà thơ Không Quân Võ Ý vẫn mãi còn tiếc nhớ khôn nguôi một thời “Xưa Trên Đó”:

*Xưa trên đó sương nhòa hơi thở đượm
Đốc cũng vừa ta bước xuống vô biên
Mé cho lắm cho tay dài với mộng
Mặt trời lên chiếu rạng tới ưu phiền...
Một dạo bay qua nhìn qua trên đó
Đồi như vương cây như vấn chân nàng
Phố cũng xưa và tìm thì đau nhói
Quạt nồng đầu qua đó để cơ hàn...”*

Chúng tôi ra đi, cũng (rất vô tình) bỏ lại các cô gái Thượng. Những cô gái chân chất hồn nhiên mà đẹp dễ như những cánh lan rừng. Họ mới thực sự là những người chủ Phố Núi, nên không đành bỏ núi đồi, buôn bản. Và chắc không hề biết đã từng là niềm vui, là nỗi khát khao của những thằng lính trẻ xa nhà, khi rủ nhau ẩn nấp sau những gốc cây, bờ đá để nhìn (trộm) các cô vô tư khoe mình bên các dòng suối biếc. Tuyệt vời!

Thuở ra đi, lòng dạ rối bời, chưa kịp nhận ra những điều gắn bó, giờ hồi tưởng, trong lòng bỗng chợt dấy lên bao nỗi băng khuâng.

Thì ra, tôi đã mắc nợ phố núi quá nhiều. Nợ những người đã ở lại với Pleiku trong cơn đổi đời khốn khó, nợ người Pleiku nằm lại đâu đó trên tỉnh lộ 7B kinh hoàng, và nợ cả những người Pleiku ra đi mang theo bóng dáng mờ ảo mù sương và cả cái hồn Phố Núi.

Nợ ân tình thì không thể nào trả cho hết được. Đành viết mấy dòng này xin tạ lỗi Pleiku.

Người Việt tiếp tục trốn chạy khỏi đất nước bằng mọi giá

Sau 40 năm kể từ ngày CSVN cai trị toàn cõi Việt Nam người dân tiếp tục bỏ xứ ra đi bằng mọi cách vẫn tiếp tục diễn ra. Sau những đợt di tản năm 1975, đến lượt người dân Việt Nam liền mình vượt biên bắt đầu từ cuối thập niên 70. Sau đó là các đợt định cư theo diện H.O. Rồi đến những đợt người đi theo diện bảo lãnh, đoàn tụ. Gần đây hơn là dạng các em du học sinh đi học ở nước ngoài, rồi tìm mọi cách để được ở lại hợp pháp. Tình trạng những người dân miền Bắc tìm cách trốn ở lại Anh sau khi đi du lịch châu Âu đang diễn ra một cách thầm lặng nhưng đều đặn. Sau đây là một câu chuyện được một thiếu nữ miền Bắc, mới đến được Anh trong tháng 02/2015, kể lại:

Làm sao em tìm được đường dây qua đây ?

* Bây giờ bên Việt Nam nhiều lắm, rồi bạn bè qua trước thì mình hỏi và họ sẽ chỉ.

- Đi tốn kém bao nhiêu ?

* Có hai giá. Một giá gọi là VIP và một giá gọi là "Cỏ"

VIP nghĩa là gì ? còn "Cỏ" là gì ?

* VIP thì đắt hơn, sẽ được giàn xếp , chỗ ngủ đàng hoàng . Còn "Cỏ" rẻ hơn nhưng chỗ ngủ không tốt và không được giàn xếp.

Giá cả thế nào?

* VIP thì USD 34,000 còn "Cỏ" thì USD 20,000

Chứng nào phải trả tiền

* Đi tới nơi là trả ngay.

Em đi giá VIP và đi ra sao?

* Vâng em đi giá VIP, em đi du lịch, ngồi máy bay tới một nước châu Âu, trước khi sang Pháp, rồi mới trốn qua Anh.

Vậy em đi du lịch ?

* Dạ vâng

Em đi vậy có sợ không? Và không biết tiếng Anh thì sao?

* Em nói được vài câu và trước khi đi người ta hướng dẫn. Em cũng sợ lắm, lúc ngồi máy bay lo sợ vì không biết tới châu Âu làm gì?

Vậy em vào Châu Âu có bị hỏi gì không? Rồi em tính cuộc hành trình như thế nào?

* Thì người ta đưa em giấy hộ chiếu , rồi dặn em lên máy bay , khi tới châu Âu cứ làm người du lịch. Họ có viết trong tờ giấy dặn em phải làm gì khi ra khỏi sân bay châu Âu.

Rồi em có bị an ninh và hải quan hỏi gì không? Mà em không biết tiếng thì sao?

* Em nói được vài chữ trước khi đi , rồi tới đó em bập bẹ rồi ra được.

Sau đó thì sao?

* Em ra khỏi sân bay, trong tờ giấy họ dặn em đón taxi ra ga xe lửa để đi Paris

Em không biết gì hết thì sao?

* Em text về cho người hướng dẫn, họ text vào điện thoại rồi em đưa cho tài xế taxi , họ xem rồi đưa em ra ga.

Tất cả chi phí taxi và ăn uống em phải trả ?

* Vâng em phải trả hết.

Tới Paris thì sao?

* Em lại mua vé đi về phía bờ biển, đi phà qua Anh , rồi em đợi và có người đón.

Tới bờ biển có người đón em sao nữa ?

* Dạ người đón em, vì em trả giá VIP nên có nhà ngủ, nhưng cũng kinh lắm chứ không phải khách sạn. Nhưng ai đi vé "Cỏ" là nằm ngoài biển.

Rồi sao nữa?

* Khi trả vé VIP thì họ sẽ xếp cho mình lên xe hàng. Họ xếp em vào loại xe y như là xe đưa bưu phẩm, trong đó chia làm hai ngăn. Còn đi vé "Cỏ" thì họ sẽ phá những thùng container mình lên vô trong. Loại này dễ bị bắt hơn.

Trong thùng xe của em bao nhiêu người ?

* Tới 15 hay 16 người chật lắm anh.

Trong đó có người Việt không?

* Vài người thôi anh, còn lại là Trung Quốc, Ấn độ và Trung Đông

Rồi làm sao họ lái xe lên trên phà được mà em không bị bắt?

* Họ có kinh nghiệm anh, họ đợi cái giờ đổi ca thì lúc đó khám xét không chặt chẽ, có sơ hở thì xe chạy vào giờ đó thì nhóm kiểm tra không dò máy kỹ , nhờ đó xe lên được phà.

Vậy là em qua tới đây ?

* Dạ có 5 ngày là em tới đây rồi. Nhiều người nói em may lắm, vì không phải ngủ bờ ngủ bụi nhất là không bị cưỡng hiếp. Nếu em được lựa chọn thì em sẽ không đi nước ngoài đâu. Giờ không biết cuộc đời như thế nào? Và đi như thế này khiếp quá.

Đúng là làm người Việt Nam y như những kẻ khốn cùng, từ năm 1975 phải đi, và đến giờ 2015 vẫn còn người phải ra đi... Cô gái vừa trải qua một hành trình gian khổ chỉ im lặng, không nói gì. Nhưng ánh mắt cô hiện lên một nỗi buồn khó tả.

Đoàn Hưng / SBTN

Hồi ức 30/4 của người Việt tại Âu Châu

Nguồn: RFA

Trong chuyến trốn chạy chế độ Cộng sản sau ngày 30/4, hoặc di tản bằng máy bay, hoặc vượt thoát bằng thuyền hay được bảo lãnh bởi người thân, bằng cách này hay cách khác họ đã đến Đức, Pháp, Hòa Lan.v.v.... Sau đây là hồi ức 40 năm của những người Việt tị nạn tại Âu châu

Paris. Đại lộ Gay Lussac, 3 giờ chiều ngày 27 tháng 4, 1975, sinh viên các đại học Paris, đại học Orsey đeo tang diễu hành... Việt Nam mất vào tay cộng sản 3 ngày sau đó

Ngày thống nhất đất nước cũng là ngày bắt đầu những chia lìa, những bắt bớ, sợ hãi, nghi ngờ và cả một chuỗi tang thương nối tiếp. Kính mời quý vị cùng chúng tôi sống lại một ngày của kinh hoàng, của tiếng cười chìm sâu trong tiếng khóc qua hồi tưởng của một số nhân chứng tại Âu châu.

Nỗi đau và ngày tháng kinh hoàng

Anh Lê Như Quốc Khánh, một kỹ sư tin học, hiện cư ngụ tại Pháp, có cha là một sĩ quan cao cấp trong quân đội VNCH, hồi tưởng lại nỗi sợ hãi và mất mát của chàng trai tuổi đời còn rất trẻ ở thời điểm 30/4 :

« Khi 30/4 tôi còn nhớ mãi : khi Cộng sản họ vào thì Bố tôi hoàn toàn ngủ, nên Mẹ tôi rất là sợ, sợ Bố tôi tự tử. Tại vì trong nhà Bố tôi có 1 cây súng M16 và 1 cây colt 45. Sau đó, vấn đề đầu tiên là phải đi dấu 2 cây súng. Đó cũng là một kỷ niệm kinh khủng, tôi nhớ là khi tôi đem hai cây súng ra thùng rác để quăng , tôi còn nhớ mãi là tôi quăng cái Bảo quốc huân chương của Bố tôi, tôi rất là đau lòng vì Bố tôi rất quý cái Bảo quốc Huân chương. Khi mà mình cầm nó mình bỏ vào thùng rác thì có cái gì đó làm mình rất, rất là đau lòng. Mình nhìn về biển cố của một đất nước, mình không nhìn vào vấn đề chiến tranh mà mình nhìn vào định mệnh của một đất nước, tôi thì tôi rất tin

vào định mệnh, cái destin (số mệnh) của một con người »

Với chị Tuyết Lê, một thuyền nhân, hiện định cư tại Hoà Lan thì đó là một ấn tượng kinh khủng trong đời. Bản tuyên bố của Tổng thống Dương văn Minh cũng là bản tuyên án cho đời sống yên bình của người con gái Cần thơ. Chị Tuyết Lê hồi tưởng lại:

« Sau khi nghe ông Dương văn Minh tuyên bố đầu hàng cái cảm giác đầu tiên của chị là cả bầu trời sụp đổ, không ăn không ngủ suốt 48 tiếng đồng hồ, những ngày sau đó chị sống như 1 cái xác biết cử động, không biết làm sao tâm thần tê liệt, không phải vì sợ hãi mà không thể chấp nhận được sự việc vừa xảy ra. Sau những ngày kinh khủng đó thì chị nghĩ chắc chắn là mình phải đi tìm tự do, thà chết trên biển khơi, không thể nào sống với Cộng sản. Tại vì gia đình chị đã trốn chạy Cộng sản từ Bắc vào Nam, thì bây giờ có thêm 1 lần nữa cũng chẳng sao.

Chuyến vượt biên của chị thật ra cũng có nhiều trở ngại, chiếc ghe dài 12 mét, rộng 4 mét, tất cả gồm 65 người kể cả trẻ con lẫn người lớn , lạc phương hướng, 2 đêm 3 ngày lênh đênh trên biển. Bây giờ nhớ lại ấn tượng hãi hùng ngày 30/4 thì nó sẽ mãi mãi là niềm đau của chị »

Những năm đầu tiên sau ngày 30/4, anh Trần Tử Miễn đã không chọn con đường vượt thoát mà đã ở lại để tiếp tục chiến đấu cho đến ngày được Hội Ân xá quốc tế đưa qua Pháp năm 1981, trong khi đó Ba anh, một thành viên nòng cốt của Việt Nam Quốc Dân đảng đã bị bắt vào trại cải tạo. Trong ký ức của anh, sự thất thủ của miền Nam là một sự thật khó chấp nhận:

“Lúc Việt cộng vô, nói là Mỹ thua, thì nó làm cho tôi bàng hoàng, không bao giờ tôi chấp nhận mình thua, đó là tâm trạng của tôi. Cái sự thù hận của tôi là đối với những đứa mà nó giết hại thời đó, chứ còn đối với lớp sau thì tôi không thù hận ai cả”

Từ thành phố Stuggard, Đức quốc, anh Trần Huê cho biết ngày 30/4 với một số sinh viên du học tại đó là nỗi buồn, còn với một số sinh viên theo cộng sản lại là niềm vui. Và theo lời anh Trần Huê, ngay tại Đức, đã xuất hiện những « sinh viên 30/4 » nắm quyền trong giai đoạn chao đảo ấy. Bác sĩ Trần Huê lúc đó đã bắt tay vào việc giúp những người thuyền nhân tị nạn sớm nhất.

« Phải nói là tất cả anh em bị shock trong khi những người theo Cộng sản hội Đoàn Kết thì họ hồ hởi họ lên phá toà đại sứ VNCH ở Bonn, họ hồ hởi ăn mừng. Lúc đó, sau khi ra trường tôi đi làm ở vùng Stuggart, trong số 30.000 thuyền nhân thì họ nhận 4000 người. Mùa thu năm 79,

họ cần gặp một bác sĩ Việt Nam biết tiếng Việt chăm sóc cho người tị nạn. Khi tôi nghe đề nghị như vậy thì tôi thích quá, sau giờ làm việc ở nhà thương của tôi làm thì tôi chạy tới để gặp người tị nạn Việt Nam »

Chiến dịch cứu vớt người vượt biển

Sau khi những buồn bã, thất vọng vì niềm đau mắt nước đã tạm lắng xuống là bắt đầu cuộc vận động cứu vớt thuyền nhân. Những nỗ lực để đánh động lương tâm thế giới trước những con thuyền mong manh giữa đại dương bắt đầu đã có kết quả, Pháp với con tàu Ile de Lumiere và Đức với con tàu Cap Anamur đã bắt đầu công việc cứu vớt thuyền nhân, từ Pháp quốc, anh Nguyễn Sơn Hà kể lại :

« Sau 30/4/1975, Anh Bá (Trần văn Bá.RFA) kêu Hà và một số thanh niên Âu châu liên lạc với thầy Thích Minh Tâm, Cha Y, Cha Vân cùng đi qua Thụy Sĩ tuyệt thực để mà vận động Liên Hiệp Quốc cứu thuyền nhân Việt Nam. Vận động ròng rã suốt nhiều năm liên tục thì đến năm 1977 mới có tàu Ile de Lumiere (bên Pháp) và đến năm 1979 mới có tàu Cap Anamur (bên Đức) »

Vượt qua nhiều trở ngại từ phía chính quyền, Tàu Cap Anamur của Đức cũng đã được hình thành và đã vớt được khoảng 30.000 thuyền nhân. Anh Trần Huê cho biết:

« Khoảng 1978, ông Alfred, thủ hiến của tiểu bang Niederschachen tuyên bố là ông sẵn sàng nhận 1000 người Việt Nam sang tiểu bang của ông ấy, thì cái quyết định của Doctor Alfred đã mở cửa để các quyết định tiếp theo nó dễ dàng hơn. Buổi tối, giờ tin tức để giúp cho « Một con tàu cho Việt Nam » thì ngày hôm sau tiền triệu vô... Ông tiến sĩ Neudeck có liên hệ với ông Jean

Paul Sartre cho nên ông nhận lãnh chương trình đó qua Đức . Con tàu Cap Anamur có được sự tài trợ của các thành phần xã hội Đức cởi mở, tiến bộ để tiếp tục chương trình cứu vớt thuyền nhân »

Trên con đường di tản, người con gái 16 tuổi lúc đó lạc mất Mẹ Cha. Chị Phương Khanh nhớ lại lúc mới đến Pháp năm 1975, cái Tết đầu tiên của chị với Tổng Hội Sinh Viên sau ngày mất nước là một hội ức không thể phai nhòa. Chị kể lại:

« Cái sinh hoạt đầu tiên mà tôi đến với Tổng hội sinh viên là cái Tết « Ta Còn Sống Đây » Rạp Maulbert hơn 2000 người chật cứng trong đó. Từ lúc bài quốc ca trỗi lên trong hội trường thì rất là lắng đọng, rất là nhiều người khóc, nhiều người đứng sững. Lần đầu tiên tôi nghe hát quốc ca trên xứ người , nhìn lại lá cờ vàng ba sọc đỏ , lúc đó tôi không biết mình đang đứng đâu và mình làm cái gì nữa, chỉ có biết khóc, và khóc và khóc thôi ! Rồi sau đó đến diễn văn của chủ tịch Trần văn Bá thì nó có một cái gì đó rất là thiêng liêng, nó vỡ oà lên trong phòng hội đó. Nó có một cái gì đó đánh động cái lương tâm của mình, cái ý chí đấu tranh của mình, nó bắt mình không được ngồi yên, không được ru ngủ mình với những cái gì mà mình đang có được ở bên Pháp »

Cuộc di tản 40 năm về trước mãi mãi là một cơn mộng dữ. Những cơn mộng có thể phai mờ nhưng không bao giờ mất dấu. Có lẽ ai cũng đồng ý rằng hồi tưởng về quá khứ không có nghĩa là ở lại mãi với ngày tháng đó mà nhớ về quá khứ để không quên mình là ai. Nhớ về quá khứ để chuẩn bị một tương lai, trong đó, những lỗi lầm của ngày hôm qua sẽ không phải lặp lại.

Giá biểu quảng cáo trên báo Việt Nam Nguyệt San năm 2015

Trang	Màu hoặc trắng đen	Số tiền mỗi số báo	1 năm 8 số báo
Trang ngoài bìa sau	Hình màu	€ .150	€ .800
Trang trong bìa sau	Hình màu	€ .100	€ .600
A 4 Trang trong	Trắng đen	€ .80	€ .500
1/2 trang trong	Trắng đen	€ .50	€ .300
1/4 trang trong	Trắng đen	€ .25	€ .150
1/8 trang trong	Trắng đen	€ .15	€ .100

Tin Sinh Hoạt Cộng Đồng

Ca Sĩ Nguyệt Ánh và Chiến Dịch “Tuần Hành cho Tự Do”

Ca sĩ Nguyệt Ánh

VNNS (Nieuwegein 27/3/2015).- Vào 2 tuần lễ cuối tháng 3-2015, ca sĩ Nguyệt Ánh và một số văn nghệ sĩ từ Bắc Mỹ, Úc Châu và Âu Châu đã thực hiện một chuyến công tác sinh hoạt văn nghệ đấu tranh tại Âu Châu nhằm mục đích đẩy mạnh chiến dịch “We march for Freedom” (Chúng ta tuần Hành cho Tự Do). Đây là một chiến dịch tranh đấu đòi tự do cho các tù nhân lương tâm và các bloggers đang bị nhà cầm quyền cộng sản giam giữ và đàn áp tại Việt Nam.

Chuyến đi 14 ngày, bắt đầu từ 18-3-2015 cho đến ngày 31-3-2015 tại 9 thành phố thuộc 8 quốc gia Âu Châu. Các văn nghệ sĩ đã trình kháng thư tố cáo sự vi phạm nhân quyền của nhà cầm quyền cộng sản Việt Nam tại Liên Hiệp Quốc (Genève) và Liên Hiệp Âu Châu (Bruxelles).

Trong chuyến công tác này, phái đoàn văn nghệ sĩ đã đến thành phố Nieuwegein Hoà-Lan, gặp gỡ và tâm tình cùng đồng hương tại hội trường 't Veerhuis vào lúc 18g30 ngày thứ sáu 27-3-2015. Mặc dầu buổi văn nghệ được tổ chức vào tối ngày thứ sáu, khoảng 100 đồng hương từ các nơi trên vương quốc Hoà-Lan đã đến tham dự buổi văn nghệ đấu tranh, bày tỏ sự ủng hộ chuyến đi “Tuần Hành Cho Tự Do” của các văn nghệ sĩ.

Sau nghi thức khai mạc chào quốc kỳ, hát quốc ca, tưởng niệm các chiến sĩ đã hy sinh vì tổ quốc và đồng bào đã bỏ mình trên đường tìm Tự Do,

phái đoàn văn nghệ sĩ và đồng hương đã đặc biệt tưởng niệm nhạc sĩ Việt Dzũng, một chiến sĩ tranh đấu cho Tự Do vừa qua đời tại Hoa-Kỳ. Bài ca “một chút quà cho quê hương” do Việt Dzũng sáng tác được ca sĩ trẻ Vương Phùng Sơn trình bày đã gây nhiều xúc động cho mọi người.

Nguyệt Ánh đã thay mặt các văn nghệ sĩ cảm ơn nhóm Vinh Danh Cờ Vàng đã đứng ra tổ chức buổi văn nghệ và các đồng hương đến tham dự, cổ vũ tinh thần cho chuyến đi tranh đấu cho Tự Do. Sau đó, cô giới thiệu các anh chị em văn nghệ sĩ đã bỏ công sức và thời giờ để cùng tham gia chuyến đi “Tuần Hành cho Tự Do” gồm Nguyễn Thanh Trúc, Phương Loan, Tuấn Minh, Tuyết Mai, Nguyễn Thanh Lộc, Bernadette, Vương Phùng Sơn, Bích Châu, Trần Hoài Chi, Quỳnh Trang.

Ngoài phái đoàn văn nghệ sĩ, các thân hữu tại Hoà-Lan như Nguyễn Quyết Thắng, Minh Chiến, Tuyết Lê, Nguyễn Lê Cường cũng tham gia đóng góp cho chương trình văn nghệ.

Với những lời tâm tình thật chân thành, Nguyệt Ánh đã nói lên tâm nguyện của cô và các anh chị em văn nghệ sĩ cố gắng góp phần đấu tranh cho Tự Do tại Việt Nam qua những bài ca đấu tranh. “Bài ca “We march for freedom” mở đầu chương trình đã gây một không khí sống động, mọi người cùng hát và lập lại câu “Tự Do cho Việt Nam”, nói lên ước vọng chung của người dân Việt Nam.

Chương trình văn nghệ với những bài ca đấu tranh, những bát hát gọi lên tình yêu quê hương đã được các văn nghệ sĩ trình bày thật sống động và nhận được nhiều tràng pháo tay tán thưởng.

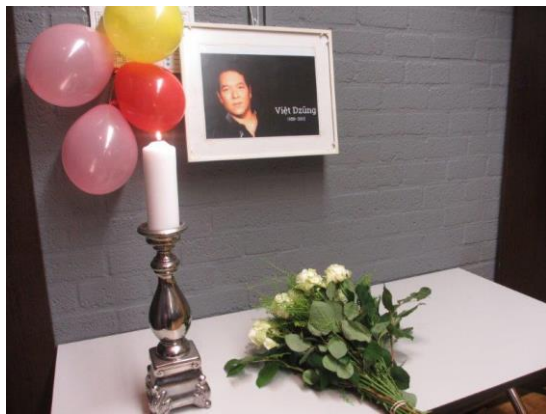
Chương trình văn nghệ chấm dứt lúc 22g00, mọi người chia tay trong lưu luyến và chúc các văn nghệ sĩ thành công trong chuyến công tác.

Chào Quốc Kỳ, Hát Quốc Ca

Giới thiệu phái đoàn Văn Nghệ Sĩ

Tưởng niệm nghệ sĩ Việt-Dzũng

Hợp Ca

Họp Ban Chấp Hành Cộng Đồng và Đoàn Thể

VNNS (29/3/2015 Nieuwegein).- Vào lúc 14g00 ngày 29-3-2015 tại hội trường 't Veerhuis ở thành phố Nieuwegein, Tân Ban Chấp Hành Cộng Đồng đã có một buổi họp đầu tiên với các đoàn thể để báo cáo về những công tác đã thực hiện và kế hoạch công tác trong tương lai của Cộng Đồng.

Ông Nguyễn Hữu Phước, chủ tịch Cộng Đồng ngỏ lời chào mừng các đại diện đoàn thể và thông báo về cơ cấu của Cộng Đồng, đã mời được hai đoàn thể nhận lời trong Ban Cố Vấn

gồm Gia Đình Quân Cán Chính Việt Nam Cộng Hoà tại Hoà-Lan và cơ sở đảng Việt Tân tại Hoà-Lan. Ngoài ra ông cũng công bố thành phần ban quản trị tờ báo Việt Nam Nguyệt San cũng như một số cộng tác viên thường xuyên đóng góp cho tờ báo.

Kể từ khi nhận nhiệm vụ, Ban Chấp Hành Cộng Đồng đã thực hiện một số công tác như tổ chức tết Nguyên Đán, tham dự tết tại các địa phương, đến Bộ Ngoại Giao Hoà-Lan để trình bày về tình trạng nhân quyền tại Việt Nam, tạo sự quan hệ với các Cộng Đồng tại Pháp, Đức, Bỉ, thực hiện đều đặn phát hành tờ báo Việt Nam Nguyệt San và website của Cộng Đồng.

Bà Nguyễn Thị Cẩm Vân, thủ quỹ đã báo cáo tài chánh của Cộng Đồng. Quỹ Cộng Đồng đã được gia tăng do tiền lời tổ chức tết và do đồng hương đóng góp.

Ban Chấp Hành Cộng Đồng cũng ghi nhận những ý kiến đóng góp của các đoàn thể cho việc xây dựng và phát triển Cộng Đồng, đặc biệt nhắm đến việc phát triển nhân sự. Trong khi bàn về việc phát triển nhân sự, một tham dự viên trong buổi họp là ông Lê Thanh Sơn đã tình nguyện tham gia cộng tác với BCH/CĐ để phụ giúp trong các công tác.

Tiếp theo đó, bà Nguyễn Thị Như Tuyết và ông Trần Quang Ánh đã trình bày về các công tác của Ủy Ban Xây Dựng Tượng Đài Thuyền Nhân, hiện đang tiến triển tốt đẹp và sẽ hoàn thành trong năm nay.

Trong phần bàn về những công tác sắp đến, BCH/CĐ thông báo sẽ cùng với các Cộng Đồng bạn tại các quốc gia khác tổ chức ngày 30/4 tại trước quốc hội Âu Châu (Bruxelles, Bỉ Quốc). Ngoài ra, theo ý kiến đề nghị của các hội đoàn, việc tổ chức ngày quốc hận vẫn được tiến hành tại Hoà-Lan trước toà đại sứ Việt Cộng tại thành phố Den Haag.

Bà Tuyết Lê, phó chủ tịch ngoại vụ Cộng Đồng cũng đã trình bày một số kế hoạch công tác, vận động chính giới trong việc tranh đấu cho nhân quyền tại Việt Nam.

Trong phiên họp mọi người cũng bàn về việc tổ chức văn nghệ để tìm nguồn tài chính cho các hoạt động của Cộng Đồng.

Buổi họp chấm dứt vào lúc 17g00 cùng ngày.

Thế Truyền tường thuật

Tin Hòa Lan

Đảng Hữu Khuyh VVD Lại Càng Hữu Khuyh Hơn

Như đã trình bày trong kỳ báo vừa qua, đảng VVD phải đối phó với một số vấn đề tiêu cực liên quan đến hai vị Dân Biểu thuộc đảng này là René Leegte và Mark Verheijen trước ngưỡng cửa của cuộc bầu cử hội đồng tỉnh được cử hành vào ngày 18 tháng Ba năm 2015. Sau khi bài viết về việc nói trên đã được nộp cho Ban Biên Tập thì đảng VVD lại gặp một vấn đề khác, không kém phần nghiêm trọng, đưa đến sự từ chức vào ngày 9 tháng Ba của Bộ Trưởng Bộ Tư Pháp và An Ninh là Ivo Opstelten và Thứ Trưởng của Bộ này là Fred Teeven. Họ phải ra đi vì ông Opstelten đã trả lời Hạ Viện một cách sai lầm khi cơ quan lập pháp này chất vấn ông ta về một việc ông Teeven đã làm cách đây mười bốn năm về trước khi còn là Công Tố Viên.

Điều đáng ngạc nhiên là những việc không hay vừa được nói qua đã không gây ra cho đảng VVD một sự tổn thất quá nặng nào trong cuộc bầu cử hội đồng tỉnh. Tuy VVD có mất cử tri, nhưng đây là sự mất mát đã được dự đoán trước khi những chuyện tiêu cực xảy ra hoặc được đưa ra trước công luận.

Đảng VVD dường như không bị khối cử tri nòng cốt của nó trừng phạt vì việc làm của một số cá nhân đại diện cho đảng. Có lẽ họ xem đường lối chính trị của đảng quan trọng hơn là hành vi bê bối của vài đảng viên, mặc dù các đảng viên này đóng vai trò then chốt trong bộ

máy công quyền. Đây là điều gieo mối lo ngại trong giới bình luận chính trị tại Hòa Lan. Đã có tiếng nói cho rằng thái độ dửng dưng của người bỏ phiếu đối với việc làm bất chính của các chính trị gia về lâu về dài sẽ “Nam Âu hóa” chính trường Hòa Lan, khiến cho nó giống những chính trường đầy tệ trạng như chính trường của Ý hoặc Hy Lạp.

Trong khi đó thì đảng VVD lại có những nỗ lực mới để giành lại số cử tri nó vừa bị mất. Chỉ vài ngày sau cuộc bầu cử vừa qua, đảng VVD công bố một đề nghị về chính sách đối với người xin tỵ nạn chính trị tại Liên Minh Âu Châu (EU).

Theo đề nghị này thì Liên Minh Âu Châu chỉ nhận người tỵ nạn có gốc ở Âu Châu. Những người tỵ nạn xuất xứ từ các châu lục khác như Á Châu hay Phi Châu không còn có quyền xin tỵ nạn tại các quốc gia thuộc Liên Minh Âu Châu nữa. Họ phải xin tỵ nạn tại “địa phương,” tức là tại các quốc gia gần nguyên quán của họ. Theo Dân Biểu Malik Azmani, tác giả của đề nghị nói trên, thì nếu những người ở ngoài Âu Châu không có quyền xin tỵ nạn tại Liên Minh Âu Châu thì họ sẽ không còn liều mạng để đến địa phận thuộc khối quốc gia này nữa. Do đó sẽ tránh được những thảm trạng thường xảy ra khi người ở Bắc Phi tìm cách vượt Địa Trung Hải trên các con thuyền quá mong manh.

Khoảng một tuần sau khi Dân Biểu Azmani trình bày quan điểm mới của đảng VVD về vấn đề người tỵ nạn thì ông Halbe Zijlstra, thủ lãnh khối dân biểu VVD tại Hạ Viện, lại lên tiếng về vấn đề này. Trong một cuộc phỏng vấn với nhật báo de Volkskrant, ông Zijlstra nói rằng Hòa Lan không nên có một thái độ quá nghiêm khắc đối với các

chế độ độc tài ổn định ở gần Âu Châu. Hòa Lan cần hợp tác với các chế độ độc tài này, tìm cách thay đổi chế độ từng bước để cải thiện đời sống của người dân bị chế độ đó cai trị, tránh gây ra tình trạng bất ổn, tạo làn sóng người tỵ nạn tràn vào Âu Châu. Có lẽ đảng VVD thừa biết rằng ngoài đảng PVV của Geert Wilders đề nghị về vấn đề người tỵ nạn của họ không được các đảng quan trọng khác như PvdA và D66 ủng hộ và vì vậy sẽ không có được sự đồng thuận của đa số tại Hạ Viện cũng như Thượng Viện. Ngoài ra, đảng VVD cũng biết rất rõ là đề nghị của họ trái với một số hiệp ước quốc tế mà Hòa Lan đã ký kết. Nhưng điều này không quan trọng lắm trong mắt của VVD.

Đối tượng chính của họ không phải là các đảng phái chính trị khác, lại càng không phải là giới luật gia chuyên về công pháp quốc tế. Khối người mà đảng VVD muốn ve vãn với đề nghị nói trên có thể là giai cấp lao động Hòa Lan, một giai cấp đang gặp nhiều khó khăn trong việc tìm kiếm công ăn việc làm và nhà cửa vì phải cạnh tranh với khối người từ các nước khác đến Hòa Lan sinh sống, với lý do chính trị hay bất cứ lý do nào khác. Trong các cuộc bầu cử vừa qua, khối cử tri thuộc giai cấp lao động thường bỏ phiếu cho PVV hoặc SP, một đảng xã hội cực tả. Có lẽ VVD, vốn là một đảng đại diện cho giới người giàu, muốn tranh giành với hai đảng kia một phần của khối cử tri lao động trong cuộc bầu cử đến bằng quan điểm khắc khe về quyền tỵ nạn.

Ông Năm Chuột tổng hợp các sự kiện và ý kiến lấy từ báo chí, đài truyền hình, đài phát thanh và mạng lưới thông tin toàn cầu.

Mẫu giới thiệu VNNS đến gia đình, bạn bè

- Tên người giới thiệu:.....
- Số độc giả:.....
- Địa chỉ:.....
- Giới thiệu độc giả mới tên:.....
- Địa chỉ:.....

Tin Việt Nam

TÌNH HÌNH SÔI ĐỘNG TRƯỜNG SA, BẢO NHÀ NƯỚC GIẤU KÍN

Trong những ngày gần đây, tình hình sôi động tại Trường Sa, CSVN đưa nhiều vũ khí hạng nặng ra Trường Sa và đặc biệt đã đưa hàng loạt súng phóng lựu AGS-17 ra Trường Sa để chống biển người.

Đảo Nam Yết có thể bị chiếm đầu tiên và kế tới là các đảo khác. Tổng cộng con số lính Trung Quốc có mặt tại Trường Sa lên trên 600 lính. Hạm đội Nam hải điều động nhiều tàu khu trục loại lớn như Quế Lâm và Chu Hải , Vũ Hán , Lan Châu và nhiều tàu Giang Hộ và các tàu tấn công nhanh. Cũng như lần trước đây vụ giàn khoan Hải Dương 981, Hải Quân CSVN chỉ đứng nhìn xa xa và điều động tàu đánh cá nguy trang ra vùng tranh chấp.

Báo chí CSVN nên nói rõ cho Nhân Dân biết những gì đang xảy ra vì cuộc chiến chống Trung Quốc không phải là cuộc chiến của một nhóm người nào mà là cuộc chiến của toàn Dân VN.
Nguyễn Thùy Trang Fb.

Đình công của công nhân tại Sài Gòn và các tỉnh lân cận

SÀI GÒN (NV) - Hôm ngày 1 tháng 4 năm 2015, nhà cầm quyền thành phố Sài Gòn đã tăng cường hơn 500 công an, an ninh, dân phòng, chiếm giữ khu vực trước công ty Pou Yuen, ngã tư cầu vượt Quốc Lộ 1-Tỉnh lộ 10, phường Tân Tạo, Quận Bình Tân và ngăn chặn không cho các công nhân kéo đi biểu tình.

Cuộc đình công này đã sang ngày thứ 8, và có nhiều dấu hiệu sẽ trở thành cuộc biểu tình quy mô lớn, khi các công nhân của các khu công nghiệp khác như Tân Tạo-Tân Bình, Vĩnh Lộc-Hóc Môn, Đức Hòa-Long An, Amata-Đồng Nai,... đều đồng tình hưởng ứng đình công.

Hôm 31 tháng 3 năm 2015, thứ trưởng Bộ Lao Động, ông Doãn Mậu Diệp, đã đến trò chuyện với các công nhân và hứa với công nhân là sẽ kiến nghị cho người lao động có hai cách lựa chọn, nhận trợ cấp một lần hoặc có thể tích lũy. Tuy nhiên, công nhân sớm hiểu ra đây cũng chỉ là “sẽ kiến nghị” chứ không có cam kết rõ ràng. Hôm 1 tháng 4, loa phóng thanh của công ty Pou Yuen liên tục phát “Lời kêu gọi” của ông Đặng Ngọc Tùng, chủ tịch Tổng Liên Đoàn Lao Động Việt Nam, kêu gọi công nhân yên tâm trở lại làm việc. Trong đó có đoạn: “Sau năm 2015, kiến nghị Quốc Hội sửa việc chi trả trợ cấp bảo hiểm xã hội một lần theo hướng để người lao động tự chọn hưởng trợ cấp bảo hiểm xã hội một lần như cũ hoặc thực hiện theo Luật Bảo Hiểm Xã Hội năm 2014.”

Đặc biệt hơn, là đoạn: “Không để cho kẻ xấu lợi dụng, kích động, xúi giục làm ảnh hưởng đến doanh nghiệp và tình hình an ninh trật tự tại địa phương.” Thế nhưng bất chấp những lời kêu gọi sáo rỗng kia, các công nhân vẫn tiếp tục đình công và kéo nhau đi biểu tình, nhưng vấp phải sự ngăn chặn của công an.

Một công nhân tên Nguyễn Văn Hóa cho biết: “Hôm qua có ông thứ trưởng đến để trấn an chúng tôi, bảo chúng tôi không nên nghe các thành phần xấu xúi giục đi biểu tình. Nhưng rõ ràng là không ai xúi chúng tôi cả. Chúng tôi chỉ muốn đấu tranh vì quyền lợi của mình mà thôi.” Anh Hóa cho biết thêm: “Lẽ ra chính quyền phải tạo điều kiện thuận lợi để cho chúng tôi làm ăn sinh sống, đằng này chúng tôi bị o ép đủ thứ. Giới

chủ thì bắt tăng ca, chính quyền thì không chịu trả tiền bảo hiểm xã hội. Đời công nhân chúng tôi đã quá khổ rồi. Chúng tôi không còn gì để mất, hay sợ sệt gì nữa. Chúng tôi phải nói lên tiếng nói của mình.”

Chị Trần Thị Thu Hương (công nhân khu A) cho biết: “Điều luật BHXH mới qui định đến 55 tuổi mới cho lãnh. Nếu thân chủ đã mất thì con cái được lãnh, với điều kiện con phải dưới 18 tuổi. Giả sử như tôi năm nay 27 tuổi, con tôi cũng đã 8 tuổi, năm tôi 55 tuổi thì con tôi cũng đã 36 tuổi rồi, ai cho nó lãnh tiền BHXH của tôi?” Còn công nhân Trần Anh Tùng phẫn nộ: “Rõ ràng qui định mới này là hành động ăn cướp của chính quyền. Đầu tiên là giam giữ tiền của chúng tôi một cách lâu dài. Sau đó là gì nữa thì chưa biết?” Anh cho biết thêm: “Với tình trạng lạm phát tăng cao như hiện nay. Đến lúc tôi 60 tuổi chắc số tiền BHXH của tôi không đủ để mua được gói mì tôm.” Việt Hùng/ Người Việt (Trường trình từ Sài Gòn).

Bé Học Lớp 2 Ở Việt Nam Bị Bắt Cóc-Xác Mất Nội Tạng

Báo chí trong nước có bản tin bé Ngô Ngọc Phút (8 tuổi, học sinh lớp 2, Trường tiểu học Bình Mỹ 2, xã Bình Mỹ, huyện Củ Chi, Sài-Gòn), sau khi tan học thì bị mất tích từ ngày 26/1, thi thể bé gái 8 tuổi này bắt ngờ được phát hiện gần khu vực có hàng loạt casino bên kia biên giới Tây Ninh, thuộc tỉnh Svay Rieng Campuchia, trong tình trạng đã phân hủy nặng.

Gia đình nhận dạng được cháu nhờ quần áo mặc bên ngoài và một số tài liệu học tập có ghi tên cháu. Một nguồn tin cho hay, cơ quan chức năng đang điều tra làm rõ nghi vấn bé Phút bị lấy mất nội tạng nơi đất khách. Thân nhân thì khẳng định ngay hôm nhận xác, bé Phút đã không còn bất kỳ nội tạng nào...”. Chính anh Nguyễn Hữu Hạnh (30 tuổi), cha của bé Phút, qua Campuchia để

nhận xác con cho biết: "Tiếp nhận thi thể cháu, tôi có mở ra xem nhưng cũng không nhận dạng được. Có một chi tiết đáng ngờ, xác cháu khô và không bốc mùi, bụng cháu xẹp xuống. Tôi nghĩ đến việc nội tạng cháu đã bị móc bỏ...". Hiện nay ở Việt Nam tình trạng bị bắt cóc và sát hại những người trẻ tuổi xảy ra thường xuyên, một số trường hợp nạn nhân bị giết để lấy nội tạng như trường hợp của bé gái Ngô Ngọc Phút là một ví dụ điển hình.

VN 'sẽ hoàn tiền ODA cho Nhật Bản'

BBC: Đại diện Bộ Giao thông Vận tải Việt Nam nói cơ quan này đang tính toán khoản tiền trả lại Nhật Bản liên quan gói thầu bê bối của một công ty Nhật. Tập đoàn tư vấn giao thông Nhật Bản (JTC) đã khai tại tòa án ở Nhật Bản rằng họ hối lộ quan chức Việt Nam để được Dự án đường sắt đô thị số 1 Hà Nội.

Hôm 1/4, Cơ quan hợp tác quốc tế Nhật Bản (JICA) đề nghị Việt Nam hoàn trả toàn bộ số tiền đã giải ngân cho hợp đồng tư vấn này. Đến nay Việt Nam chưa có kết luận điều tra về vụ việc. Tuy vậy, tại cuộc họp báo chiều 3/4, Thứ trưởng giao thông Nguyễn Hồng Trường nói khoản tiền đã giải ngân của Nhật Bản sẽ được hoàn lại. Hồi tháng Bảy năm ngoái, truyền thông Nhật cho biết hai cựu lãnh đạo của JTC và một người còn đương nhiệm của công ty bị buộc tội hối lộ các quan chức Việt Nam trong dự án đường sắt đô thị Hà Nội tuyến số 1.

Thông báo của văn phòng công tố dẫn lời khai của ông Asahi Shimbun, ông Wada và ông Ikeda, nói họ đã trả tổng cộng 69.9 triệu Yên (tương đương 690.360 USD) cho các quan chức ngành đường sắt Việt Nam trong giai đoạn từ 2009 tới tháng Hai 2014. Ông Kakinuma bị cáo buộc đã phê duyệt 6 triệu Yên trong tổng số tiền nói trên. Gói hợp đồng tư vấn mà JTC từng giành được bao gồm dự án xây dựng đường tàu ở Hà Nội do quỹ ODA hỗ trợ vốn.

Một lãnh đạo của JTC từng khai với cơ quan công tố Tokyo rằng đã hối lộ một quan chức Việt Nam 66 triệu Yên (tương đương 16 tỷ đồng) để giành dự án có sử dụng vốn ODA trị giá 4,2 tỷ Yên ở Việt Nam. Hồi tháng Sáu, Nhật Bản đã tạm ngừng viện trợ ODA sau nghi án hối lộ với quan chức đường sắt Việt Nam được phanh phui vào tháng Ba.

Tin Thế Giới

Trung Cộng phản đối phi cơ Mỹ hạ cánh ở Đài Loan

BBC: Bắc Kinh vừa lên tiếng phản đối sau khi hai phi cơ chiến đấu của Hoa Kỳ hạ cánh xuống Đài Loan lần đầu tiên trong 30 năm trở lại đây, hãng thông tấn AFP đưa tin.

Hai chiếc F-18 đã hạ cánh khẩn cấp xuống một căn cứ không quân tại thành phố Đài Nam hôm 1/4. AFP dẫn lời giới chức Hoa Kỳ cho biết một trong hai chiếc máy bay đã gặp phải sự cố kỹ thuật.

"Chúng tôi đã có phản đối chính thức đến phía Hoa Kỳ," người phát ngôn Bộ Ngoại giao Trung Quốc Hoa Xuân Doanh được dẫn lời nói tại một buổi họp báo ở Bắc Kinh ngày 2/4.

"Trung Quốc yêu cầu Hoa Kỳ tuân thủ 'chính sách Một Trung Quốc' cũng như ba thỏa thuận chung giữa hai nước, đồng thời xử lý vụ việc một cách thận trọng", bà Hoa nói, đề cập đến các thỏa thuận giữa Washington và Bắc Kinh trong đó công nhận Bắc Kinh là chính phủ duy nhất của Trung Quốc.

Truyền thông Đài Loan cho biết đây là lần đầu tiên phi cơ chiến đấu của Hoa Kỳ hạ cánh xuống Đài Loan kể từ giữa những năm 80, đồng thời cho rằng động thái này có thể là để đáp lại một cuộc tập trận gần đây của không quân Trung Quốc trên vùng biển Thái Bình Dương.

Nhiều phi cơ Trung Quốc đã bay qua Kênh Bashi, vốn nằm giữa Đài Loan và Philippines, để tiến vào vùng biển này lần đầu tiên hôm 30/3, Tân Hoa Xã cho biết.

Ông Mark Zimmer, phát ngôn viên của Viện Hoa Kỳ tại Đài Loan nói hai phi cơ chiến đấu đang làm

nhiệm vụ thông thường vào thời điểm một trong hai chiếc bắt gặp sự cố kỹ thuật và phải yêu cầu được hạ cánh khẩn cấp.

Vụ việc "một lần nữa cho thấy quan hệ mật thiết giữa Đài Loan và Hoa Kỳ," ông Lâm Úc Phương, một nghị sỹ Quốc dân Đảng, được AFP dẫn lời nói.

Hai chiếc phi cơ này đã hộ tống một chiếc máy bay tác chiến điện tử EA-6B Prowler đến Philippines, ông Lâm dẫn thông tin từ chính phủ Đài Loan cho biết. "Hoa Kỳ đã xem Đài Loan là một nơi đáng tin cậy để hạ cánh khẩn cấp," ông nói thêm.

"Dù vụ hạ cánh có phải là cố ý hay không, điều này vẫn là lời nhắc nhở với Trung Quốc rằng Hoa Kỳ vẫn đang duy trì một mối quan hệ hợp tác quân sự 'không chính thức' với Đài Loan," ông Rick Fisher, một chuyên gia về các vấn đề quân sự của Trung Quốc tại Trung tâm Nghiên cứu Quốc tế và Chiến lược, đặt tại Hoa Kỳ, nói.

"Ngày hôm nay mối quan hệ đó không bao gồm các hoạt động hợp tác quân sự công khai, nhưng điều đó có thể thay đổi rất nhanh nếu Trung Quốc tấn công Đài Loan", ông nói thêm.

Mối quan ngại của Mỹ về "trường thành trên biển Đông"

RFA: Tại một hội nghị hàng hải ở Australia hôm 31/3, Tư lệnh Hạm đội Thái Bình Dương của Mỹ, Đô Đốc Harry Harris, lên tiếng tố cáo Trung Quốc đang "bơm cát lên các rạn san hô, một số ngập nước, và lát bê tông. Trung Quốc đã tạo ra một khu vực nhân tạo rộng hơn 4 km vuông". Đây là một trong những chỉ trích mạnh mẽ nhất và ở cấp cao nhất từ phía Mỹ về dự án cải tạo đất biển đảo, theo tướng Harry Harris là "chưa từng thấy" của Trung Quốc.

Bà Phương Nguyễn, chuyên gia của Trung tâm Nghiên cứu Chiến lược và Quốc tế (CSIS) ở Washington, D.C., nhận định: Nó là một lời cảnh báo cho cuộc gặp gỡ giữa các quan chức hàng hải. Nó cũng cho thấy Mỹ đã thức tỉnh và nhận ra

một thực tế rằng Trung Quốc sẽ không dừng các hoạt động mà họ đang làm, mặc cho Mỹ có điều tiết hay cố gắng hợp tác với họ.

Các hình ảnh vệ tinh cho thấy một loạt các hoạt động xây dựng đang diễn ra nhanh chóng tại các rạn san hô và đảo đá do Trung Quốc kiểm soát ở Trường Sa. Trong số đó có việc xây các cảng, bến cảng, sân bay, toà nhà và ít nhất một đường băng. Tháng trước, phát ngôn viên Bộ Ngoại giao Mỹ Jen Psaki tỏ ra lo ngại rằng chương trình này là một nỗ lực nhằm "quân sự hoá" những vị trí tiền đồn tại khu vực có tranh chấp.

Hiện chính phủ Mỹ vẫn đang thực hiện chiến dịch chuyển 60% lực lượng sang Thái Bình Dương nhằm tái cân bằng với Trung Quốc. Trong một phát biểu được tờ Wall Street Journal dẫn lại mới đây, chuẩn đô đốc Christopher Paul, Tư lệnh phó Hạm đội Thái Bình Dương, cho biết Mỹ sẽ triển khai thêm một số tàu chiến tới khu vực này, bao gồm tàu khu trục tàng hình lớp Zumwalt. Đây là loại tàu hiện đại bậc nhất của hải quân Mỹ, có trục thẳng cơ hữu, có hình thể chống radar, dàn radar chống hỏa tiễn tối tân nhất, được trang bị hàng trăm tên lửa tấn công tàu, tàu ngầm và mục tiêu trên mặt đất.

Gặp gỡ Obama-Castro tại thượng đỉnh châu Mỹ

RRI: Tổng thống Mỹ Barack Obama sẽ có một cuộc trao đổi với chủ tịch Cuba Raoul Castro tại cuộc họp Thượng đỉnh châu Mỹ vào tuần tới tại Panama, theo thông báo của bộ Ngoại giao Hoa Kỳ ngày 03/04/2015.

Cuộc họp thượng đỉnh châu Mỹ trong hai ngày 10 và 11/04, sẽ có một tầm quan trọng đặc biệt, vì nó diễn ra trong bối cảnh Washington và La Habana đang xích lại gần nhau, sau nửa thế kỷ căng thẳng từ thời chiến tranh lạnh.

Bà Roberta Jacobson, trợ lý Ngoại trưởng Mỹ đặc trách châu Mỹ Latin, nói :” Khi quyết định đến dự thượng đỉnh ở Panama, mà Cuba cũng được mời, tổng thống Obama biết rằng sẽ có tiếp xúc giữa lãnh đạo hai nước. Phần lớn thời gian các lãnh đạo châu Mỹ ở chung với nhau và như vậy sẽ có một cuộc trao đổi với Raoul Castro.”

Nhưng bà Jacobson không nói rõ hai lãnh đạo Hoa Kỳ và Cuba sẽ trao đổi dưới hình thức nào, vì ngoài một cuộc gặp gỡ song phương với tổng thống Panama, tổng thống Obama không dựa trù cuộc họp nào khác.

Trợ lý Ngoại trưởng Mỹ cũng tỏ vẻ bi quan về khả năng Hoa Kỳ và Cuba mở lại các đại sứ quán trước cuộc họp thượng đỉnh châu Mỹ, như mục tiêu mà hai nước đã đề ra. Trong tháng 1, 2 và 3/2015, Washington và La Habana đã mở các đợt đàm phán chính thức nhằm tiến tới tái lập bang giao và mở lại các sứ quán, thay thế cho các cơ quan đại diện quyền lợi có từ năm 1977.

Bắc Kinh : Tu viện Tây Tạng phải là cơ sở tuyên truyền chính trị

RFI: Chùa Phật giáo và tu viện ở Tây Tạng phải trở thành trung tâm tuyên truyền chính sách của đảng Cộng sản. Tu sĩ nam nữ phải học tập để giác ngộ « tình yêu của Đảng ». Trên đây là tuyên bố của Trần Toàn Quốc, bí thư đảng Cộng sản

Trung Quốc tại vùng đất Phật bị Bắc Kinh cai trị từ hơn nửa thế kỷ qua.

Song song với chính sách đàn áp văn hóa và tôn giáo bằng bạo lực tại Tây Tạng, chính quyền Trung Quốc dự tính thi hành thêm một biện pháp kèm kẹp mới. Trên tạp chí Cầu Thị, cơ quan tuyên truyền của đảng Cộng sản Trung Quốc, ông Trần Toàn Quốc, với tư cách là khu ủy Tây Tạng, nhận định : « 1.700 ngôi chùa và 46.000 tăng ni Tây Tạng phải xem chính phủ Trung Quốc là bạn. Phải làm sao cho tăng ni cảm nhận đảng và nhà nước nhiệt thành chăm lo cho họ. Tăng ni Tây Tạng phải nghe lời và tuân theo chỉ đạo của đảng vì đảng có thiện tâm với tăng ni ». Cụ thể, các tu viện được yêu cầu trang bị máy thu thanh, truyền hình, làm phòng đọc báo nhà nước. Cuối tuần trước, một số tu viện đã nhận được tạp chí Cầu Thị số mới nhất. Theo khu ủy Tây Tạng Trần Toàn Quốc đó là con đường « đi tìm chân lý », chỉ cần giác ngộ « văn hóa khoa học » do đảng hướng dẫn mà không cần đi ra khỏi tu viện.

Theo giới hoạt động nhân quyền được Reuters trích dẫn thì những biện pháp này thể hiện kế hoạch của Bắc Kinh xây dựng « bức tường » chia cắt tu sĩ tại Tây Tạng với Đức Đạt Lai Lạt Ma. QHT tổng hợp.

BÓN MƯƠI NĂM QUỐC HẬN

*Tự do, dân chủ không ưa
Tam Vô, nô lệ đảng - Ừa, mời dzô!
Vòng vo tuyệt lộ, trăm trở
Mặc dân ứa lệ, điên rồ Cộng nô.
Bốn mươi năm, mảnh Cơ Đồ
Trong tay đảng Đò, Mác, Hồ... tan hoang!
Qua con cứ tưởng phượng hoàng
Pháp trường loang loáng chỉ toàn máu dân.
" Truy cùng, giết tận "? Vô ngần!
Thương ơi là những mộ phần ba quân!
Toàn dân phần hận ngoại nhân
Chỉ riêng có đảng ân cần cúc cung.
Giết hào kiệt, nhốt anh hùng
Cán cân quyền lực: Điện, Khùng ngồi trên
Sĩ phu bên dưới ai rên?
Dân lành khóc, đói. No kỉnh đảng vui!
Nhân tài, trí thức: đập vùi
Nên chi cả nước sứt sùi lệ rơi.
"Đổi đời" đảng được ăn chơi
Biển khơi dây sòng! Ban ơi đau cùng!
Giang san gấm vóc: của chung
Lòng riêng ai nở ung dung ngủ vùi?*

Ý Nga, 4-4-2015

Giải trí có giải thưởng SUDOKU

				4	9		
		2		5		1	6
	8		9				3
3						4	
	6	4	9		7	5	3
	7						9
5			7			2	
8	4		3		2		
		2	6				

Luật chơi: Có tất cả 9 hàng, 9 cột và 9 khung. Số từ 1 đến 9 chỉ được xuất hiện một lần ở mỗi hàng, mỗi cột và mỗi khung.

Giải thưởng: giải đáp đúng sẽ được tặng một năm báo VNNS. Đáp số xin gửi về địa chỉ tòa soạn trước ngày 10-05-2015. Giải trúng quý độc giả có thể gửi tặng thân nhân, bè bạn.

Độc giả trúng giải kỳ trước VNNS271:

1/ Độc giả Minh Chiến (764) – Hoorn. Độc giả sẽ nhận được báo từ số 272.

2/ Độc giả Võ Hồng Vâng (203) – Nieuwegein. Độc giả sẽ được tặng hạn báo lên 1 năm.

3/ Độc giả Lưu Vân Hà (16) – Almere. Độc giả Lưu Vân Hà tặng 1 năm báo cho bạn ở Almere.

4/ độc giả Nguyễn Văn Sơn (8) – Amstelveen. độc giả sẽ được tặng hạn báo lên 1 năm.

5/ độc giả Bui T.N. (50) – Purmerend. độc giả tuy gửi đáp số trễ, nhưng vẫn nhận được giải.

Tòa soạn VNNS xin chúc mừng quý độc giả đã trúng giải !

ĐỌC VÀ ỦNG HỘ BÁO VIỆT NAM NGUYỆT SAN

€ 30 MỘT NĂM

Địa chỉ liên lạc:
Ban Quản Trị VNNS
Kroeten 9 - 4871JT- Etten-Leur
Nederland

Email: hpnguyen@congdonghoalan.com
Telefoon: +31 (0)765038426

IBAN: NL16 INGB 0001 5086 64 t.n.v.AVVN

Lời hay ý đẹp

Yesterday is but a vision, and tomorrow is only a dream. But today well lived makes every yesterday a dream of happiness, and every tomorrow a dream of hope.

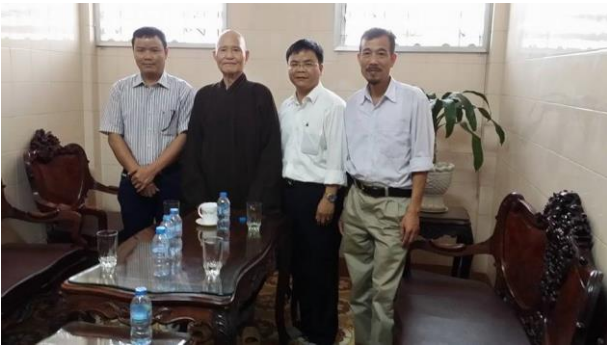
Ngày hôm qua chỉ là cảnh mộng, và ngày mai chỉ là một giấc mơ. Nhưng ngày hôm nay sống tốt sẽ khiến mỗi ngày qua là giấc mơ hạnh phúc, và mỗi ngày mai là giấc mơ hy vọng.

Truyền Thông Xã Hội Dân Sự

Lts. Hội nghị RightsCon (Human Rights Conference) năm nay được tổ chức tại Manila (Philippine). Tham dự hội nghị kỳ này có đoàn Việt Nam gồm: đại diện truyền thông Dòng Chúa Cứu Thế Sài Gòn, Hội Bầu Bí Tương Thân, Hội Anh Em Dân Chủ. Dưới đây là bài tường trình cùng cảm nghĩ của anh Nguyễn Vũ Bình (Hội Anh Em Dân Chủ) về buổi hội nghị được loan tải rộng rãi trên facebook. Kính mời quý độc giả theo dõi sau đây:

CẢM NHẬN RIGHTSCON, MANILA 24-25/3/2015

Tôi nhận được lời mời tham dự hội nghị RightsCon (Human Rights Conference) mấy tuần trước khi hội nghị diễn ra. Vì lý do bảo mật cho chuyến đi, tôi chưa có điều kiện tìm hiểu nhiều về hội nghị này. Có một sự trùng hợp khi tôi phải di chuyển vào Sài Gòn để bay sang Manila, Philippines vì không có chuyến bay thẳng từ Hà Nội. Đó là việc tôi còn được mời tham dự đại hội Cựu tù nhân Lương tâm, tổ chức tại Sài Gòn vào ngày 17/3. Cả cuộc đại hội này, cũng cần phải có sự kín đáo trong quá trình di chuyển và chuẩn bị trước ngày diễn ra đại hội. Kết thúc đại hội Cựu tù nhân Lương tâm, không có phản ứng bất lợi chung nào nhiều và đại hội đã diễn ra tốt đẹp. Tôi cũng mừng vì một phần công việc diễn ra thuận lợi. Trong thời gian chờ đợi ở Sài Gòn để bay sang Manila dự hội nghị, cùng với mấy anh em cựu tù, chúng tôi có tới thăm được một số nhà lãnh đạo tôn giáo như Hòa thượng Thích Quảng Độ, thăm Hội Thánh Chuông Bò Menonites của các Mục sư Nguyễn Hồng Quang, Phạm Ngọc Thạch... cá nhân tôi còn thăm được một số chú bác, anh em tranh đấu dân chủ ở Sài Gòn như chú Nguyễn Đan Quế, chú Hải Violin, anh Lê

Thăng Long, anh Trần Bang, bạn Huỳnh Trọng Hiếu...

Cảm giác chờ đợi trong yên lặng để xuất ngoại lần đầu tiên, một mình trong khi không biết có đi trót lọt ở sân bay là một cảm giác thú vị. Nhưng vì đã chuẩn bị tinh thần cho các tình huống xảy ra nên tôi cũng không quá vui mừng khi đã bình yên đáp xuống sân bay ở Manila. Sự lúng túng là có thực khi tôi không vượt qua được sự chật chội của cảnh sát kết hợp với lái xe taxi ở sân bay Manila. Cuối cùng, tôi cũng đã tới được khách sạn trong vòng tay bè bạn, những người đã kết nối và chuẩn bị chu đáo cho chúng tôi tham dự hội nghị này.

Mặc dù đã được cho biết trước quy mô cũng như những nội dung chính của hội nghị, tôi vẫn không khỏi choáng ngợp khi chứng kiến số lượng người đông đảo, đủ các quốc gia, châu lục và sắc tộc tham gia. Hội thảo Quyền con người với chủ đề tự do thông tin, tự do Internet trong truy cập và sử dụng diễn ra trong hai ngày 24-25/3. Đây là hội thảo được các tổ chức phi chính phủ như Access đứng ra tổ chức và nhận được sự tài trợ, tham gia của các công ty lớn như Google, Facebook, Mozilla ... Sự khác biệt với các cuộc hội nghị, hội thảo ở Việt Nam là không hề có bóng dáng các khẩu hiệu, cũng như các bài diễn văn dài lê thê vô bổ của các quan chức, lãnh đạo. Các cuộc hội thảo được chia thành nhiều diễn đàn nhỏ (hơn 100 diễn đàn) thảo luận liên tục trong hai ngày hội nghị. Với sự tham gia của nhiều tổ chức quốc tế về nhân quyền, Ân xá quốc tế, Ủy ban bảo vệ ký giả... và đặc biệt có sự tham dự của đặc phái viên Liên hợp quốc về tự do ngôn luận.

Đoàn Việt Nam từ trong nước tham gia hội nghị có bốn người gồm: Linh mục Giuse Trương

Hoàng Vũ, đại diện cho truyền thông Dòng Chúa Cứu Thế Sài Gòn; ông Lê Hùng, ông Trương Văn Dũng, đại diện Hội Bầu Bí Tương Thân, và tôi, đại diện Hội Anh Em Dân Chủ.

Đoàn Việt Nam chúng ta tham gia 2 diễn đàn với các chủ đề Người dân làm báo ở Việt Nam với sự thuyết trình của linh mục Giuse Trương Hoàng Vũ, chủ đề hoạt động của các cộng đồng có rủi ro cao, nội dung tìm hiểu về các hoạt động của các tổ chức xã hội dân sự và phong trào dân chủ Việt Nam. Cả hai buổi hội thảo, hai diễn đàn của đoàn Việt Nam đều nhận được sự quan tâm, theo dõi của đồng bào bạn bè quốc tế. Đoàn Việt Nam cũng đã trình bày tốt những nét chính mà các diễn đàn cũng như những người tham dự yêu cầu. Việc trình bày cũng như hỏi đáp của phái đoàn diễn ra suôn sẻ và tốt đẹp.

Trong các buổi họp khoáng đạt (toàn thể hội nghị) diễn ra nhanh chóng, từ 15-20 phút, chủ tọa đã nêu tóm tắt các chương trình hội nghị, và tổng kết các buổi hội thảo chuyên đề thật ngắn gọn và thân mật.

Do sự hạn chế về ngôn ngữ, cá nhân tôi không thể đánh giá hết được nội dung và ý nghĩa của Hội nghị về Quyền tự do của con người với chủ đề tự do thông tin, tự do Internet. Nhưng tôi đặc biệt ấn tượng về một điều quan trọng. Tôi nhận thấy, các tổ chức phi chính phủ, các công ty và những con người của các tổ chức, các công ty này là những công dân Mỹ, châu Âu, những con người hoàn toàn tự do, đời sống thoải mái, sung túc lại quan tâm tới tự do của những người khác, ở các quốc gia khác và không hề liên quan tới họ? vậy mà chúng ta, những người Việt nam, những người bị mất tự do lại có rất nhiều người thờ ơ, không quan tâm, và không hề muốn đấu tranh cho tự do của cá nhân mình, và cho anh em họ hàng, bạn bè và đồng bào của mình. Đây

là điều tôi ấn tượng nhất, nhưng cũng trần trụi nhất.

Tôi xin cảm ơn, và mạn phép thay mặt những người từ Việt nam tham dự hội nghị cảm ơn anh Hoàng Tú Duy, chị Huỳnh Phương Trang (Trang Angenlia Huynh) và bạn Trinh Nguyễn những điều phối viên, đã kết nối và chuẩn bị, cũng như thu xếp mọi việc cho đoàn trong những ngày diễn ra hội nghị. Các Anh, Chị đã bay nửa vòng trái đất, đã trao đổi, hướng dẫn và cùng thực hiện để các cuộc hội thảo của đoàn Việt Nam diễn ra tốt đẹp. Tôi đặc biệt cảm ơn tới chị Huỳnh Phương Trang, tôi được biết, chị có hai cháu nhỏ sinh đôi mới được hai tuổi, nhưng đã tạm xa các con trong lúc các cháu không được khỏe để sang Philippine hỗ trợ, giúp đỡ và thu xếp cho đoàn chúng tôi. Chị đã không ngủ được trong vài đêm ở Manila vì sự chênh lệch múi giờ. Chính vì vậy mà trong lúc làm việc, mệt quá Trang đã thiếp đi và tôi vô tình chụp được khoảnh khắc đó. Đây là bức hình kỷ niệm mà Chị không hề muốn đăng vì ngại. Nhưng tôi, người đã chụp bức hình xin đăng lại như một lời cảm ơn, tri ân tới Trang, một người đã hết lòng vì công việc, giúp đỡ cho chúng tôi mọi điều trong chuyến đi hội thảo Rightscon hữu ích này. Mong Trang hết sức thông cảm và không trách tôi.

Hà Nội, ngày 02/4/2015

Nguyễn Vũ Bình

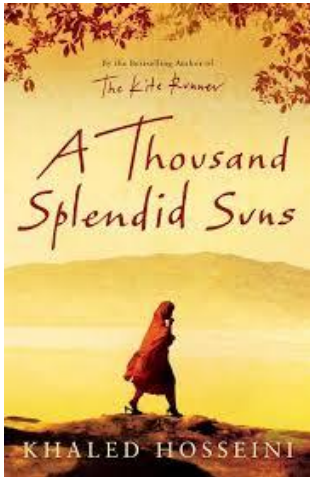
Nguyen - Truong *Administratiekantoor*

- Khai thuế (Inkomsten belasting) tư nhân
 - Quản lý về kế toán, tài chính và thuế vụ cho doanh thương và tư nhân.
 - Địa chỉ tin cậy, kinh nghiệm
 - Giải thích rõ ràng dễ hiểu
 - Giá đặc biệt cho đồng hương
- Particulier: belastingaangifte IB
- Ondernemers: overstapking 30%

Xin liên lạc: Trang Trương
Simon van Ooststroomhof 41
2341 KG Oegstgeest

Tel: 071-5760175

E-mail adres: truong1961@yahoo.com

Ngàn ánh dương rực rỡ

Khaled Hosseini

Trúc Hà dịch

Chương 14

Mariam ngạc nhiên vì nỗi đau vẫn tiếp tục đến. Chỉ cần nàng nghĩ đến cái nôi làm dở dang để ngoài kho, hay cái áo choàng bằng da lộn cát trong tủ quần áo của Rasheed, là đứa bé tức thì sống lại và nàng nghe cả tiếng nó khóc nhe òi bú. Nàng còn cảm thấy nó hít ngửi ngực nàng. Nỗi đau dâng tràn, hất tung nàng lên rồi ném nàng xuống. Nàng sững sốt bởi không ngờ một người chưa hề gặp gỡ lại có thể làm nàng quay quắt nhớ đến thế.

Rồi có những ngày nỗi buồn không đến độ tàn nhẫn. Những ngày nàng không quá mệt mỏi, khi nghĩ đến việc phải tiếp tục nếp sống cũ, những ngày không phải cố gắng kinh khủng mới ra được khỏi giường, mới đọc kinh, giặt quần áo hay nấu được bữa cơm cho Rasheed.

Mariam rất ngại đi ra khỏi nhà. Bỗng nhiên nàng cảm thấy ganh tị với những phụ nữ có nhiều con trong xóm. Có người đến bảy, tám đứa con mà không hề biết họ may mắn như thế nào có những đứa con lớn dần trong bụng họ, trong vòng tay họ, bằng dòng sữa của họ. Những đứa con họ không xuất huyết mất đi và bị nước xà bông cùng những đờ bần từ thân thể những người xa lạ cuốn trôi xuống cống ở một nhà tắm công cộng nào đó. Mariam phẫn uất khi nghe họ phàn nàn về những đứa con trai hư hỏng và con gái lười biếng của họ.

Có một tiếng nói trong đầu nàng cố gắng xoa dịu nàng bằng những lời an ủi tuy có ý tốt nhưng thật sai lầm. Con sẽ có những đứa con khác, nếu trời cho. Con còn trẻ. Chắc chắn rồi con sẽ có nhiều cơ hội khác.

Duy có điều sự đau khổ của Mariam không phải vô cớ hay mơ hồ. Nàng khóc thương cho đứa bé này, cho riêng đứa con này, vì nó đã một lúc khiến nàng hạnh phúc biết bao.

Có những hôm nàng lại tin rằng hài nhi kia là một ân phước nàng không xứng đáng để nhận, rằng nàng đang bị trừng phạt bởi những điều nàng đã làm đối với mẹ. Có phải nàng đã chẳng khác nào thất sởi dây thòng lòng vô cớ mẹ nàng đó hay sao? Những đứa con phẫn trác không xứng đáng được làm mẹ, và đây là hình phạt xứng đáng. Trong những cơn mộng mị thất thường, nàng thấy hồn bà Nana lên vô phòng nàng ban đêm, thọc bàn tay móng vuốt sâu vô mình nàng và cướp con nàng đi. Trong những giấc mơ này, bà Nana cười to đầy sáng khoái và hả hê.

Rồi có những hôm khác, lòng nàng đầy giận dữ. Lỗi của Rasheed vì đã ăn mừng quá sớm, vì đã điên rồ tin nàng sẽ sinh con trai, vì đã dám cả gan đặt tên trước như thế, vì đã không biết ơn Thượng đế. Là lỗi của anh, đã bắt nàng đi đến nhà tắm công cộng. Có cái gì ở đó, hơi nước, nước bắn, xà bông, một cái gì đó đã gây ra chuyện này. Không. Không phải Rasheed, chính nàng mới là người đáng trách. Nàng giận mình đã nằm ngủ sai thế, đã ăn quá nhiều gia vị, đã ăn ít trái cây, đã uống nhiều nước trà quá.

Là lỗi của Thượng đế, đã trêu chọc nàng như thế, đã không ban cho nàng cái điều ngài đã ban bố cho biết bao người phụ nữ khác, đã treo nhử nó trước mắt nàng, rồi lấy nó đi mặc dù biết đó là điều sẽ mang đến cho nàng hạnh phúc to lớn nhất.

Nhưng có ích gì đâu, tất cả những sự quy tội này, tất cả những lời buộc tội dai dẳng cứ vang dội trong đầu nàng. Nghĩ như thế tức là xúc phạm thần thánh. Allah không thù hận. Ngài không nhỏ mọn. Bên tai nàng văng vẳng lời nói của thầy giáo già Mullah Faizullah: Phúc thay Ngài là Đức Toàn Năng, Ngài tạo cái chết và sự sống để thử thách con. Đây cảm giác tội lỗi, Mariam quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Trong khi đó, có sự thay đổi nơi Rasheed kể từ ngày xảy ra chuyện ở nhà tắm chung. Gần như tối nào về đến nhà, anh hầu như không nói chuyện nữa. Anh ăn cơm, hút thuốc rồi đi ngủ, thỉnh thoảng trở lại phòng nàng vào lúc nửa đêm cho một cuộc giao hợp nhanh và gần đây thật thô bạo. Giờ đây anh dễ hờn dỗi, dễ trách móc đủ

chuyện từ bữa cơm đến sự bề bộn ngoài sân hay thậm chí những chỗ dơ nhỏ nhặt trong nhà. Họ hoặc lắm anh mới dẫn nàng đi một vòng phố vào ngày thứ sáu, như anh vẫn làm trước đó, tuy nhiên trên vỉa hè anh đi nhanh và luôn luôn trước nàng mấy bước, chẳng nói năng gì, cũng chẳng màng đến Mariam phải gần như chạy mới theo kịp. Những dịp đi chơi đó, anh cũng chẳng còn cười đùa nữa. Anh không còn mua kẹo hay quà cho nàng, không còn dừng lại để nói tên từng chỗ cho nàng biết như anh vẫn làm trước kia. Nếu nàng có hỏi thì chỉ làm anh bực mình.

Một buổi tối, hai người đang ngồi nơi phòng khách nghe ra-dô. Mùa đông đang dần kết thúc. Đã dịu rồi những cơn gió lạnh cóng thổi tuyết dán vào mặt làm chảy nước mắt. Từng nhúm tuyết bạc đang tan dần trên những cành cây du cao, và chỉ vài tuần nữa thôi, thay vào đó sẽ là những nụ xanh mơn mớn. Rasheed đang lơ đãng nhip chân theo tiếng trống của một bản nhạc, mắt nhíu lại vì khói thuốc.

“Anh giận em hả?” Mariam hỏi.

Rasheed chẳng nói gì. Bản nhạc chấm dứt và đến phần tin tức. Một giọng phụ nữ tường thuật rằng tổng thống Daoud Khan lại vừa gửi trả một nhóm cô vấn Liên Xô cho Mạc Tư Khoa, trước sự bất bình của điện Cẩm Linh.

“Em sợ anh giận em.”

Rasheed thở dài.

“Anh có giận không?”

Anh đưa ánh mắt nhìn nàng. “Tại sao tôi lại giận?”

“Em không biết, có điều từ khi em bé...”

“Em nghĩ tôi là loại đàn ông như thế à, sau tất cả những gì tôi đã làm cho em?”

“Không đâu. Không phải thế.”

“Vậy thì đừng chọc tôi nữa!”

“Em xin lỗi anh, Rasheed. Em xin lỗi.”

Rasheed nghiền nát điếu thuốc và đốt điếu khác. Anh mở ra-dô lớn lên.

“Em nghĩ như vậy nhé,” Mariam nói lớn để át tiếng nhạc.

Rasheed lại thở dài, lần này có vẻ khó chịu hơn, và một lần nữa vặn âm thanh nhỏ xuống. Anh đưa tay xoa trán một cách mệt mỏi.

“Gì nữa đây?”

“Em nghĩ có lẽ mình nên chôn cất em bé đang hoang. Chỉ hai người mình thôi, và vài lời cầu nguyện, thế thôi.”

Mariam đã suy nghĩ khá lâu về việc này. Nàng không muốn quên đứa bé này. Nếu bỏ qua mà không đánh dấu sự mất mát này bằng một cách nào đó có ý nghĩa lâu dài, thì thật là không phải.

“Để làm gì? Thật là ngu ngốc.”

“Em nghĩ sẽ làm cho em cảm thấy dễ chịu hơn.”

“Thì em làm đi,” anh gắt lên. “Tôi đã chôn một đứa con trai rồi. Tôi không chôn đứa nữa đâu. Bây giờ, xin để tôi yên, cho tôi nghe ra-dô.”

Anh lại mở âm thanh lớn lên, ngả đầu ra sau và nhắm mắt lại.

Một buổi sáng có nắng trong tuần đó, Mariam chọn một chỗ ngoài sân và đào cái lỗ.

“Nhân danh Allah và Thiên xứ của ngài, người được Ngài ban phước lành và bình an,” Mariam thì thầm cầu nguyện trong khi vùi cuốc đất. Nàng đặt chiếc áo bằng da lộn Rasheed mua cho em bé xuống lỗ và lấp đất lại.

“Ngài biến đêm thành ngày và Ngài biến ngày thành đêm. Ngài đem lại sự sống từ cái chết và Ngài đem lại cái chết từ sự sống. Ngài ban sự sống cho những ai Ngài muốn, không tính toán.”

Dùng lưng cán cuốc, nàng đập nhẹ nhẹ, rồi nàng ngồi xổm bên nắm mỏ và nhắm mắt lại.

Xin Allah ban sự sống.

Xin ban cho con sự sống.

(Còn tiếp...)

Garage Trung Tran

Karel Doormanstraat 36 - 6651 ZM Druten
(Industrieterrein Kerkeland)

Reparatie & onderhoud van alle
automerken en wij zorgen ook voor APK,
verkoop van occasions

Tel. 0487-519467.

Gsm. 06-55775918

Những Kỷ Niệm Chẳng Bao Giờ Quên

Bùi Văn Đỗ

Thấm thoát rồi cũng qua mau, 40 năm cộng sản miền Bắc qua sự bầu chủ của Cộng Sản Liên Xô và Trung Cộng đã đem quân vào “giải phóng” cho miền Nam Tự Do, để đất nước hai miền đối khổ giống nhau. Sau 40 năm người Việt phải phiêu bạt tỵ nạn ở các quốc gia tự do vì không chấp nhận chế độ. Nay kỷ niệm ngày đó, không biết bọn lãnh đạo Việt Nam hiện giờ có dành ra thời gian để ôn lại kỷ niệm xưa, nghe đài, đọc báo để biết người dân muốn gì, giới trẻ sinh sau ngày đó nghĩ gì và muốn gì, người tỵ nạn thanh xuân ngày đó bỏ trốn cộng sản đi tìm tự do muốn gì, nghĩ gì, thích gì.

Những ngày này, sau 30-04-1975 đã 40 năm. Dân số Việt Nam đã tăng lên gấp đôi, khoảng 90 triệu người, có đến khoảng 1/9 dân số theo dõi internet. Nên biết rõ nguồn cơn ngày 30-04-1975. Biết rõ kẻ thắng cuộc nói gì, biết rõ mặt thực của Hồ Chí Minh và bè lũ đồng đảng, biết rõ những hung thủ và những nịnh thần như: Phạm Văn Đồng, Lê Duẩn, Trường Chinh, Đỗ Mười, biết rõ những tên bồi bút nịnh bợ như Tố Hữu, những đại tướng nường quân như Võ Nguyên Giáp. Con rơi của Hồ Chính Minh như Nông Đức Mạnh, hiện nay sống như thế nào ở Việt Nam mà trong dịp Tết Ất Mùi, nhân đến chúc tuổi lãnh đạo đảng, đã khám phá ra. Những bác thiếu heo hoạn lợn, những thủ tướng đi tham gia kháng chiến lúc chưa tròn 12 tuổi, tốt nghiệp luật học ở rừng rú. Ra lãnh đạo đất nước hiện nay, đưa đất nước bán cho Trung Cộng, cảm thấy ngọt ngọt không thờ nổi, lại quay đầu với kẻ thù xưa mà mình đã huênh hoang là đánh thắng giặc Mỹ, “*giải phóng*” cho Miền Nam tự do.

Giới trẻ sinh sau 30-04-1975, không có liên hệ gì đến chiến tranh Việt Nam, họ chỉ tìm hiểu qua internet đã nhận ra rằng. Miền Nam trước 30-04-1975 không thua gì Nam Hàn, Đài Loan hay Nhật Bản. Bốn mươi năm sau khi Cộng Sản nắm quyền cai trị đất nước đã biến Việt Nam thành một quốc gia chậm tiến có hạng, rõ nét và so sánh chỉ hơn Campuchia hay Miến Điện trong vùng, thì thử hỏi Việt Nam sa sút đến chừng nào, sau khi bị cai trị theo đường hướng xã hội chủ nghĩa. Kinh tế thật quái đản vì có chủ trương: “*kinh tế thị trường như có thông thêm theo định hướng xã hội chủ nghĩa*” cho nên chỉ có lùi, chỉ có xuống, đụng đầu là lỗ lỗ đó. Tham ô hối lộ từ làng xã, huyện tỉnh lên đến trung ương, trở thành quốc nạn tham nhũng. Giáo dục thì suy đồi, bằng

cấp không được một nước nào công nhận, cán bộ quan chức thì đều có bằng cử nhân, tiến sĩ, nhưng giả. Gởi sinh viên đi du học thì không có ai muốn trở về (*nếu không phải là quan chức nhà nước*). Con quan chức nhà nước khi đi du học thì móc ngoặc kết hôn với con quan chức của ngụy quân ngụy quyền tỵ nạn xưa. Đất nước tan hoang, bán đất, bán biển cho Tàu Cộng. Cả nước nặc mùi mê tín dị đoan, đèn miếu, lễ hội mọc ra như nấm, cúng kiếng vàng mã, thả cá gây nên một cảnh tượng thật dơ bẩn ở các hồ ao, lăng miếu. Dị đoan thì tăng, nhưng những tôn giáo thì lại bị cấm cản hoạt động, áp dụng chính sách xin cho thật tùy tiện tạo thêm cảnh lo lút đút tiền cho các quan chức nhà nước.

Người Việt tỵ nạn ở nước người sau 30-04-1975 mỗi dịp họ tụ lại, vì bên kia đại dương nơi đồng bào họ còn bị chế độ kìm kẹp, họ mít tinh, biểu tình hay trình các thỉnh nguyện thư nhờ bộ ngoại giao của quốc gia sở tại, đòi hỏi tự do, dân chủ hay đòi hỏi nhân quyền cho người còn ở trong nước. Nhất là những dịp lễ tết, họ ngồi lại bên nhau để ôn lại những kỷ niệm xa xưa, nghe lại những nhạc xưa cũ của thời Việt Nam Cộng Hòa. Người Việt vượt biên ra nước ngoài yêu thích nhạc xưa cũ đã vậy, người ở trong nước còn cầu cạnh mời mọc những tiếng ca xưa về nước hát cho người trong nước nghe. Hóa ra Cộng Sản Việt Nam từ những năm 1945 đã độc quyền tư tưởng, độc quyền sáng tác những bài ca, bài hát ru ngủ, đem bao thế hệ người trẻ Việt Nam vào con đường bức tử, cho nên từ thế hệ đó đến sau 30-04-1975 miền Bắc xã hội chủ nghĩa không có lấy một bản văn, một bản nhạc gọi là thông dong tự do tư tưởng, để đời cho người trẻ, cho người dân. Họ chỉ được nghe, được đọc, được dựng lên toàn một màn giả dối, lường gạt: như Hồ Chí Minh viết chuyện vừa đi đường vừa kể chuyện lấy biệt danh khác là Trần Dân Tiên, hay như Trường Chinh tố cha tố mẹ hồi cải cách ruộng đất 1957, hoặc như những nịnh thần bợ đít chủ nghĩa xã hội như Tố Hữu. Ngàn năm bia miệng sẽ còn.

Chưa thấy có quốc gia nào mà giới cầm quyền hiện nay đến thương thảo hay viếng thăm chính quyền sở tại, mà bị chính những người dân của mình định cư tỵ nạn tại đó đứng ra biểu tình, dương cờ cũ của Việt Nam Cộng Hòa thừa xưa, phản đối, hay đả đảo, xem ra thật bề mặt, điều đó đã xảy ra từ 40 năm qua và hiện nay. Điển hình Thủ Tướng Việt Nam Nguyễn Tấn Dũng đến Úc ngày 18-03-2015 bị người Việt Tỵ nạn tại Úc biểu tình phản đối khi đang thương thảo với chính quyền đương nhiệm của Úc. Thật bề bàng

khi một chính quyền đương nhiệm đến nước nào có người Việt Tỵ Nạn thì là bị biểu tình phản đối, mà khốn khổ là các nước cộng Sản muốn bang giao hay nói chuyện thì toàn là các nước tư bản như: Mỹ, Úc, Anh, Pháp, Đức v. v. . . Chính vì vậy mà các lãnh tụ của Đảng Cộng Sản Việt Nam thường là phải đi ngỗ sau tới, và khi trở về cũng phải chuồn ngỗ sau, vì né tránh người tỵ nạn Việt Nam đang có mặt tại đây. Đúng là một quốc nhục cho những viên chức cầm quyền hiện nay ở trong nước.

Người Việt tìm tự do vượt biên tỵ nạn, hầu như nhà nào cũng có Internet, họ thích nghe nhạc mà là nhạc trước năm 1975. Nếu có nghe nhạc ở trong nước, họ chỉ chiếu cố đến Thánh Ca, hoặc những bản nhạc do giới trẻ sáng tác như Việt Nam Tôi Đâu. Vì Cộng Sản Việt Nam độc tài và độc quyền tư tưởng từ khi có đảng, đã lừa dối bao tầng lớp người trẻ, bao thế hệ thanh niên nam nữ. Giờ đến thời của Internet, không còn bùng bít được, người trẻ hết sợ hãi. Có lẽ thời cáo chung của chế độ đã đến gần. Vì thời buổi của Internet, có vợ vết và chạy trốn cũng không trốn khỏi. Những tên bán nước và lừa dối sẽ phải đền tội trước dân tộc và lịch sử, dù y có gởi tài sản vợ vết được ở bất kỳ ngân hàng nào trên thế giới.

Đọc lại lịch sử đảng từ năm 1945 cho đến nay, người trẻ không tìm được nét nào thật. Toàn giả dối, cho nên họ hết tin. Những trận đánh năm 1979 của người anh em xã hội chủ nghĩa với nhau, ở những tỉnh sát biên giới miền Bắc, bị bùng bít làm cho giới trẻ càng ngỡ ngàng. Những trận hải chiến ở hải đảo do quân Trung Cộng bày ra bị những thế lực của đảng dấu nhẹm. Những sự kiện Phạm Văn Đồng nhượng đất, nhượng biển Việt Nam cho Trung cộng trước 30-04-1975 ngày nay đã phải bạch hóa, không còn dấu diếm ai được. Nhất là giới trẻ sinh sau ngày đó.

Nhân kỷ niệm 40 năm ngày 30-04-1975, được nghe lại những kỷ niệm đã đi vào sử sách, những cá nhân, những con người bị cộng sản Việt Nam lừa gạt từ ngày có Đảng đến nay, để từ đó chúng ta không nên tranh luận về việc Hòa Hợp Hòa Giải với người Cộng Sản. Đối với người Cộng Sản thì chỉ khi nào không lừa được dân nữa thì nó tự sụp. Vì nó như một mảnh thú chuyên lừa gạt, nó là sa-tăng, là quỷ lừa gạt người đàn bà ăn trái cấm lần đầu ở trong vườn Địa đàng. Ngày nay Cộng Sản cũng thế mà thôi. Nghe, đọc, nhìn xem để hiểu về người Cộng Sản.

Chúng ta thật vui khi tác giả Thép Đen còn sống để nói lên tiếng nói của lịch sử. Ông là người Biệt Kích Dù của miền Nam nhảy dù ra Bắc, bị bắt, bị

tù đầy, đã viết cuốn Thép Đen, nói rất rõ về chế độ lao tù của Cộng Sản. Hay như Trung tá Trần Đình Trụ lái chiếc tàu Trường Xuân trở về Sài Gòn sau 30-04-1975, chở 1600 người trong khi rối loạn trốn chạy còn để lại thân nhân, nghĩ rằng mình trở về vì đất nước không còn chiến tranh, gặp lại người thân, vì không đâu tốt hơn mình sống trên quê hương mình. Nhưng có ngờ đâu Cộng Sản đã bắt giam và cầm tù 13 năm, hiện đã sang Mỹ và còn sống. Đây là những nhân chứng sống thực, để chúng ta không bao giờ bàn hay nghĩ đến chuyện quên quá khứ và hòa hợp hòa giải với Cộng Sản Việt Nam.

Cũng nhân kỷ niệm 40 năm này, đọc trên Diễn Đàn Giáo Dân số 160 tháng 03-2015 nơi trang 50, 52 và 53 nói về Cá Hồi Đỏ. Chuyện về giống cá này chắc quý đọc giả đã biết, nó sinh ra và có thời gian phiêu bạt ở biển lớn, rồi lại trở về nơi nó sinh ra, để trứng rồi chết. Người Nhật có kế hoạch bắt loại cá này đóng hộp bán ra thế giới bằng phương pháp khoa học có tính toán. Đây được kể là phương pháp khôn ngoan, nhưng là khôn ngoan trong việc bắt cá đóng hộp. Còn Cộng Sản nước ta thì khôn ngoan hơn, thả người ra biển mặc cho đũa nào chết vì sóng gió, hải tặc hoặc bắt tróc vì nghịch cảnh. Đũa nào còn sống đến được đất nước tự do thì cứ cần kiệm, bòn mót gởi về giúp kẻ còn nghèo, còn khó khăn, hay về thăm thân nhân, đem tiền về nước nuôi chế độ, đó là về với nguồn gốc như loại cá hồi đỏ. Là trực tiếp giúp Việt Cộng tồn tại lâu hơn, để kìm kẹp dân ở trong nước mạnh hơn. Phải có tiền mới nuôi được công an và bọn đầu gấu để trấn áp các người biểu tình, khiếu kiện, những kẻ bất đồng chính kiến, dám lên tiếng và không sợ hãi. Nhờ vậy năm 2014 mà số tiền người Việt ở nước ngoài mang về sấp xỉ gần 12 tỷ Mỹ Kim, số tiền khi không mà có của chính những người Việt tỵ nạn, hay phải đi lao động đem về cho Cộng Sản Việt Nam để cai trị đất nước.

Đúng là những ngày lịch sử đau thương. Khi Vùng I rồi vùng II rút quân, miền Nam quần quai trong cơn đau bức tử. Sư đoàn 18 rút về Sài Gòn, Quân Khu III bỏ ngõ và cuối cùng ngày 30-04-1975 đến, Sài Gòn bị Cộng Quân Miền Bắc chiếm đóng. Những ngày hấp hối của Sài Gòn, máy bay liên tục cất cánh, trực thăng vùn vủ trên nóc tòa đại sứ Mỹ, tàu thuyền lớn bé dưới bến nhỏ neo, chở đoàn người di tản từ các miền về Sài Gòn ra khơi. Phong trào vượt biên vượt biển có từ ngày đó.

Ngày 27-04-1975 tại Paris, đoàn sinh viên khoảng 300 người, đầu chít khăn tang trắng để tang cho miền Nam bị bức tử, đi đến các tòa đại

sứ để để thỉnh cầu nguyện vọng. Không còn có đau thương nào hơn cho người dân ở trong miền Nam, nhất là những người lính Việt Nam Cộng Hòa. Miền Nam xác xơ như ngày nhà có tang lễ. Người lính Cộng Sản miền Bắc hiện ngang với nón cối dép râu có mặt ở khắp các ngõ hẻm. Loại 30-04 ăn có, nón cối, áo trận, băng đỏ có mặt ở mọi ngõ ngách xóm làng miền Nam báo hiệu cho những ngày tang tóc, chia ly sẽ tới.

Chủ nghĩa Cộng Sản đã thay đổi từ cái nôi của nó năm 1989. Đông Đức đã thống nhất, Cu-ba đang chuyển mình từ tháng 12-2014. Việt Nam thống nhất nhưng không phải là thống nhất trong tự do mà là thống nhất theo chủ nghĩa Cộng Sản, làm nát tan đất nước. Nhà tù được mệnh danh là trại cải tạo hiện diện khắp mọi nơi, ngăn sông cấm chợ, đánh tư sản mại bản và đẩy họ đi các vùng kinh tế mới để cán bộ Cộng Sản từ miền Bắc vào chiếm nhà, chiếm các cơ sở sản xuất. Người người đổ ra biển vượt biên tìm tự do như loại cá hồi đỏ, vì nhà nước đưa ra nghị quyết 36 để lừa dối họ. Cứ sống sót và tìm đến được một nước có tự do, cần kiệm chất bóp, đem tiền về để cứu trợ đồng bào ruột thịt còn nghèo đói. Sau khi đất nước đã thống nhất. Nhưng thống nhất theo chế độ Cộng Sản, khác với Tây Đức thừa nào thống nhất theo chủ nghĩa Tự Do Tự Bản.

Thời gian đối với một đời người thì đã hơi dài, 40 năm sau. Thế hệ đầu tiên tỵ nạn chờ đợi đã mỏi mòn, thế hệ thứ hai thứ ba nối tiếp đã hội nhập vào dòng chính của người bản xứ, e rằng sự lừa dối của cộng sản Việt Nam rồi sẽ đánh mất cả chì lẫn chài. Vừa mất nước về tay ngoại bang, vừa mất lòng người từ trong nước và mất hết những bổng lộc nhờ ngoại tệ của những người tỵ nạn và người lao động Việt Nam khi họ tình nguyện, vì thời buổi của Internet Cộng sản Việt Nam không còn lừa được ai nữa./-

Ai giải phóng ai?

Huy Vũ
2015-03-29

Ngày 30-04-1975 được Cộng Sản Bắc Việt rêu rao là ngày họ “giải phóng” dân chúng miền Nam khỏi sự “kìm kẹp” của Mỹ-Ngụy. Tới nay đã 40 năm trôi qua, ta thử nhìn lại xem ngày này: Ai giải phóng ai?

Để có câu trả lời khách quan cho câu hỏi này, có lẽ trước hết ta nên đi tìm định nghĩa của động từ “giải phóng”, sau đó đi qua cảm nghĩ và nhận thức về cuộc sống vật chất và tinh thần của dân chúng hai miền Nam - Bắc vào thập niên 1970 của một số nhà văn, nhà thơ, nhà báo, nhà giáo, cán binh v.v... là những người đã được đào tạo và hun đúc dưới mái trường XHCN khi họ có dịp vào miền Nam thăm viếng, công tác, hay sinh sống sau ngày 30-04-1975.

Qua một vài cuốn tự điển Việt-Việt, động từ “giải phóng” có thể được định nghĩa như sau: Bằng cách này hay cách khác làm cho hay giúp cho một số người nào đó thoát ra khỏi một tình trạng xấu xa tồi tệ. Nói khác đi, nếu đưa một đối tượng từ một tình trạng tốt đẹp sang một tình trạng tồi tệ, thì không thể gọi là “giải phóng” được.

Qua một số bài trên mạng, ta thấy một số tác giả đã bày tỏ quan điểm của họ về đề tài này:

Thư của một cựu “giải phóng quân”

Trong phần đầu thư, anh “cựu giải phóng quân” đã cho biết là anh ta đang tự giác “Ngụy Quân Hóa và Mỹ Cút Hóa” với lý do như sau:

“Ngụy-quân hóa vì cái gì của Ngụy tôi cũng thích, như nhạc Ngụy, sách Ngụy, nói chung là thượng vàng hạ cám gì của Ngụy đều... hiện đại. Mỹ-cút hóa là con cháu tôi bây giờ học tiếng Mỹ thay vì tiếng Nga, như đảng đã bái bai Kinh Tế Tập Trung đối meo chạy theo Kinh Tế Thị Trường béo bở, bỏ đồng Rúp ông Liên Xô để úp mặt vào đồng Đô “đế quốc” Mỹ...”

“Mỹ-cút hóa vì con gái rượu của Thủ tướng Dũng thiếu gì con trai của các nhà lão thành Cách Mạng gạ gẫm cưa kéo mà cứ một hai “em chả, em chả”, cứ nằng nặc đòi lấy bằng được thằng con Ngụy đã cút theo Mỹ ngày Mỹ cút; Mỹ-cút hóa đến nỗi mấy đứa cháu tôi bây giờ mừng sinh nhật cũng hát bài Hép-Pi-Bót-Đê (Happy Birth Day), hể mở miệng là Ô Kê Ô Gà! Ra phố thì cứ đòi uống Cô Ca, ăn thì Mạc-Đá-Nồ (McDonald), Bơ-Gơ-Kinh (Burger King), Ken-Tơ-Ky-Phờ-Rai-Trích-Cần (Kentucky Fried Chicken)... con quan CS chỉ toàn muốn du học Mỹ Tự Bản....”

Sau đó anh CGPQ còn tỏ ra khâm phục và ca tụng quân dân miền Nam:

“Chả dẫu gì Anh, sau khi thống nhất đất nước, tôi khoái Miền Nam của anh quá xá rồi xin chọn nơi này làm quê hương luôn đó anh.

“... nhờ ở lại Miền Nam, sống giữa đồng bào Miền Nam mà tôi đã chuyển biến từ sai lầm đáng tiếc căm thù khinh bỉ Ngụy thành khoái cụ tỳ Ngụy, báí phục văn hóa “đôi trụy” Ngụy, và nhất là Quân đội Miền Nam các anh có anh hùng Ngụy... Văn Thà, trong khi Thủ tướng Miền Bắc của chúng tôi tự cho mình là chân chính lại ký công hàm bán nước, dâng Hoàng Sa và Trường Sa cho Tàu cộng...”

Phần cuối thư anh kết luận:

“...nhờ chiếm được Miền Nam mà Miền Bắc được giải phóng, sông có thể cạn núi có thể mòn, nhưng chân lý ấy nay đã hiển nhiên không thể chối cãi.”

Nhà báo Huy Đức, tác giả “Bên Thắng Cuộc”:

Trong phần “Mấy lời của Tác Giả” cuốn “Bên Thắng Cuộc” HĐ cho biết sau ngày 30-04-1975 qua hình ảnh xe đồ Phi Long từ miền Nam chạy ra Bắc đã khiến HĐ nhận ra được rằng dường như ở miền Nam có mức sống văn minh, phong phú và đa dạng:

“Những gì được đưa ra từ những chiếc xe đồ Phi Long thoát đầu thật giản đơn: mấy chiếc xe đạp bóng lộn xếp trên nóc xe, cặp nhẫn vàng chóc trên ngón tay một người làng tập kết vừa về Nam thăm quê ra, con búp bê nhựa biết nhắm mắt khi nằm ngửa và có thể khóc oe oe buộc trên ba lô của một anh bộ đội phục viên may mắn.”

“Những cuốn sách của Mai Thảo, Duyên Anh được các anh bộ đội giấu dưới đáy ba lô đã giúp bọn trẻ chúng tôi biết một thế giới văn chương gần gũi hơn Rừng Thảm Tuyết Dày, Thép Đã Tôi Thế Đây. Những chiếc máy Akai, radio cassette, được những người hàng xóm tập kết mang ra, giúp chúng tôi biết những người lính xa nhà, đêm tiền đồn còn nhớ mẹ, nhớ em, chứ không chỉ có “đêm Trường Sơn nhớ Bác”. Có một miền Nam không giống như miền Nam trong sách giáo khoa của chúng tôi.”

Phan Huy, một thi nhân nổi tiếng ở miền Bắc:

Trong phần đầu bài “Cảm Tạ Miền Nam, PH viết:

*“Tôi đã vào một xứ sở thần tiên
Nếp sống văn minh, dân khí dịu hiền
Cơm áo no lành, con người hạnh phúc.
Tôi đã ngạc nhiên với lòng thần phục
Mở mắt to nhìn nửa nước anh em
Mà đảng bảo là bị lũ ngụy quyền
Áp bức, đọa đày, đói ăn, khát uống.*

*Trước mắt tôi, một Miền Nam sinh động
Đất nước con người dân chủ tự do
Tôi đã khóc ròng đứng giữa thủ đô
Giận đảng giận đoàn bao năm phỉnh gạt.”
PH cũng đã mô tả cuộc sống ở miền Bắc cộng sản vô cùng tồi tệ:*

*“Sinh ra lớn lên sau bức màn sắt
Tôi chẳng biết gì ngoài bác, đảng “kính yêu”
Xã hội sơ khai, tầy nảo, một chiều
Con người nói năng như là chim vẹt.
Mở miệng ra là: “Nhờ ơn bác đảng
Chế độ ta ưu việt nhất hành tinh
Đuốc soi đường chủ nghĩa Mac Lenin
Tiến nhanh tiến mạnh lên thiên đường vô sản.
Hai mươi một năm trên đường cách mạng
Xã hội thụt lùi người kéo thay trâu
Cuộc sống xuống thang tính bằng tem phiếu
Nhân phẩm con người chẳng khác bèo dâu.”*

Trong phần cuối bài thơ, PH kết luận, ngày 30-04-1975 là ngày miền Nam đã giúp cho nhân dân miền Bắc thấy được bộ mặt gian trá và độc ác của bè lũ cộng sản:

*“Cảm tạ Miền Nam phá màn u tối
Để tôi được nhìn ánh sáng văn minh
Biết được nhân quyền, tự do dân chủ
Mà đảng từ lâu bưng bít dân mình.
Cảm tạ Miền Nam khai đường chỉ lối
Đưa tôi trở về tổ quốc thiêng liêng
Của Hùng Vương, quốc tổ giống Rồng Tiên
Chớ không là Cac Mac và Le nin ngoại tộc.
Cảm tạ Miền nam mở lòng khai sáng
Đưa tôi hội nhập cùng thế giới năm châu
Mà trước đây tôi có biết gì đâu
Ngoài Trung quốc và Liên xô đại vĩ
Cảm tạ Miền Nam đã một thời làm chiến sĩ
Chống lại Cộng nô cuồng vọng xâm lăng
Hầu giúp cả nước thoát bầy ác quỷ
Dù không thành công cũng đã thành danh.”*

Trong một bài thơ khác “Tâm sự một đảng viên” PH cho biết sở dĩ ông theo đảng cộng sản là vì quá tin vào lời tuyên truyền của họ:

*“Rằng đảng ta ưu việt nhất hành tinh
Đường ta đi, chủ nghĩa Mac Lê nin
Là nhân phẩm, là lương tri thời đại.”*

*“Rằng tại Miền Nam, ngụy quyền bách hại
Đìm nhân dân dưới áp bức bạo tàn
Khắp nơi nơi cảnh đói rách cơ hàn
Đang rên siết kêu than cần giải phóng.”*

Khi vào tới miền Nam, ông nhận ra rằng, đời sống của người miền Nam hoàn toàn khác hẳn so với lời tuyên truyền của bác và đảng:

*“Đến Sài Gòn, tưởng say men chiến thắng
Nào ngờ đâu sụp đổ cả niềm tin*

*Khi điều ngoa dối trá hiện nguyên hình
Trước thành phố tự do và nhân bản.”*

Sau khi đã nhận ra đời sống thật sự của nhân dân miền Nam và sự gian trá, phỉnh gạt của bác Hồ và đảng Cộng, PH cảm thấy hổ thẹn với lương tâm và đã khóc:

“Trên đường về, đất trời như sụp đổ
Tôi thấy mình tội lỗi với Miền Nam
Tôi thấy mình hổ thẹn với lương tâm
Tôi đã khóc, cho mình và đất nước.”

Tiến sĩ Lê Hiền Dương, nguyên hiệu trưởng Đại Học Đồng Tháp:

Vào ngày 30-04-1975, ông Dương còn là sinh viên của trường đại học sư phạm Vinh và sau đó ông được cho vào miền Nam với nhiệm vụ:

“...mang ‘ánh sáng’ văn hóa vào cho đồng bào miền Nam ruột thịt bao năm qua sống trong u tối làm than vì cứ liên miên bị Ngụy kèm Mỹ kẹp chứ đâu có học hành gì?”

Khi tới Thị trấn Cao Lãnh để nhận nhiệm sở, ông được cho ở tại khách sạn Thiên Lợi và đây là cảm nhận của ông khi sống trong khách sạn này: “Chúng tôi đi từ choáng ngợp này đến choáng ngợp khác, bởi đây là lần đầu tiên chúng tôi biết được thế nào là “Khách Sạn”, biết được thế nào là lavabo là hố xí tự hoại, bởi cả thành phố Vinh, cả tỉnh Nghệ An chúng tôi hay thậm chí cả miền Bắc XHCN lúc bấy giờ chỉ sử dụng hố xí lộ thiên, để còn dùng nguồn “phân Bắc” này để canh tác, để tăng gia sản xuất theo sáng kiến kinh nghiệm cấp nhà nước của đại tướng Nguyễn Chí Thanh...”

“Thậm chí ở xã Hưng Lĩnh, Hưng Nguyên quê tôi lúc bấy giờ còn có cả những vụ án các tập đoàn viên, các hợp tác xã viên can tội trộm cắp phân bắc từ các hố xí của lán giềng để nộp cho hợp tác xã...”

Từ nhận thức về mức sống cách biệt giữa hai miền Nam và Bắc, cùng những sự việc đã liên tiếp xảy ra ở miền Nam sau ngày 30-04-1975, đã buộc ông Dương suy nghĩ:

“Tôi bắt đầu nghi ngờ với cụm từ “giải phóng miền nam” ... Rồi những trận đói tiền để đánh tư sản, rồi nhiều nhà cửa của đồng bào bị tịch biên, rồi hàng triệu đồng bào bắt đầu bỏ nước ra đi, nhiều giáo sinh của trường chúng tôi cũng vắng dần theo làn sóng đi tìm tự do đó... tôi bắt đầu hiểu đích thực ý nghĩa của cụm từ “giải phóng miền Nam” và bắt đầu cảm thấy xấu hổ cho bao nhiêu năm sống trong niềm ảo vọng mù quáng của bản thân... mà dù ở chừng mực nào cũng được xem là thành phần trí thức trong xã hội...”

Châu Hiền Lý (bộ đội tập kết)

Trong bài “Cả Nước Đã Bị Lừa” ông Châu Hiền Lý đã nhận định về “chiến thắng 30 tháng 04” của đảng cộng sản Việt Nam như sau:

“Sự bề bàng còn lớn hơn vinh quang chiến thắng. Hòa bình và thống nhất đã chỉ phơi bày một miền Bắc xã hội chủ nghĩa thua kém miền Nam, xô bồ và thối nát, về mọi mặt. “Tính hơn hẳn” của chủ nghĩa Mác-Lênin trở thành một trò cười. Sự tồi đờ của nó được phơi bày rõ rệt cùng với sự nghèo khổ cùng cực của đồng bào miền Bắc.”

Phần cuối bài ông Lý viết:

“Người dân chẳng còn một tí ti lòng tin vào bất cứ trò ma giáo nào mà chính phủ bé, chính phủ lớn, chính phủ gần, chính phủ xa đưa ra nữa. Họ nhìn vào ngôi nhà to tướng của ông chủ tịch xã, chú công an khu vực, bà thẩm phán, ông chánh án, bác hải quan, chị quản lý thị trường, kể cả các vị “đại biểu của dân” ở các cơ quan lập pháp “vừa đá bóng vừa thổi còi” mà kết luận: “Tất cả đều là lừa bịp!”

Sau cùng ông kết luận:

“Do đó XHCN sẽ được đánh giá như một thời kỳ đen tối nhất trong lịch sử VN. Con, cháu, chút, chít chúng ta nhắc lại nó như một thời kỳ ... đồ đểu ! vết nhơ muôn đời của nhân loại.”

Nhà báo Trần Quang Thành

Trong “Hồi ức 30/4 của người Việt tại Đông Âu.” TQT, cựu phóng viên đài phát thanh Tiếng Nói và Truyền Hình cộng sản Việt Nam:

“Nhìn lại 40 năm cuộc chiến gọi là chống Mỹ cứu nước nhưng thực tế nó lại là một cuộc chiến về ý thức hệ của những người Cộng sản lừa dối nhân dân ta, thực tế nó là một cuộc chiến huynh đệ tương tàn. Những người chóp bu của Cộng sản đã lừa dối nhân dân Việt Nam và lừa dối cả nhân dân toàn thế giới. Họ kích động tinh thần dân tộc của người dân miền Bắc là: miền Bắc là tiền đồn phía Đông Nam Á của phe Xã hội Chủ nghĩa. Nhưng thực chất bây giờ chúng ta mới hiểu đây là một cuộc chiến của những người Cộng sản Việt Nam tay sai cho 2 nước Cộng sản là Nga xô và Trung Cộng để mà thực hiện ý thức hệ Cộng sản bành trướng trên toàn thế giới chứ không phải là một cuộc chiến tranh Vệ quốc như họ từng tuyên truyền là chống Mỹ xâm lược. Tôi thấy đó là một sự lừa dối và phản bội.»

Nhà văn Dương Thu Hương

Mới đây phóng viên Tường An, đài Á Châu Tự Do, đã có trao đổi với nhà văn Dương Thu Hương về hồi ức của bà về ngày 30-04-1975:

PVTA: Thừa bà, cách đây đã lâu, trong một bài viết, bà có nói ngày 30/4, vào đến miền Nam bà đã ngồi trên vỉa hè và khóc. Nhân đây bà có thể

giải thích về những giọt nước mắt ngày 30/4, 40 năm về trước không ạ ?

Bà DTH: Vào miền Nam tôi khóc vì sao? Là bởi vì tôi hiểu đạo quân chiến thắng ở miền Bắc phụ thuộc vào một chế độ man rợ. Rất nhiều dân tộc văn minh bị tiêu diệt bởi một chế độ man rợ hơn, bởi vì họ hung hăng hơn. Họ (phía bên thua cuộc) có thể văn minh hơn về văn hoá nhưng họ kém về phương diện tổ chức quân sự.

Tóm lại qua cảm nghĩ và nhận thức của các nhân vật trên đây, người ta có thể có được những kết luận sau đây:

- Nhân dân miền Nam có tự do, dân chủ và no ấm.

- Nhân dân miền Bắc nghèo khó và phải kéo cày thay trâu và nhân phẩm ngang hàng với bèo dâu.

- Nhờ giải phóng miền Nam, nhân dân miền Bắc thấy được ánh sáng văn minh và trở về quốc gia dân tộc.

- Nhờ “giải phóng miền Nam” mà người dân miền Bắc biết về thế giới văn minh và hội nhập vào thế giới này.

- Đời sống của người dân miền Bắc vào thập niên 1970 thê thảm và lạc hậu đến nỗi người dân phải tranh giành nhau từng cục “phân bắc” để nộp cho hợp tác xã.

- Xã hội chủ nghĩa là một xã hội tồi tệ và được phơi bày rõ rệt qua sự nghèo khổ của nhân dân miền Bắc và là một thời đen tối nhất trong lịch sử Việt Nam.

- Cuộc kháng chiến chống Mỹ cứu nước thực chất chỉ là cuộc chiến của những người cộng sản Việt Nam làm tay sai cho Nga Sô và Trung Quốc.

- Chế độ miền Bắc là một chế độ man rợ.

- Chế độ miền Nam là một chế độ văn minh.

Tóm lại, qua những kết luận trên đây thiết tưởng cũng tạm đủ cho người ta thấy rõ là, ngày 30-04-1975 không thể gọi là ngày miền Bắc cộng sản giải phóng miền Nam tự do được, mà phải gọi ngược lại là ngày miền Nam đã giải phóng miền Bắc ra khỏi sự kìm kẹp, giam hãm và đọa đày của đảng Cộng Sản Việt Nam. Đồng thời cũng đã giúp nhân dân miền Bắc nhận ra được rằng, chế độ cộng sản là chế độ man rợ, chẳng những đã chọc thủng con người của họ, mà còn đâm thủng luôn cả màng nhĩ của họ nữa, khiến họ không nghe được và không thấy được những xã hội văn minh và tiến bộ ở thế giới bên ngoài. Do đó, họ đang bị đảng Cộng Sản Việt Nam giam hãm, kìm kẹp và đọa đày trong một “nhà tù khổng lồ” song vẫn cứ tưởng là đang sống hạnh phúc tuyệt vời trong “thiên đường cộng sản văn minh nhất hành tinh”.

Đôi dép thúng tư

Nguyễn Bá Chổi

(Danlambao) - Sau ngày 30 tháng Tư năm 1975, hấn “được Cách Mạng nhân đạo khoan hồng tập trung để bảo vệ tính mạng cho, vì nếu để ở ngoài sẽ bị nhân dân trả thù”.

Huyện Củng Sơn thuộc tỉnh Tuy Hòa là vùng hoạt động của “Cách Mạng” trước 75. Lúc mới “nhập môn” giữa vùng rừng núi này, mỗi lần đi ra ngoài “học tập lao động để sau này trở về không còn bóc lột như thời Mỹ Ngụy nữa, mà biết tự mình làm ra của cải vật chất hầu nuôi sống bản thân, gia đình và đóng góp cho xã hội”, hấn nơm nớp sợ đồng bào địa phương có tiếng là dân Cách Mạng, sẽ trả thù (thù gì thì hấn không biết), nếu họ bắt gặp và nhận ra hấn là “ngụy quân.”

Một hôm, trên đường đi “lao động là vinh quang” ngang qua khu chợ, có mấy người dân chạy theo đoàn tù binh. Hấn lo lo; đang lúc chuẩn bị tinh thần chịu trận “nhân dân trả thù” thì có người dí vào túi áo hấn gói thuốc lá Sông Cầu. Đó là một nhân dân hoàn toàn xa lạ. Hấn sửng sờ, chưa kịp nói lời cảm ơn thì người đàn bà ân nhân đã lách vội vào đám đông như tìm đường chạy trốn. Từ đó về sau, nhiều người trong đám tù và hấn lâu lâu lại được “nhân dân trả thù” như thế; khi cục đường mía, lúc miếng kẹo lạc.

Lại một hôm, đám tù được thả lỏng phân tán mạnh ai nấy tự đi tìm... cỏ tranh để cắt (về lợp nhà). Hấn được một phụ nữ quần áo vá đùm vá đụp mặt hốc hác, chạy đến trước mặt, mắt dáo dác ngó trước ngó sau một vòng rồi dí vào tay cho cái bánh ú làm bằng bột củ sắn mì với nhân hột mít. Chị ta nói, “Anh ăn cho đỡ đói. Bây giờ chúng tôi mới hiểu ra... và thương các anh quá”.

Không thấy “nhân dân trả thù” mà chỉ gặp nhân dân “thương các anh quá”, nhưng Cách Mạng vẫn nhất quyết tiếp tục “bảo vệ tính mạng cho Ngụy quân ngụy quyền, những kẻ có tội với nhân

dân mà lấy hết trúc Trường Sơn làm bút, lấy sạch nước Biển Đông làm mực cũng tả không xiết”.

Tháng lại tháng. Năm qua năm. Đêm đêm nằm nệm cối đến ngộp thở trong những dãy nhà được bao bọc bởi nhiều lớp kẽm gai xen kẽ lớp xương rồng rồi lớp mìn bẫy, lớp hầm chông. Ngày ngày đi ra ngoài làm đủ thứ công việc của người tù khổ sai. Khi đi lẫn lúc về, đoàn tù binh phải dừng lại nơi cổng ra vào để lính gác đếm. Đi, đếm rất mau; về, vừa đếm vừa khám xét khắp người tù xem có lặn theo trong túi áo thắt lưng con cóc con nhái, con rắn con rít, hay cọng rau nạm cỏ (như cỏ sam heo ăn được là tù ăn được)... gọi chung là những thứ “cải thiện linh tinh” bị cấm ngặt, nên trong khi chờ đợi, cứ phải ứa gan với cái bảng đồ to tổ chẳng trước mặt treo vắt ngang giữa hai cái lô cốt chằm chằm hai bên cửa ra vào, có hàng chữ màu vàng khè “KHÔNG CÓ GÌ QUÍ HƠN ĐỘC LẬP TỰ DO” phía trên hàng chữ “TRẠI CẢI TẠO A30”. Mỗi lần như thế, hấn lại hình dung ra cảnh tú bà cho treo trước cửa nhà chứa của mụ, cái bảng trắng chữ đỏ “Chữ Trinh đáng giá ngàn vàng”.

“Ngày như lá tháng như mây”, chỉ là với thế giới bên ngoài. Nhất nhật tại tù thiên thu tại ngoại. Hấn thường bày tỏ rằng, nhờ Ông Trời phù hộ hấn mới qua khỏi hơn 2500 cái “thiên thu tại ngoại”, để có ngày được “Cách mạng khoan hồng” cấp cho tờ “Giấy Ra trại”. Trên đường về với gia đình tận vùng Cao Nguyên, hấn phải ghé lại Nha Trang để chờ mua vé xe cho chặng đường cuối. Hấn đi lang thang để nhìn lại cảnh cũ người xưa nơi thành phố mà hấn đã qua nhiều thời kỳ gắn bó. Thuở nhỏ “du học”; lớn đi thi Tú Tài; mấy tháng học Không Trợ tại Trường Không Quân, và những lần “quá cảnh” trên đường đi đi về về. Người thiếu nữ đầu tiên đi qua đời hấn cũng từ bãi thùy dương cát trắng này. Nha Trang đã là một phần đời hấn.

Hấn đi ngang quầy bán thuốc lá lẻ bên lề đường Nguyễn Hoàng. Bỗng dưng hấn nhớ và thèm một điều thuốc CAPSTAN ngày nào. Sau khi tính nhẩm và chắc chắn số tiền Trại cải tạo cấp cho theo tiêu chuẩn nhà nước làm “của ăn đi đường” còn đủ để mua được hai điếu thuốc lá Song Long (hấn biết giá thuốc vì Trại thỉnh thoảng có mua giùm cho những ai có tiền cần mua), hấn mạnh bạo tiến đến phía quầy bán thuốc. Đã gần bảy năm, nay hấn mới được thấy lại nụ cười chào khách của những người bán thuốc lá bên đường mà trước kia hấn thường gặp. Hấn hân hoan như vừa tìm lại được một điều gì quý hóa đã mất từ lâu lắm. Nhưng bỗng dưng hấn chững hững khi

thấy mặt cô gái bỗng nhiên tối sầm lại và tỏ vẻ dửng dưng với khách. Hấn ngạc nhiên trước thái độ thay đổi đột ngột của cô gái. Hấn kiểm điểm lại mình, và đỉnh ninh mình không hề có cử chỉ khiếm nhã nào hay nói năng gì khác ngoài lời hỏi mua thuốc lá. Hấn sực nhớ lúc này cô gái có liếc mắt xuống đôi chân hấn. Hấn chợt thoáng “lý đoán” ra nguyên nhân. Nhìn thẳng vào mặt cô bán thuốc, với vẻ nghiêm trang, hấn nói:

“Anh vừa từ trại Cải tạo ra, đang trên đường về, nên đành phải mang đôi dép này”.

Khi hấn vừa mới nói đến “Anh vừa từ trại cải tạo ra”, cặp mắt cô gái sáng lên và đôi má cô ửng hồng, nhếch lên để lộ ra cái núm đồng tiền. Hình như cô muốn nói điều gì mà không cất lên được. Cô luống cuống lấy trong hộc ra gói thuốc Hoa Mai còn nguyên rồi bằng hai tay đưa lên sát ngực hấn, với ánh mắt thương cảm trĩu mền:

“Anh cầm lấy, em biếu anh. Rất tiếc bây giờ không còn thuốc trước 75”.

Hấn đã bỏ hút thuốc từ lâu, nhưng vẫn nhớ mãi gói thuốc của ba mươi năm về trước. Mỗi tháng Tư về, hấn lại càng thấy món nợ hấn mắc mỗi to hơn.

Không phải nợ gói thuốc lá cô gái biếu. Nhưng là nợ chính cuộc đời cô mà hấn đã không bảo vệ được. Để ít ra cô khỏi phải nhìn thấy những Đồi Dẹp Tháng Tư đưa dân Nam đến cảnh bần cùng khốn nạn.

Nhận làm các loại bằng đá thiên nhiên(natuursteen)như:

- ❖ Mặt bếp
- ❖ Bàn ăn
- ❖ Bàn Salon
- ❖ Trang trí phòng tắm
- ❖ Mộ bia v.vv...

Xin liên lạc với: Dương Đệ
Tel: 077-4752391
Mobiel : 06-41887617 (sau 18 giờ)

Người Việt ... Đó Đây

Trần Hữu Sơn (THS)

Giới thiệu : Nguyễn Quang Vinh, một Ngôi Sao Bóng Rổ của Đội Tuyển Den Bosch và cũng là một cầu thủ của Đội Tuyển Quốc Gia Hòa Lan

Sport is één van de Belangrijkstetijds bestedingen ter de wereld. We doen het graag of we kijken massaal naar sport. Volgens de Engelse top 10 websitetop10zen.com, staat basketbal op de 9de plaats van de 10 populairste sporten ter de wereld. In Nederland scoort deze sport iets beter. Uit gegevens van het CBS komt het basketbalteam op de 5de plek in de top 10. Eén van de 7 teams die in de Eredivisie basketbal Nederland spelen is het basketbalteam van Den Bosch. Toen ik de website van het team – <http://www.spmshooters.nl/team/> bezocht, zag ik een speler met de achternaam NGUYEN. Deze NGUYEN viel mij meteen op. Ik zocht hem op en kwam met hem in gesprek.

THS: Wil je jezelf aan anderen voorstellen?

Vinh: Ik ben Quang Vinh Nguyen (Vincent) en 19 jaar oud, mijn ouders zijn Trung Cang Nguyen en Wenda van der Heijde. Dus ben ik half Vietnamees en half Nederlands.

THS: Hoe kan ik je het best omschrijven?

Vinh: Sinds 2012 basketbal ik in de eredivisie bij SPM Shoeters Den Bosch, daarvoor heb ik mijn jeugdopleiding ook in Den Bosch doorgelopen.

Tegelijkertijd heb ik mijn VWO diploma gehaald op het Rodenborch College in Rosmalen, waar ze speciale faciliteiten hebben voor topsporters. Tegenwoordig studeer ik Bedrijfseconomie op de Universiteit van Tilburg.

THS: Wat zijn je dagelijkse activiteiten?

Vinh: Mijn dag begint meestal op de universiteit waar ik een college volg voordat ik ga trainen. Als ik toevallig geen colleges heb ga ik ook in de ochtend naar basketbal training of ben ik te vinden in het fitness centrum. Als ik thuis kom rond half 7 wil ik graag zo snel mogelijk eten na een lange dag. In de avond vind ik het leuk om series te kijken of wanneer ik nog genoeg energie heb wat met vrienden te gaan doen.

THS: Basketbal is een sport die je het leukst vindt, waarom andere sporten niet?

Vinh: Eigenlijk vind ik sporten in het algemeen leuk, maar toen ik op mijn 10e begon met basketballen was ik meteen verkocht.

THS: Hoe ben je begonnen met basketbal en hoe lang speel je deze sport al?

Vinh: Toen ik ongeveer 9 jaar was zat mijn neef op basketbal, ik heb toen eens een wedstrijd gekeken en wou het zelf ook gaan proberen. Het jaar daarna ben ik gaan basketballen in Den Bosch. Dit jaar speel ik bij het eerste team van SPM Shoeters maar ook nog in het talententeam voor jongens onder 24 jaar. In de zomer speel ik mee met de Nederlandse jeugd teams. Komende zomer is er een Europees Kampioenschap in Hongarije in de onder 20 leeftijdscategorie. Dit is het laatste jaar dat ik mee mag doen en ga er daarom iets speciaals van proberen te maken. Ik bespeel de point guard positie, vaak de kleinste man op het veld die de aanval organiseert. Vaak wordt deze positie gezien als leider en verlengstuk van de coach.

THS: Hoe vaak speel je in het buitenland?

Vinh: Dit jaar hebben we mee gedaan aan de EuroChallenge, een toernooi tijdens het seizoen voor verschillende clubs in Europa. We hebben de tweede ronde gehaald en gespeeld in landen als Zweden en Italië. Daarnaast heb ik de laatste twee zomers ook meegespeeld in EK's in Macedonië en Bosnië.

THS: Je vader heeft mij verteld dat je met je basketbalteam SPM Shooters net terug bent gekomen van Tartu Rock, Etland. Hoe was het daar gegaan?

Vinh: Dit was onze laatste wedstrijd in de EuroChallenge, jammer genoeg konden we in de tweede ronde niet genoeg wedstrijden winnen om door te gaan naar de top 8. We verloren de

wedstrijd met 71-64, maar het was een hele ervaring om heel Europa door te mogen reizen met het team.

THS: Als ik het schema van je sport volg dan vraag ik mij af, hoeveel tijd heb je nog voor je studie? Lukt het om sport en studie goed te combineren?

Vinh: Gelukkig leer ik vrij makkelijk, want met alle wedstrijden, trainingen en het reizen dat het met zich meebrengt hou ik vaak niet veel tijd over om te studeren. Ook al heb ik wel tijd ben ik meestal best moe en lig ik liever lekker op de bank dan dat ik de boeken in duik. In tijd van tentamens moet ik wel extra mijn best doen om studiepunten te halen. Natuurlijk doorloop je je opleiding dan wat langzamer dan andere full-time studenten daarom doe ik er een jaartje extra over.

THS: Wat is je gouden tip voor deze combinatie?

Vinh: Omdat je minder tijd hebt dan anderen is het van belang om te kunnen herkennen wat belangrijk is in elk vak. Dat scheelt kostbare tijd, daarnaast is plannen ook belangrijk. En eerlijk gezegd ben ik daar niet altijd even goed in.

THS: Vroeger demonstreerde je vaak de vechtsport VoViNam bij de Vietnamese Nieuwjaarsfeestdagen. De laatste jaren zie ik je er niet meer, waarom is dit?

Vinh: Vroeger heb ik inderdaad een aantal jaar aan VoViNam gedaan, de demonstraties met onder andere mijn zus waren erg leuk. Een tijdje heb ik zowel VoViNam als basketbal beoefent, maar toen ik eenmaal meer ging basketballen werd dat belangrijker voor mij.

THS: Je zegt: " Dus ben ik half Vietnamees en half Nederlands.". Geldt dit ook voor jouw eetpatroon en ook voor jouw gevoelens? Ben je ooit in Vietnam geweest?

Vinh: Ik ben (nog) nooit in Vietnam geweest. Ik ben zeker van plan om Vietnam te bezoeken, wanneer dat gaat gebeuren weet ik alleen nog niet. Ik vind Vietnamees eten echt heerlijk. Phở is waarschijnlijk een van de lekkerste gerechten die ik ooit heb gegeten.

THS: Hoe ziet jouw droom er uit?

Vinh: Na mijn studie en basketbal carrière wil ik een normaal leventje opbouwen, een baan en gezin. Maar tot die tijd probeer ik gewoon zo veel mogelijk van het leven te genieten!

THS: Hartelijk dank voor je gesprek. Ik wens je veel succes en plezier met zowel je studie en het basketbal.

Vinh: Graag gedaan en u ook bedankt voor uw vragen.

Về Vang Dân Việt

Lts. Sự thành công của con dân Việt tộc trên chặn đường hội nhập vào cuộc sống mới là điều đáng được vinh danh, ca ngợi để chúng ta hãnh diện là các thế hệ ty nạn nối tiếp đang thành công rực rỡ nơi xứ người. Trong mục này VNNS xin giới thiệu đến quý độc giả trường hợp của 2 chị em song sinh Trần Kim Hoàng và Trần Minh Huy tại North Georgia (Hoa Kỳ).

Hai chị em song sinh Việt nhận học bổng tiến sĩ y khoa năm 18 tuổi

Chỉ mới 17 tuổi nhưng hai em song sinh gốc Việt đã lấy được bằng tốt nghiệp trung học và cử nhân Hoá, Sinh học của đại học North Georgia. Một năm sau, các em nhận học bổng tiến sĩ Y khoa của trường Georgia Regents University.

Trần Kim Hoàng và Trần Minh Huy là hai chị em song sinh, sinh ra và lớn lên tại Hoa Kỳ. Từ thời tiểu học, cả hai đã thể hiện sự chăm chỉ, trau dồi nên đã nhảy lớp liên tục. Khi học lớp 11, hai chị em bắt đầu học song song lấy tín chỉ ngành Hoá, Sinh học tại Đại Học North Georgia. Một năm sau, Hoàng và Huy trở thành sinh viên chính thức của trường.

Giáo sư Paul Johnson, người hướng dẫn hai em chia sẻ trên website của trường rằng, dù lịch học dày đặc trên lớp, nhiều nghiên cứu phải thực hiện trong phòng thí nghiệm và cả việc trợ giảng, họ vẫn xuất sắc.

Không giống các sinh viên khác, hai chị em không tham gia vào những nghiên cứu đang được thực hiện, mà tự bắt tay vào dự án riêng, nghiên cứu về vi khuẩn bacteroides để khám phá khả năng đề kháng kháng sinh của cơ thể.

"Lần đầu tiên 2 đề cập về dự án này, tôi đã cho học vài bài cơ bản về kháng sinh, cách nó hoạt

động và thuộc loại nào... Chỉ vài ngày sau, cả hai trở lại với một mẫu vi khuẩn chọn lọc và một loại kháng sinh thích hợp với vi khuẩn đó. Điều này cho tôi thấy cả hai đã nghiêm túc như thế nào với dự án", GS khoa Sinh tại Đại học North Georgia nói.

Cặp song sinh tiến hành dự án nghiên cứu về kháng sinh và cách chữa trị bệnh ung thư. Mùa xuân năm 2014, Hoàng và Huy tốt nghiệp Đại học North Georgia và trở thành gương mặt nổi bật trên tờ báo điện tử của trường và quận Forsyth, với bài viết "Cặp sinh đôi hoàn thành đại học năm 16 tuổi."

Tại trường Y khoa, chị em song sinh tiếp tục trở thành sinh viên xuất sắc với thành tích học tập, nghiên cứu, trợ giúp các tiến sĩ trong phòng thí nghiệm. Hai em còn nhiệt tình giúp đỡ những người bệnh nghèo ở phòng mạch của bệnh viện cạnh trường. Giữa hàng ngàn sinh viên của Medical college of Georgia, hai em trở thành 2 trong số 4 cá nhân xuất sắc, được trao học bổng tiến sĩ Y khoa.

Sinh ra và lớn lên ở Mỹ nhưng Kim Hoàng và Minh Huy nói tiếng Việt khá tốt. Ở nhà, các em luôn cùng bố mẹ trò chuyện bằng ngôn ngữ của quê hương. Những bữa ăn trong gia đình cũng luôn là món Việt Nam. Cô rất vui, tự hào mỗi lần mời bạn bè ăn món Việt mẹ nấu và nhận lại lời tán dương "ngon".

Kim Hoàng cho biết, em rất thích Việt Nam vì ở đó có ông bà, những người ruột thịt khác mà em vô cùng yêu mến. Hai chị em cũng thích cảnh sắc thiên nhiên tươi đẹp, hoang sơ của mảnh đất chữ "S". "Em mong dịp gần đây được trở về Việt Nam thăm ông bà, chúng em có thể kết hợp xin nhà trường tổ chức một đội tình nguyện đi thăm khám chữa bệnh cho những người nghèo tại Việt Nam", cô gái 18 tuổi hào hứng chia sẻ dự định của mình.

Kim Hoàng cho biết thêm, gia đình có nhiều người là bác sĩ, nên các em đã biết những vất vả, khó nhọc của ngành học. Bản thân các em khi học ở trường Y đã có lúc thấy chán nản, vì học yếu một số môn hơn bạn khác. Tuy nhiên, những kỷ niệm ở phòng mạch giúp đỡ bệnh nhân nghèo, khiến em hiểu ra rằng học để sau này chữa bệnh cho mọi người, chứ không phải vì thành tích. Nhờ vậy mà các em vượt qua những khó khăn.

Thanh Lan/SBTN

Tình Phai Như Lá Thu

(Sợi tóc bạc màu)

*Đời bạc quá, làm sao tôi giữ được,
Chút tình vui trên mái tóc thời gian
Nào tôi đã có điều chi làm lỗi
Mà bụi trần vương vất mãi chẳng thôi*

*Mối tình tôi thảng năm cứ dần vơi
Hai mấy năm qua, tình mãi ngậm ngùi
Đời bạc quá, tình xanh đi với vã
Soi bóng thời gian, tình đã phai phôi...*

*Thôi cũng đành, ôm tình hận ly bôi
Tình xanh như lá úa, tình ngậm ngùi
Tàn phai thay sắc, rơi rụng tả tơi
Đời một người, bạc đến thế... mà thôi!*

*Đời bạc mãi, đời nhiều lần giả dối,
Bạc rồi đen, đen rồi bạc, ơi người!
Làm sao giữ được màu xanh mơ ước
Giữa thu vàng lá úa, buồn chơi vơi*

*Năm tháng bụi trần vương mái tóc
Đổi thay, đen bạc, sợi buồn vui
Chẳng biếc xanh, màu tình diệu vợi
Cũng đành, ôm hận,
... Tình phai phôi...*

MƯA SÀU CHƠI VƠI

*Mưa buồn suốt tháng Tư sầu
Mưa rơi chát ngát bên lầu nhớ nhung
Mưa rơi lá rụng ngoài song
Mưa tê tái giọt cho lòng ưu tư*

*Mưa trên biển vắng chiều thu
Mưa thương mưa nhớ ai mù mịt xa
Mưa vương gót ngọc thêm hoa
Mưa chi ướt bước lụa là chiều mơ...*

*Ước gì tình đẹp ý thơ
Quên đi tình lỡ tháng Tư nát nhàu
Tình hoài mong, mãi xanh màu
Nghìn trùng xa cách dải dẫu nhớ thương...*

Phạm Thị Minh-Hưng

'Ai đang là đại diện thực sự của Công nhân Việt Nam ?'

Thạc sĩ Nguyễn Tiến Trung

(Trích từ BBC)

Cuộc đình công của công nhân ở khu công nghiệp Tân Tạo, TP. Hồ Chí Minh đã buộc chính quyền thay đổi chính sách pháp luật về bảo hiểm xã hội.

Những ngày vừa qua, quy mô và cuộc đấu tranh của công nhân công ty Pou Yuen, khu công nghiệp Tân Tạo, ở TP. Hồ Chí Minh đã gây chú ý trong cả nước và gợi cho tôi nghĩ đến lời bài Quốc tế ca mà chính những người cộng sản Việt Nam nhiều thế hệ trước đây khi đấu tranh, lúc xuống đường đã cất lời hát.

Đây là lần đầu tiên một số lượng lớn công nhân, người lao động, với trên dưới 90.000 người, theo chính số liệu của truyền thông nhà nước, đã tụ tập hợp lại để tranh đấu nhằm thay đổi chính sách đối với người lao động, với giai cấp công nhân, của lãnh đạo đảng cộng sản Việt Nam, những người luôn nhận mình là 'bộ phận tiên tiến và đại diện của giai cấp công, nông'.

Điều đặc biệt ở diễn biến đình công Tân Tạo lần này là mục tiêu của công nhân đã không phải là về vấn đề đấu tranh với chủ lao động đòi cải thiện tiền lương, tiền thưởng, giờ làm v.v... nữa, mà họ đã dám đấu tranh trong ôn hòa gây áp lực nhằm làm thay đổi chủ trương, chính sách của nhà nước và đảng cộng sản cầm quyền.

'Mạo danh?'

Cuộc tranh đấu của giai cấp công nhân Việt Nam, tầng lớp thợ thuyền hiện đại như ở Tân Tạo tuần này đặt lại một vấn đề về chính tư cách, về tính chính danh của chính cái gọi là đảng đại diện cho 'giai cấp công nhân' ở Việt Nam và chính quyền do đảng này lãnh đạo và lập ra.

Chúng ta đều biết, trong Hiến pháp cũng như trong cương lĩnh đảng cộng sản ghi rõ đảng cộng sản Việt Nam đại diện cho giai cấp công nhân Việt Nam.

Thế nhưng, mĩa mai thay, đảng cộng sản lại dường như không đếm xỉa đến nguyện vọng, tâm tư, nhu cầu và cả những bức xúc của anh chị em công nhân, thợ thuyền, và phải đợi đến lúc đình công bùng phát đông đảo, trên diện rộng, thì Chính quyền mới 'giật mình' và chính phủ đã phải hứa hẹn và đề nghị Quốc hội sửa luật Bảo hiểm xã hội.

Đáng nói hơn, khi nhìn sâu vào vấn đề, thì tiền của anh chị em lao động, của công nhân đóng vào Quỹ Bảo hiểm xã hội lại bị quản lý không minh bạch, thậm chí đem đi cho vay và để thất thoát, như chính truyền thông và giới quan sát ở trong nước cho hay.

Tác giả đặt vấn đề liệu khi được chào bán 'lao động Việt Nam' có giá rẻ hơn ở nơi khác, công nhân VN đang bị 'bóc lột' nặng nề hơn?

*

Ngày 24/4/2014, trước thực tế 1.052 tỉ đồng tiền bảo hiểm xã hội coi như mất trắng, và Đại biểu Quốc hội Nguyễn Tấn Tuân đã đặt vấn đề về sự công bằng:

Ông nói: "Tại sao người lao động không đóng bảo hiểm xã hội thì đòi xử lý hình sự, trong khi chúng ta lấy tiền của họ cho vay và làm thất thoát thì lại không ai chịu trách nhiệm?"

Qua đó, ta thấy rõ luật pháp do đảng cộng sản ban hành là thứ luật pháp bất công, tùy tiện.

Đến đây, lại cần phải nhắc lại rằng từ năm 2009 đến 2014, có tới khoảng 3.120 cuộc đình công, và không có cuộc đình công nào diễn ra 'đúng luật'.

Tổ chức công đoàn của đảng cộng sản lập ra đã không hề 'đại diện', lãnh đạo, tổ chức được bất cứ một cuộc đình công nào để bảo vệ quyền lợi chính đáng của công nhân.

Thậm chí, báo Lao Động còn đăng ý kiến cần giao chỉ tiêu tổ chức đình công đúng luật, tặng bằng khen cho công đoàn cơ sở nào tổ chức đình công đúng luật.

'Bóc lột'

Như thế, ở đây dấu hỏi đặt ra là đảng và công đoàn do chính quyền của đảng lập ra có phải của công nhân Việt Nam hay không? Họ đại diện cho ai? Ai cho họ đại diện như vậy?

Thực vậy, luật pháp làm ra không thể đi vào thực tế, không hề là cơ sở pháp lý để công nhân có thể tiến hành các hoạt động nhằm bảo vệ quyền lợi của mình. Luật pháp đó không hề chuẩn mực vì những người soạn ra nó không hề đại diện cho giai cấp công nhân và cả toàn dân.

Ngoài ra, trong việc thu hút vốn đầu tư, lãnh đạo Đảng, Nhà nước vẫn nêu luận điệu 'lợi thế giá công nhân rẻ hơn' so với các nước khác.

Như vậy, nghĩa là nếu chiếu theo chủ nghĩa Mác, giai cấp công nhân Việt Nam đang bị bóc lột "giá trị thặng dư" tàn bạo hơn các nước khác, có phải như vậy không? Xin lãnh đạo đảng và nhà nước Việt Nam lên tiếng trả lời giúp.

Chính Tạp chí Cộng sản, một cơ quan lý luận của Trung ương Đảng Cộng sản Việt Nam, cũng công nhận những 'khó khăn ngặt nghèo' của công nhân Việt Nam hiện nay: nào là chất lượng sống và thu nhập quá thấp, nào là doanh nghiệp vi phạm luật lao động không bị xử lý nghiêm, nào là vai trò công đoàn mờ nhạt, v.v...

Và mới đây, theo Tổ chức Lao động Quốc tế (ILO), Việt Nam là 1 trong 3 nước có năng suất lao động thấp nhất Asean, chỉ cao hơn Myanmar và Campuchia, thấp hơn cả Lào. Rõ ràng rằng nền giáo dục xã hội chủ nghĩa không thể đào tạo ra được đội ngũ công nhân lành nghề có năng suất cao, đủ sức cạnh tranh với quốc tế.

Trong khi cuối năm nay, người lao động lành nghề ở các nước Asean có thể tự do sang Việt Nam để làm việc. Sức ép đối với người lao động, công nhân ở Việt Nam rất lớn khi phải cạnh tranh với lao động lành nghề từ các quốc gia khác đến. Đời sống khó khăn là thế, công đoàn chỉ là hình thức như thế, mà người công nhân Việt Nam lại không có quyền thành lập công đoàn độc lập để bảo vệ quyền lợi, lợi ích chính đáng của mình. Trong đàm phán Hiệp định Thương mại xuyên Thái Bình Dương (TPP), vấn đề gai góc nhất, chúng ta đã biết, vẫn là quyền được tự do thành lập công đoàn độc lập của công nhân Việt Nam.

Tại sao quyền lập công đoàn của người công nhân nói riêng, quyền lập hội cũng như các quyền tự do dân chủ khác của người dân nói chung trong quốc gia tự nhận là xã hội chủ nghĩa, do các đảng cộng sản, mà ở đây là đảng cộng sản Việt Nam cầm quyền, lại bị tước đoạt như vậy? Ai cho phép Đảng Cộng sản và chính quyền cộng sản làm điều này?

'Đổi ngôi'

Tác giả đặt dấu hỏi liệu đảng cộng sản và tập thể lãnh đạo hiện nay ai đang là đại diện thực sự cho giai cấp công nhân VN?

*Để trả lời câu hỏi này, câu hỏi về việc 'bị tước đoạt ấy', nhìn lại chính các văn kiện lý luận của cộng sản, cách đây hơn một thế kỷ, trong cuốn "Thế chế nhà nước và Tình trạng vô chính phủ" xuất bản năm 1874 của Mikhail Bakunin (1814-1876), một đối thủ của Mác từ thời Quốc tế I, ông Bakunin đã cho rằng:

"Kiểu bầu cử độc đảng của những người Mác-xít là "những lời nói dối, chúng che đậy sự chuyên chế của một thiểu số người quản lý, và những lời nói dối này còn nguy hiểm hơn nữa, ở chỗ phần thiểu số này là sự biểu hiện của cái gọi là ý chí nhân dân."

"Kết quả là: một số ít người có đặc quyền cai trị đại đa số nhân dân. Nhưng theo những người Mác-xít nói, phần thiểu số đó sẽ gồm những người công nhân."

Thật vậy, theo ý của Bakunin, nhà triết học phương Tây bị những nhà marxist đã phá là 'cựu hữu, vô chính phủ', thiểu số ấy có lẽ là 'gồm những người công nhân trước kia', nhưng một khi những người công nhân đó lên nắm quyền, trở thành "người đại diện" tự xưng hoặc người cai trị nhân dân (tầng lớp cai trị), thì họ sẽ 'không còn là người công nhân' nữa (bị trị), họ đã đổi ngôi (cai trị) không như những gì họ tự nhận nữa. Khi ấy, vẫn theo triết gia này, họ sẽ từ 'trên tầm cao' của chính quyền cai trị 'nhìn xuống toàn bộ thế giới' của những người 'công nhân bình thường', một giai cấp và tầng lớp bị trị trong xã hội. Kể từ đó, họ 'không còn đại diện' cho nhân dân, mà chỉ đại diện, bảo vệ chính yếu, trước hết cho chính bản thân 'quyền lợi' của họ, của nhóm cai trị, đảng cầm quyền của họ. Quan tâm của họ lúc này hóa ra là ra những chính sách trước hết đảm bảo quyền lợi, vị thế của mình, và sau đó là nhắm vào cai trị có lợi nhất quần chúng, nhân dân, trong đó có tầng lớp công nhân, người làm công ăn lương, trong nhân dân, vẫn theo

Bakunin."Kể nào nghi ngờ điều đó, kể đó hoàn toàn chẳng biết gì về bản tính của con người," nhà lý luận đối lập và triết gia người Nga nói.

Và ông khẳng định:

"Họ [các nhà Mác-xít] luôn xác nhận rằng chỉ là một chế độ độc tài – dĩ nhiên là chế độ độc tài của họ - có thể tạo ra ý chí nguyện vọng cho người dân, nhưng câu trả lời của chúng tôi về điều này là: không có chế độ độc tài nào nhằm được vào mục đích nào khác hơn, ngoài mục đích tự làm cho mình bất tử, và nó chỉ có thể là cha đẻ của nô dịch, nhờ vào việc người dân phải chịu đựng nó (chế độ)..."

'Vùng lên'

Con số gần 90.000 công nhân đình công ở khu công nghiệp Tân Tạo tuần này, khi đem so sánh với số lượng thành viên của các tổ chức xã hội dân sự ở Việt Nam đã làm tôi kinh ngạc. Nó khiến tôi nhớ lại những gì tôi được học trong chủ nghĩa Mác về giai cấp công nhân trên ghế nhà trường ở Việt Nam trước đây.

Theo đó, đặc tính cách mạng của giai cấp công nhân là: "kiên quyết, triệt để, tập thể, có tổ chức, kỷ luật".

Cảnh sát và an ninh được cho là sẵn sàng 'vào cuộc' trong cuộc đình công mà cuối cùng đã diễn ra 'trong trật tự' ở Tân Tạo tuần này.

Tinh thần đấu tranh của họ có thể "ảnh hưởng và làm gương" cho các tầng lớp khác. Do đó, về mặt chính trị, tư tưởng, tổ chức và hành động, giai cấp công nhân đều "giữ vai trò lãnh đạo". Sức mạnh đó của công nhân ngày hôm nay, như trong các vụ đình công nhiều năm trở lại, đặc biệt vụ ở Tân Tạo, đã buộc lãnh đạo đảng cộng sản phải tỏ dấu hiệu nhượng bộ ngay lập tức.

Qua sự kiện vừa qua, ta thấy rõ trên thực tế đảng cộng sản Việt Nam không hề đại diện cho giai cấp công nhân và toàn dân tộc, khi mà quyền lợi, lợi ích chính đáng của công nhân và quyền làm chủ của người dân bị tước đoạt.

Để tránh tình trạng thay đổi trong 'bạo lực' mà giới quan sát đã cảnh báo, Việt Nam cần phải có một nền tảng quốc gia vững chắc, đó chính là tính chính danh của người cầm quyền, điều mà chỉ có thể đạt được thông qua bầu cử công khai, dân chủ, trung thực và pháp luật phải chuẩn mực, không thiên vị, không vi hiến ngay từ đầu, phải có phân lập tam quyền, mà trong đó, tư pháp phải được độc lập.

Chỉ có một nền pháp luật chuẩn mực, bắt đầu từ một bản Hiến pháp Dân chủ cho dân lập ra, phúc quyết, mới đảm bảo quyền làm chủ, và đảm bảo quyền con người của người dân được tôn trọng, trong đó có các quyền tự do lập hội, quyền thành lập công đoàn độc lập của công nhân v.v...

Cho nên, để tranh đấu cho quyền lợi của nhân dân và giai cấp công nhân hay cơ quyền lợi của quốc gia một cách triệt để, thì thiết nghĩ anh em lao động cũng cần lưu ý tranh đấu sao cho lãnh đạo đảng cộng sản và chính quyền Việt Nam phải hủy bỏ bản hiến pháp áp đặt hiện hành và mau chóng thay thế bằng một hiến pháp của toàn dân, do dân soạn thảo và phúc quyết...

Nói cách khác, chỉ có hiến pháp của toàn dân mới thực sự bảo vệ được cho quyền lợi của toàn dân, trong đó có giai cấp công nhân, giai cấp lao động mà danh nghĩa của họ đang bị người khác, mà ở đây là Đảng cộng sản cầm quyền và chính quyền do đảng này lãnh đạo 'tước đoạt', 'mạo xưng'.

Viết tới đây, trong tai tôi, tự dưng lại vang lại giai điệu và lời của bài Quốc tế ca, bài hát chính thức chung cho các đảng giai cấp công nhân các nước trên thế giới mà chính những người Marxists một thời từng hát vang trên các đường phố và chặng đường đấu tranh của họ:

"Vùng lên hỡi các nô lệ của thế gian, vùng lên hỡi ai cực khổ bần hàn..." Phải chăng câu hát ấy vẫn còn nguyên ý nghĩa, hay là vẫn chưa đi hết con đường của nó trong xã hội Việt Nam của ngày hôm nay, cũng như trong ít nhất suốt bốn chục năm vừa qua, khi đất nước được cho là đã 'thống nhất', 'độc lập' mà dường như chưa có 'tự do', 'dân chủ' như nhiều người kỳ vọng.

Bài viết thể hiện văn phong và quan điểm riêng của tác giả, một nhà hoạt động cho nhân quyền và dân chủ hóa, cựu tù nhân chính trị, hiện đang sinh sống ở Sài Gòn.

Bạn có biết

Biện pháp để tránh những rủi ro, tai nạn trong y tế

Mỗi năm ở Hòa Lan có khoảng 40 triệu ca chữa trị, săn sóc trong y tế. Trong số này có khoảng 40 ngàn ca có khuyết điểm mà có thể ngăn ngừa được. Thỉnh thoảng những rủi ro xảy ra có thể được phục hồi, nhưng đôi khi gây cho bệnh nhân những hậu quả tồn tại và khoảng 1 ngàn trường hợp gây tử vong cho bệnh nhân! Để giảm bớt những trường hợp nêu trên, từ sau năm 2000 đã có nhiều nỗ lực để hoàn thiện hệ thống y tế.

Điển hình là UMC Utrecht đã có công trình phân tách những sai lầm, rủi ro đã xảy ra và từ đó rút ra những bài học, kinh nghiệm để ngăn ngừa những tai nạn y tế trong tương lai. Những rủi ro xảy ra không phải lúc nào cũng do khuyết điểm bản thân của các nhân viên y tế (bác sĩ, y tá...) mà một phần do những khuyết điểm trong hệ thống làm việc. Chẳng hạn những lệnh lạc không rõ ràng, không đúng về cho và xử dụng thuốc, những cuộc hẹn thiếu chính xác trong nội bộ khi chuẩn bị một cuộc giải phẫu v.v..Tuy nhiên cải thiện lề lối làm việc và cách đối xử với bệnh nhân của các nhân viên y tế vẫn là đóng góp quan trọng để ngăn ngừa những tai nạn xảy ra.

Điển hình là việc định bệnh. Các bác sĩ phải làm điều này thường trong thời gian cấp bách và với những tin tức được bệnh nhân nêu ra nhiều khi không được rõ ràng, dễ đưa đến chẩn đoán bệnh sai, do đó đưa đến những biện pháp điều trị (thuốc men, giải phẫu ..) không đúng gây ra những hậu quả không lường. Để việc định bệnh được chính xác bác sĩ rất cần sự cộng tác của bệnh nhân. Bệnh nhân nếu có thể phải đưa ra những tin tức rõ ràng về những triệu chứng bệnh của mình (phải chuẩn bị kỹ và nếu cần nhờ người giúp đỡ). Ngược lại bác sĩ phải luôn chuẩn bị những tình huống xấu nhất (worst case scenario) nếu thấy những triệu chứng bệnh có dấu hiệu trầm trọng của bệnh nhân. Giải thích cho bệnh nhân căn bệnh và những triệu chứng có thể xảy ra để bệnh nhân kịp thời “báo động” khi cần thiết. Việc cung cấp cho bệnh nhân những tin tức về biến chứng (complicatie) trong thời gian điều trị

cũng như phản ứng phụ (bijwerking) khi xử dụng thuốc cũng rất quan trọng. Nhân viên y tế ngoài ra cũng phải rất cẩn thận khi cho thuốc bệnh nhân. Những trường hợp cho lầm thuốc xảy ra rất nhiều nếu không để ý.

Lý do là những ống, lọ và hộp thuốc nhiều khi rất giống nhau. Ngược lại người bệnh cũng phải quan tâm kiểm soát khi xử dụng thuốc. Phải coi kỹ, so sánh nhãn thuốc và liều lượng xử dụng và đừng ngại hỏi lại nhân viên y tế cho rõ ràng trong trường hợp nghi ngờ. Việc sợ hãi hoặc ngại ngùng khi hỏi bác sĩ không hẳn thường xảy ra với bệnh nhân mà ngay cả những nhân viên y tế (y tá) làm việc dưới quyền bác sĩ!

Dưới đây là 10 biện pháp cho bệnh nhân để ngăn ngừa những rủi ro trong y tế:

- Chuẩn bị tốt trước khi gặp bác sĩ.
- Giải thích rõ ràng những triệu chứng bệnh (symptomen) của mình.
- Hỏi thêm bác sĩ về việc định bệnh (diagnose).
- Hỏi thêm về những biện pháp điều trị bệnh (behandelingen).
- Hỏi về những biến chứng (complicaties) (có thể) xảy ra.
- Coi chừng những phản ứng phụ (bijwerkingen) khi xử dụng thuốc.
- Tự để ý coi mọi việc xảy ra có tốt hay không trong quá trình điều trị.
- Luôn kiểm soát khi xử dụng thuốc.
- Thông báo cho nhân viên y tế khi thấy điều lạ xảy ra.
- Cộng tác tốt với nhân viên y tế trong thời gian trị bệnh.

Tóm lại, mạnh dạn hỏi và trao đổi với các nhân viên, chuyên gia y tế trong quá trình định và trị bệnh là vấn đề rất quan trọng. Quý đồng hương lớn tuổi với trở ngại về ngôn ngữ phải nhờ thân nhân có trình độ tiếng Hòa Lan tốt giúp đỡ khi trao đổi với họ để ngăn ngừa những rủi ro có thể xảy ra.

V.T. Hoang

(Tóm lược tin tức trên mạng)

Du Lịch

Tháng 4, mùa anh đào Washington, DC

Trần Nguyên Thắng

Tháng 4 lại đến! Tháng của hoa đào nở! Nhưng phải nói rõ hơn, tháng của hoa anh đào chớm nụ trên toàn cõi xứ Phù Tang. Tiết trời Nhật Bản ấm dần lên, những hàng cây anh đào miền Nam đã dần ra nụ, có lẽ phải đến hơn tuần nữa thì xứ Phù Tang sẽ tràn ngập hoa anh đào nở.

Có nhìn những hàng cây anh đào nở rộ bên dòng sông, bên những mái đền chùa Nhật Bản thì người thưởng ngoạn mới cảm nhận trọn vẹn những cảm xúc tâm tư của mình hòa vào với thiên nhiên. Nhưng Nhật Bản xa quá làm nhiều người mỗi gối nản lòng. Nhìn quanh mình, chợt nhớ đến thời gian hoa anh đào nở giữa lòng thủ đô nước Mỹ.

Hoa anh đào và Washington Monument

Miền Đông Bắc Hoa Kỳ là miền lạnh giá vào các tháng 12, tháng 1, và tháng 2, các đợt bão tuyết nếu có thì thường “chọn” ba tháng này tung hoành một cõi. Sang cuối tháng 3 thì thời tiết ấm dần lên để bước vào đầu Xuân. Có lẽ nhận thấy thời tiết Washington D.C thích hợp với loài cây anh đào, năm 1912 thị trưởng Tokyo lúc bấy giờ là Yukio Ozaki đã gửi tặng thủ đô Hoa Thịnh Đốn một số các cây anh đào để làm đẹp thêm không gian khu vực Tidal Basin nơi con sông Potomac chảy qua thủ đô. Ngoài ra chắc hẳn còn có một tâm ý kết nối keo sơn “tình hữu nghị” Nhật bản - Hoa Kỳ. Năm nay đã là năm thứ 103 “tình hữu nghị hoa anh đào” nối tiếp, tuy cũng có đôi lần gây đổ chiến tranh kẻ thắng người bại.

Ngày nay, số lượng cây anh đào chung quanh khu vực Tidal Basin và sông Potomac đã phải có hơn 4,000 cây anh đào, đủ để làm đẹp không

gian thủ đô Hoa Thịnh Đốn vào mỗi dịp đầu tháng 4. Đây là thời điểm hoa anh đào nở rộ bên dòng sông Potomac, người dân D.C. theo gương người Nhật, đã biến thời điểm anh đào nở thành một tuần lễ hội National Cherry Blossom Festival với bao nhiêu thú vui chơi tao nhã dành cho người dân Hoa Kỳ và cộng đồng người Nhật tại Mỹ. Người ta cũng đi ngắm hoa, đi xem hoa nở tạo thành một không gian “Sakura Matsuri / Lễ hội hoa anh đào.” Ông Thị Trưởng Yukio Ozaki thật tinh tế, chỉ nhờ ít cây anh đào, ông đã thành công đưa một điểm văn hóa tinh túy của người Nhật hiện diện ngay giữa lòng thủ đô của đất nước Hoa Kỳ. Tinh thần người Nhật thâm trầm và thường mang một ý nghĩa nào đó gửi gắm đến người nhận.

Hoa Thịnh Đốn không có những mái đền Thần Đạo, không có mái chùa với tiếng chuông ngân, không có người chiến binh Samurai như kiểu Nhật. Nhưng Hoa Thịnh Đốn có những nét riêng biệt của mùa lễ hội anh đào. Không gian ở đây thoáng rộng với dòng sông Potomac lờ lững chảy qua, bờ sông lồm vào tạo thành một hồ tròn Tidal Basin. Chung quanh hồ, những hàng cây anh đào nở dọc theo bờ hồ như những bông hoa sakura sắc hồng tô điểm cho không gian của các Nhà Kỷ Niệm như Washington Monument, Thomas Jefferson Memorial, Lincoln Memorial, Franklin Delano Roosevelt Memorial, Korea War's memorial, bức tường đen Vietnam War's Memorial. Thời điểm hoa anh đào nở làm thủ đô Washington như bừng sống dậy sau giấc ngủ dài mùa Đông.

Nhà báo Đinh Quang Anh Thái, người đã từng sống một thời gian dài tại thủ đô Hoa Thịnh Đốn đã viết lại cảm tưởng của mình về mùa hoa anh đào Hoa Thịnh Đốn.

“Dù mùa Xuân đã về, nhưng một buổi sáng, lái xe từ xa lộ 395 vào vòng đai thủ đô, nhìn thấy một rừng hoa anh đào nở rộ khoe sắc, từng cánh hoa như uốn lên trời, phủ bóng xuống dòng sông Potomac, lòng vẫn không tránh khỏi cảm giác rạo rục khi đối diện Nhan Sắc Nàng Xuân. Chợt vẳng đâu đây câu thơ của cố thi sĩ Đinh Hùng: “Thu về em đã gặp Thu Chưa?” Và tôi cũng muốn bắt chước người thi sĩ tài hoa này để thốt lên, “Xuân về em đã gặp Xuân chưa!” như một lời hỏi han người thân từ xa trở về. Và hình như cũng chính Đinh Hùng viết: “Nàng Xuân ơi, ta muốn cắn vào người.” Tuyệt! Chỉ có nàng Xuân mới gọi được trong lòng nỗi khát khao nóng bỏng như vậy!”

Tôi không là người dân thủ đô Hoa Thịnh Đốn, tôi chỉ là người lữ khách phương xa thưởng ngoạn nét đẹp thanh thoát của một loài hoa,

nhưng hàm chứa cả một triết lý sống chết của một dân tộc. Những người chiến binh samurai Nhật Bản đã qua đi theo chiều thời gian lịch sử cả hai trăm năm nay, nhưng tinh thần “Zen bushido / Thiên - võ sĩ đạo” của người Nhật vẫn còn bàng bạc trong tâm thức người Nhật. Làm sao thế giới ngày nay có thể “hình dung ra” tinh thần “Zen Bushido” Nhật Bản. Có lẽ chỉ khi nào chúng ta có dịp chứng kiến “hành động” của tinh thần ấy thì chúng ta mới cảm nhận và hình dung ra được cái nét đẹp của tinh thần người Nhật. Những thế hệ tiếp nối của xứ sở Phù Tang vẫn còn thấm nhuần nét đẹp văn hóa tinh thần mà cha ông họ đã để lại. Từ thế kỷ 20 đến đầu thế kỷ 21 thế giới đã chứng kiến sự bại trận tang thương và phá hủy hoàn toàn của Nhật Bản, thế giới đã nhìn tận mắt (video) và nghe tận tai (audio) những trận thiên tai động đất - sóng thần - phóng xạ Fukushima tàn phá xứ Phù Tang. Tất cả những thảm họa đó đã đổ ập xuống người dân Nhật, nhưng họ đã tự đứng lên và đùm bọc lẫn nhau, không xin xỏ thế giới điều gì cứu giúp họ.

Điều gì đã làm cho người Nhật nối kết với nhau, xem sống chết nhẹ nhàng như thế! Người ta chỉ có thể trả lời được qua hình ảnh “đời sống hoa anh đào.” Hãy cảm nhận đời sống hiện hữu đẹp như những đóa hoa anh đào nở rộ và nếu có

chết, hãy chết như một cánh anh đào lia chùm hoa nương theo làn gió tung bay tung bay giữa không gian trước khi về nằm yên trên mặt đất. Với dân tộc Nhật Bản, đời sống hoa anh đào có hai lần đẹp. Một lần khi hoa nở rộ rực rỡ dưới nắng xuân và một lần cánh hoa lia chùm - lia cành - lia cây nương theo làn gió tung bay vào không gian trước khi về nằm trên mặt đất. Một cây anh đào cho dù nở nhiều hoa đến đâu chẳng nữa, nó vẫn không bao giờ làm cho không gian một cây trở thành đẹp đẽ. Nhưng một rừng cây anh đào nở thì cho người ta nhìn ngắm một không gian trắng hồng đẹp đẽ lạ thường. Càng tuyệt đẹp hơn nữa vào ngày gió vừa đủ và cũng là lúc các cánh hoa chia tay với cành, chúng bay trong gió như những bông tuyết trắng.

Hoa anh đào đã nở và đã rơi bay bên con sông Potomac trên trăm năm. Hình ảnh và tinh thần đó đã tô đẹp thêm cho các ngôi Nhà kỷ niệm dành cho các vĩ nhân Hoa Kỳ như George Washington, Thomas Jefferson, Abraham Lincoln, Franklin Delano Roosevelt. Những vĩ nhân đó có thể họ chưa biết và chưa thấy hoa anh đào, nhưng có lẽ điều đó không cần thiết vì “đời sống của Họ” chính là những đóa hoa anh đào đẹp nhất của Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ.

Tham Dự Biểu Tình 40 NĂM QUỐC HẬN Thứ Năm 30.04.2015 tại Brussel

Để khuyến khích sự tham gia đông đảo của quý đồng hương, Ban Chấp Hành Cộng Đồng sẽ tổ chức đi xe bus chung (tùy theo số lượng đồng hương ghi danh).

Sau khi tham khảo về những việc như chi phí, tuyến đường, v.v... chúng tôi đề nghị cách thức đi chuyển như sau:

- **Ghi danh:** Quý đồng hương muốn tham dự xin ghi danh qua địa chỉ sau đây:

Nguyễn Hữu Phước

điện thoại số: 076.5038426

điện thoại di động: 06.38544847

Email: hpnguyen@congdonghoalan.com

-**Địa điểm tập trung :**

tại trạm xăng Hazeldonk (trên xa lộ E19 trạm xăng cuối cùng biên giới Hòa Lan - Bỉ).

- **Thời gian khởi hành:**

Quý đồng hương có mặt tại địa điểm tập trung lúc 11:30 giờ. Xe bus sẽ khởi hành lúc 12 giờ.

(Thời hạn ghi danh trước ngày 20 tháng 4/2015)

Y học – Sức khỏe

Bệnh Sạn Thận

Bác sĩ Nguyễn Ý Đức

Sạn Thận hoặc Sạn đường Tiết niệu là bệnh rất xưa và thường xảy ra. Chỉ cần bị bệnh một lần là ta nhớ mãi những cơn đau khiếp đảm mà sạn gây ra khi nó di chuyển trong đường tiết niệu. Có người nói là đau sạn thận còn khủng khiếp hơn khi các bà đau bụng “vượt cạn chỉ có một mình”. Ngày nay, nhờ nhiều phương pháp điều trị tiến bộ, sạn được loại bỏ dễ dàng, mau lẹ và an toàn. Sau đó, với các phương pháp phòng ngừa hữu hiệu, bệnh ít có nguy cơ tái phát và con người tránh được sự ôm bụng kêu đau.

Sạn là kết quả của một loạt những phản ứng hóa học, trong đó nước tiểu trở nên quá đậm đặc khiến các chất calcium oxalate, uric acid, cystine kết tinh lại thành những hạt nhỏ. Rồi với thời gian, các hạt nhỏ này kết tụ dần dần thành cục sạn lớn

Bệnh có thể xảy ra cho nhiều người trong một gia đình hoặc gây ra do các rối loạn của ruột, tuyến giáp trạng hoặc do khiếm khuyết trong cấu tạo của hai trái thận.

Đàn ông bị sạn thận gấp đôi đàn bà. Cho tới tuổi 70 tuổi thì 5% nữ giới và 9% nam giới đều mắc bệnh sạn thận ít nhất một lần. Sau đó sạn thường hay tái phát. Người da trắng bị sạn nhiều hơn người da màu.

Bệnh thường xảy ra cho dân cư sống ở vùng khí hậu khô nóng hơn là ở nơi nhiệt độ ôn hòa. Không uống nước đầy đủ khiến nồng độ nước tiểu cô đặc là một trong nhiều yếu tố đưa đến sạn kết tinh.

Một vài dược phẩm như triamterene, acetazolamide có thể gây ra sạn thận. Tiêu thụ thực phẩm nhiều oxalate cũng có thể là một nguy cơ.

Các loại sạn

Sạn thận có thể do nhiều hóa chất tạo thành.

1-Sạn calcium.

Có tới 75% sạn được cấu tạo bằng chất calcium (oxalate, phos phate, carbonate). Nam giới bị loại sạn này nhiều gấp hai ba lần nữ giới. Sạn bắt đầu vào tuổi từ 20 đến 30 và hay tái phát vào những

năm sau đó. Calcium oxalate là nhiều nhất và thường thường là do ăn thực phẩm có nhiều hóa chất này hoặc do hậu quả các bệnh ở ruột hoặc tăng chức năng tuyến cận giáp mà ra.

2-Sạn uric acid.

Chiếm 10% các loại sạn thận và cũng có nhiều ở đàn ông. Người bị sạn này thường cũng bị bệnh thống phong (gout).

3-Sạn cystine. 1%, thường do di truyền gây ra.

3-Sạn struvite.

To, đôi khi làm nghẹt thận, gây ra do các bệnh nhiễm trùng đường tiểu tiện.

Các loại sạn trên có thể nhỏ như hạt cát hoặc lớn như trái banh bóng bàn; có thể trơn tru nhẵn nhụi hay sắc cạnh.

Sạn được tạo ra trong trái thận hay trong ống dẫn nước tiểu.

Thường thường sạn thận không gây đau trừ khi nó di chuyển từ thận xuống ống dẫn tiểu. Những cơn đau này rất dữ dội khiến người bệnh nhớ suốt đời.

Nguy cơ gây sạn:

a-Sạn thận xảy ra khi ta không uống đầy đủ nước, nước tiểu trở nên đậm đặc, các hóa chất kể trên kết tinh;

b-Khi ta ăn quá nhiều vài thực phẩm như bơ, sữa, chocolate, đậu phộng;

c-Khi có nhiễm trùng đường tiết niệu;

đ-Trước đây đã có sạn;

e-Đàn ông;

g-Trong gia đình có thân nhân bị sạn.

Triệu chứng

Cơn đau do sạn di chuyển hoặc kẹt ở thận, ống dẫn nước tiểu đều rất dữ dội và xảy ra bất thành linh. Đau xuất phát ở một bên mạng mỡ hay bụng dưới, chạy xuống bẹn, bắp đùi. Các cơn đau không thuyên giảm với thay đổi vị trí nằm, ngồi hoặc sau khi uống thuốc chống đau không có chất á phiện. Đôi khi bệnh nhân bị sốt, ớn lạnh, ỉ đái ra máu, ói mửa.

Bình thường, sạn hiện diện trong âm thầm. Cho nên tìm ra sạn đôi khi là do tình cờ chụp quang tuyến bụng trong lúc điều trị các bệnh khác hoặc đi tiểu tiện ra sạn nhỏ.

Khi nghi ngờ có sạn, bác sĩ sẽ thử nước tiểu coi xem có lẫn máu và nhiễm trùng không; rồi sẽ cho chụp hình quang tuyến các loại để xác định sự hiện diện của sạn.

Điều trị

Để chữa sạn thận, các nhà chuyên môn về khoa tiết niệu có thể áp dụng mấy cách sau đây:

a-Theo dõi-Đợi chờ.

Trong nhiều trường hợp, sạn nhỏ có thể được tiểu tiện ra ngoài, nhất là khi ta uống nhiều nước. Mỗi lần tiểu, lọc coi có sạn nhỏ trong nước tiểu, đưa bác sĩ để phân loại.

b- Dùng thuốc. Tùy theo loại sạn, sẽ có được phẩm thích hợp.

Nếu sạn loại uric acid thì thuốc Allopurinol sẽ làm giảm hóa chất này trong máu, dung dịch Bicarbonate làm tan sạn. Đồng thời cần uống nhiều nước.

Sạn cystine thường rất hiếm, thuốc

Penicillamine, Tiopronun thường được dùng để làm giảm cystine. Nên uống nhiều nước.

Khi sạn gây ra nhiễm trùng đường tiểu tiện, thuốc kháng sinh được dùng trước khi sạn được lấy ra.

c-Nghiền sạn bằng sóng lực trong nước (Shock wave lithotripsy):

Đây là phương pháp trị liệu tương đối mới, được sáng chế bên Tây Đức và bắt đầu dùng ở Hoa Kỳ từ năm 1984.

Có nhiều loại máy nhưng nguyên tắc chung giống nhau: máy tạo ra những đợt sóng lực có sức mạnh làm rạn nứt, tan vỡ sạn mà không gây thương tích cho cơ thể. Phương pháp này được áp dụng cho trường hợp sạn nằm ở thận hoặc phần trên của ống nước tiểu.

Người bệnh nằm trên một cái nệm nước hay trong bể nước, các đợt sóng có sức mạnh chuyển qua nước, dội vào nơi có sạn. Trung bình cần từ 200 tới 400 đợt sóng để làm vỡ sạn, đôi khi cần tới 1500 đợt. Thời gian chạy máy lâu khoảng từ 45 phút tới một giờ.

Phương pháp có thể thực hiện trong ngày, sau vài giờ theo dõi, bệnh nhân có thể về nhà.

Thường thường không cần đánh thuốc mê, nhưng để bớt đau, bệnh nhân được cho liều thuốc an thần. Bệnh nhân cũng mang máy bịt tai để tránh âm thanh to do sóng lực gây ra.

Khi về nhà, cần uống nhiều nước, đi tới đi lui, tiểu tiện ngay khi mót đái, lọc nước tiểu để theo dõi sạn ra nhiều hay ít.

d- Giải phẫu.

Khi sạn quá lớn mà các phương pháp trên không có kết quả thì nhiều phương thức giải phẫu được áp dụng và bệnh nhân cần được nhập bệnh viện để giải phẫu.

Với sạn nhỏ, bác sĩ có thể đưa một ống plastic đầu có dụng cụ gấp sạn vào ống tiểu hoặc thận để gấp sạn ra.

Phòng ngừa lâu dài

Mỗi lần đau sạn là một kỷ niệm đáng ghi nhớ. Cho nên để tránh sạn tái phát, người bệnh cần biết cách phòng ngừa, gồm có:

a- Uống nhiều nước để tránh tình trạng thiếu nước trong cơ thể, khiến nước tiểu cô đặc tạo ra cơ hội thuận tiện cho sạn kết tinh, đóng cục. Có bác sĩ khuyên phải uống chừng 10 ly nước một ngày. Tránh chất lỏng làm mất nước trong cơ thể như cà phê, rượu. Nhưng khi đau là lúc sạn di chuyển trong ống thì không nên uống nước. Sạn có thể làm kẹt niệu quản, đưa tới phình nở các khoang ở thận.

b- Ăn kiêng: sạn được cấu tạo bởi hóa chất có trong vài thực phẩm, nên ta cần tránh. Khi bị sạn calcium, ta cần giảm thiểu thực phẩm nhiều calcium như bơ sữa, chocolate, đậu phộng; với sạn uric acid thì ta cần bớt ăn thịt vì thịt làm tăng purine, tiền thân của acid này; còn sạn cystine thì cần giới hạn cá vì cá có nhiều chất cystine.

c- Uống thuốc theo toa bác sĩ và giữ hẹn để được theo dõi tình trạng sạn. Sự theo dõi này cần thực hiện hầu như suốt đời

THÁNG TƯ TÌNH BUỒN

*Tháng Tư trĩu nặng bờ vai,
Xót xa con nước chia hai lối về,
Chiều buồn mưa lạnh tứ bề,
Gió đêm buốt giá tái tê mặt hồ,*

*Tháng Tư thôi hết ước mơ,
Nắng gay gắt nắng, hừng hờ mây bay,
Âng khuâng mơ khúc sum vầy,
Long đong bèo dạt từ đây, tình đời,*

*Tháng Tư thân Hạc rẽ rời,
Bay xa tìm kiếm khung trời ước mong,
E gì sóng cả cuồng phong,
E gì biển mặn đôi dòng phân ly,*

*Tháng Tư tuổi mộng còn chi,
Tháng Tư lắng kính phân kỳ tình ta,
Tháng Tư nỗi nhớ nhạt nhòa,
Tháng Tư tình héo hắt xa mỗi mòn,*

*Bao nhiêu mộng ước vui chôn ,
Tình ơi mơ phút tương phùng bên nhau
Tháng Tư ngày tháng xót đau,
Đường về xa quá còn đâu ước thể...!*

Phạm Thị Minh-Hưng

Gia chánh

Chuối nướng

Trong đời sống ẩm thực của người dân Việt, có những món trông thật “đời thường”, thật dung dị nhưng lại thật thơm ngon và đầy tinh tế, trong đó có món Chuối nướng bọc xôi ăn với nước dừa bột báng.

Đây là một món ăn thật dân dã, phổ thông, thường được bày bán trên những chiếc xe đẩy rong ruổi khắp thành phố hay một góc nhỏ trong khu phố, khu dân cư tại các tỉnh, thành phía Nam. Có lẽ người bán chuối nướng không cần tiếng “rao” mà chỉ có mùi thơm của chuối nướng thôi cũng đủ để đánh thức vị giác người đi đường.

Đồ nghề nướng chuối gồm: một cái máng bằng tôn, chiều ngang độ 15 phân, chiều dài độ 80 phân và sâu 10 phân. Trong máng có chứa than đang đỏ để nướng chuối, một con dao nhỏ, một bát nước muối loãng, một nắm que bằng tre để xiên chuối.

Chuối chuẩn bị nướng:

Chuối nướng ngon nhất là chuối xiêm (giống chuối mốc miền Trung, nhưng trái nhỏ hơn). Khi chuối vừa bắt đầu chín (hườm hườm), đem lột vỏ, phơi cho được hai nắng thì khi nướng xong, ăn mới dẻo, ngọt, bùi, thơm ngon.

Ngoài ra, có loại chuối sứ nướng có bọc xôi bên ngoài và gói bằng lá chuối. Chuối bóc vỏ xong, bọc bên ngoài là cơm nếp nấu chín trộn dừa cán mỏng, sau đó lấy lá chuối bọc tiếp thêm hai lớp dọc và ngang bên ngoài. Người khéo tay và “bọc” quen để nếp chung quanh chuối không quá dày ăn dễ ngán, cũng không quá mỏng, ăn không đủ “đô”, mà lại phải bọc cho thật đều.

Khi nướng phải trở đều tay, thấy nếp hơi se mặt, vàng và giòn là được. Món này ăn tại chỗ sẽ ngon hơn, gỡ lớp lá chuối còn nóng hổi ra, chan nước dừa vào, rắc thêm ít đậu phộng rang giã nhỏ lên mặt. Nước dừa bột báng ăn chuối phải cô hơi sền sệt, có vị hơi mặn một chút và không ngọt lắm thì khi ăn vào mới thấy được vị béo nhưng không ngán. Hương chuối nướng hoà quyện với dừa toả ra thơm ngát, khiến khách qua đường cũng phải ngập ngừng chân bước không đành, thôi thì “xơi” vài quả cho đỡ cái cơn thèm.

Từ hồi còn bé học tiểu học ở quê nhà, tôi vẫn thích nhất là cái món chuối nướng quê mùa và giản dị này, những trái chuối bọc nếp gói trong miếng lá chuối được nướng chín, bóc chầm chậm từng lớp lá chuối, mùi thơm của lá chuối chín, mùi thơm ngào ngạt của nếp lan tỏa... để vừa hít hà hương thơm của bánh, của lá cũng đã đủ “chín mùi” cơn thèm và chỉ muốn ăn ngay lập tức.

Gà Xào Sả Ớt

Nguyên Liệu:

- 1kg lườn gà nạc
- 2 củ sả băm nhuyễn chia 2 phần
- 1 ít gừng băm nhuyễn
- 1 muỗng nhỏ cà ri bột
- 2 muỗng nhỏ nước mắm
- 1/2 muỗng nhỏ đường
- 1 ít muối và bột ngọt (optional)
- 3 củ hành, băm nhuyễn chia 2 phần
- 2-3 tép tỏi, băm nhuyễn chia 2 phần
- 2-3 trái ớt (hay ớt bột). Ớt tươi băm nhuyễn, nhiều ít tùy thích
- 1 ít đậu phộng rang giã nhỏ
- 1 búp sla, ít cánh ngò, rau quế

Cách Làm:

Thịt gà thái miếng nhỏ (1x2cm) ướp cà ri, nước mắm, đường, muối và bột ngọt (optional), 1/2 (hành hương, tỏi băm, sả, ớt, gừng)... để khoảng 30' cho ngấm.

Bắt chảo lên bếp, cho vào chừng 2 muỗng canh dầu ăn, sau đó bỏ 1/2 sả, ớt, hành, tỏi băm còn lại vào xào cho thơm. Bỏ thịt gà vào xào nhanh tay khoảng 3-4 phút, cho đến khi thịt vừa chín tới, cho thịt ra đĩa.

Xếp sla vào đĩa theo hình hoa (cuống lá vào tâm) xong cho thịt xào lên trên, trang trí với đậu phộng, ngò và lá quế...Món này có thể ăn với cơm, bún... và một hai chai bia, hoặc rượu vang... cũng thú vị lắm...

Điều cần biết là đừng nêm quá mặn sẽ khó ăn, cũng đừng cho quá nhiều đường sẽ nhanh cháy, thịt nên sát miếng mỏng để xào thật nhanh không bị khô, có người cho ít dầu hào vào sẽ tạo cho gà xào sền sệt để ăn với bún... các tay nhậu thì thích dùng khô... Chúc quý vị thành công với một bữa gà xào thật thú vị!

Cười chút chơi

Chẳng nhìn làm gì!

Vợ:

- Này, anh đừng có mà để mắt nhìn theo những cô gái đấy. Anh phải hiểu rằng, mình là người có vợ rồi!

Chồng:

- Anh chẳng nhìn làm gì cả !

Vợ:

- Anh nói thật không đấy?

Chồng:

- Thật, bởi càng nhìn thì càng thêm tiếc chứ ích gì?

Nói chơi

Bà chủ nói với cô giúp việc trong nhà, vì bà ngắm thấy cô dạo này cứ phây phây, vừa trẻ vừa đẹp ra:

- Ông chủ nhà tôi bảo chiều nay không ăn cơm nhà. Chắc chiều nay lại đi tăng tịu với cô thư ký rồi!

Cô giúp việc:

- Thưa bà, tôi không tin. Chắc bà nói chơi vậy để tôi ghen chứ gì?

Lên Thiên đường sớm hơn

Một cặp vợ chồng già đã trên 80 tuổi mà vẫn khỏe mạnh, họ ăn uống theo chế độ và tập thể dục thường xuyên. Không may hai cụ qua đời do một tai nạn xe buýt, họ lên thiên đàng và được Thánh Pierre đón tiếp nồng hậu. Thánh Pierre đưa hai người đi tham quan nhà bếp khổng lồ, hồ bơi, phòng tắm hơi, sân chơi golf... Lóa mắt vì sự sang trọng của ngôi nhà, cụ ông hỏi Thánh Pierre:

- Chúng tôi có phải trả tiền các dịch vụ không?
- Tất cả đều miễn phí, đây là thiên đàng mà. -
Thánh Pierre trả lời.

Đến giờ ăn, Thánh Pierre đưa hai cụ đến bàn bày thức ăn linh đình. Cụ ông hỏi:

- Tất cả các món ăn này đều miễn phí à?
- Tất nhiên. - Thánh Pierre trả lời.
- Chúng tôi có thể ăn tùy thích, không phải lo ngại dư mỡ, đường, cholesterol à?

- Không, tôi đã bảo là cụ đang ở trên thiên đàng mà. Cụ có thể ăn uống no say tùy thích mà không sợ bị béo phì hay nhồi máu cơ tim...
Bỗng nhiên mặt cụ ông trở nên đỏ gay, quay sang bà vợ nói:

- Tất cả do lỗi của bà! Nếu bà không ép tôi phải ăn uống kiêng cử và tập thể dục, thì tôi đã lên đây sớm hơn 10 năm!

Giá trị tình yêu

Cô gái nói với chàng trai:

- Em không thích tiền, tình yêu không mua bằng tiền được!

- Thế em thích gì? Một chiếc xe máy xịn màu đỏ nhé?

- Vâng vâng! Một chiếc như vậy thì tình yêu mới nồng thắm.

Hiểu sao bây giờ

"Cuộc sống thật vô vị".

"Tại sao chứ?" Mục sư hỏi.

"Cô gái tôi hết lòng theo đuổi đã từ chối lời cầu hôn của tôi".

"Anh đừng vội chán nản" Mục sư nhẹ nhàng:

"Phụ nữ nói không thường phải hiểu là có".

"Nhưng cô ấy chỉ xì một tiếng thôi".

Giận quá

Có một anh chàng sợ vợ nổi tiếng. Một hôm chỉ vì chuyện nhỏ nhặt mà chị vợ mắng anh. Lần này thì anh hết nhịn nổi bèn nhặt lấy thanh củi trong lò đánh vợ. Bà vợ thấy nguy bèn co giò chạy, anh chàng cứ rượt theo. Chợt bà vợ đứng phắt lại trợn mắt hỏi: "Anh định làm gì tôi?"

Anh chàng luống cuống vội nhét thanh củi vào tay vợ: "Minh đốt chết tôi đi!"

Việc của ai?

Một đôi vợ chồng nông dân đang bàn bạc.

Vợ: "Này ông, con bé Tư sinh con rồi!"

Chồng: "Đó là việc của nó".

Vợ: "Nhưng nó bảo đó là con ông".

Chồng: "Đó là việc của tôi".

Vợ: "Bây giờ tôi phải làm thế nào?"

Chồng: "Đó là việc của bà".

Lá thư tòa soạn

Hàng năm khi thời tiết tháng tư khởi sắc, hoa cỏ vạn vật hồi sinh, cũng là thời điểm mà chúng ta, những người Việt xa quê hương, sôi sục nhớ về ngày quốc hận 30/4/75. Tính đến nay đã tròn 40 năm, nỗi đau vẫn còn đó, nguyên vẹn như ngày nào... liệu chết vượt biển tìm tự do.

Nhìn về quê hương trong niềm đau xót: dân ta vẫn sống trong sự áp bức, nhân quyền bị chà đạp, tài sản ruộng vườn bị cướp bóc, mất từ mảnh đất gia bảo, cho đến giang san, biển đảo v...v... ôi còn nỗi đau nào lớn hơn!

Chúng ta người Việt Hải Ngoại may mắn được hít thở sống trong bầu không khí tự do, nhân quyền được tôn trọng. Trong khi đời sống của đồng bào ruột thịt thân yêu tại quê nhà càng ngày càng bị bóp nghẹt, khủng bố ngay cả trong đời sống thường nhật chỉ vì dám tỏ lòng yêu nước, dám đòi quyền sống, quyền làm người, quyền tự do ngôn luận, tự do tôn giáo v...v.... Mọi quyền sinh sát trong tay Công An, người dân sống trong nơm nớp lo âu từ miếng cơm manh áo, cho đến mạng sống, và cả tương lai đất nước sẽ đi về đâu? Liệu có còn tên Việt Nam trên bản đồ thế giới? Một câu hỏi đau lòng mà chưa ai có câu trả lời như lời nhạc sĩ Việt Khang trong ca khúc “Anh Là Ai?” đã tâm tình: “... cội nguồn ở đâu khi thế giới này sẽ không còn Việt Nam ?”

Từ khi nhận nhiệm vụ đến nay, tân Ban Quản Trị rất lo lắng không biết là mình có làm hài lòng sự trông đợi của quý độc giả hay không !?. May mắn thay, chúng tôi nhận được sự hỗ trợ, giúp đỡ tận tình của quý thân hữu, quý văn-, thi sĩ trong cộng đồng và báo phát hành lần này là lần thứ hai.

Sắp tới là mùa Phật đản và báo VNNS số 273 sẽ phát hành vào khoảng trung tuần tháng 5 chủ đề Phật Đản. Bài vở xin quý thân hữu, quý vị cộng tác viên gửi về tòa soạn trước 10/05/2015 theo địa chỉ Email: vnns@congdonghoalan.com.

Trân trọng

Ban biên tập Việt Nam Nguyệt San

Trả lời độc giả góp ý.

Rất chân thành sự góp ý của anh Ngô Thụy Chương về những sơ sót trong số báo 271 phát hành tháng 03 năm 2015, trang sau vẫn ghi địa chỉ cũ.

1-Xin đính chính địa chỉ retourneren: Kroeten 9- 4871 JT- Etten-Leur.

2-Chúng tôi sẽ liên lạc với anh Thái Tăng An thật sớm thông báo về khổ báo rõ ràng.

3- Bài viết: Thăm Chùa mới vào ngày đầu năm Ất Mùi trang 40, dòng thứ năm đã mất một đoạn như sau: “... Chuyến đi tham quan này cũng đã có trong dự trù từ lâu, khi nhận viết bài cho việc Chùa chấp nhận cho đặt tượng đài thuyền nhân tỵ nạn Việt Nam tại Hòa Lan trên vùng đất thuộc Chùa này. Bài thì đã viết, dự định đã có từ lâu nhưng chưa có dịp đến. Nhân tình cờ, có người bạn từ Hoorn lên Chùa mới ở Almere, tôi xin quá giang đến Chùa. Vừa là chỗ thân quen trong nghiệp thích văn, vừa tiện đường nên người bạn đồng ý ngay. Thế là tôi có bạn đồng hành, vừa vui tính dễ thương, vừa có tâm tình tỵ nạn tha hương gặp gỡ. Chúng tôi khởi hành từ ...”. Xin thành thật cáo lỗi cùng anh Bùi Văn Đỗ và quý độc giả về sơ sót này.

4- Về mục lục, chúng tôi sẽ điều chỉnh theo anh đề nghị cho hoàn hảo hơn. Và sẽ kiểm soát lại bài trước khi cho đăng báo, để tránh sự ngộ nhận, không vui của độc giả.

5- Sổ vàng TĐTN tòa soạn đã ghi nhầm tên đồng hương Phan văn Thảo 50€ đóng góp, nay xin đính chính là: Đinh Đức Quyết € 30. (21.1.2015)

Tuyệt Lê.

Danh sách độc giả trả tiền báo tính từ 3-3-2015 đến 6-4-2015

stt	ngày trả tiền	Tên	vùng	số độc giả	số tiền	ghi chú
1	4-3-2015	Mai Si Quy	Heemskerk	95	€ 30,00	
2	6-3-2015	DT Vu	Eindhoven	305	€ 30,00	
3	9-3-2015	Dinh Thi Mien	Ede	401	€ 30,00	
4	11-3-2015	Ta Cam Ky	Spijkenisse	177	€ 30,00	
5	13-3-2015	Ly Han Giang	Tilburg	775	€ 100,00	
6	16-3-2015	Do Thi Bach	Nuenen	309	€ 30,00	
7	20-3-2015	T.H. Ngo	Nijmegen	820	€ 30,00	
8	20-3-2015	Dinh Ngoc Hien	Nieuw-Vennep	101	€ 30,00	
9	21-3-2015	MT Vo	Nijmegen	379	€ 30,00	
10	23-3-2015	T.A. Nguyen	Leeuwarden	449	€ 30,00	
11	23-3-2015	TL Tran	Hoorn	54	€ 30,00	
12	23-3-2015	H.S. Nguyen	Schijndel	296	€ 30,00	
13	23-3-2015	TK Diep	Zutphen	722	€ 30,00	
14	24-3-2015	P. Le	s-Hertogenbosch	272	€ 30,00	
15	25-3-2015	QA Tran	Den Haag	692	€ 30,00	
16	26-3-2015	T.S. Phan	Hoorn	60	€ 30,00	
17	26-3-2015	T H H Le	Ede	628	€ 30,00	
18	26-3-2015	D T Trinh	Raamdonksveer	665	€ 30,00	
19	30-3-2015	T Vo	Zwijndrecht	192	€ 30,00	
20	30-3-2015	T N Truong	?	?	€ 30,00	*
21	31-3-2015	P.G. Nguyen	Houten	622	€ 30,00	
22	1-4-2015	X Ngon Nguyen	Ridderkerk	724	€ 30,00	
23	1-4-2015	Nguyen Hoan Nguyen	Kampen	839	€ 30,00	
24	1-4-2015	Nguyen Van Huong	Belicum	857	€ 30,00	
25	1-4-2015	VP Ho	Bergen op Zoom	241	€ 30,00	
26	2-4-2015	T D Nguyen	Leiden	733	€ 30,00	
27	2-4-2015	Mw. A Vo	?	?	€ 30,00	*
28	2-4-2015	Nguyen T T	Huizen	10	€ 30,00	
29	2-4-2015	Nguyen Thi Thu Vuong	Veldhoven	302	€ 30,00	
30	2-4-2015	Đình Minh Thìn	Ede	873	€ 30,00	
31	5-4-2015	Dang Quoc Minh	Monchengladbach	818	€ 40,00	

* Quý độc giả dưới đây liên lạc về tòa soạn để xác nhận, cảm ơn:

- độc giả TN Truong liên lạc về tòa soạn gấp để xác nhận địa chỉ, vì trong danh sách có 2 tên TN Truong

- độc giả Mw. A Vo

ghi chú: Vừa qua tòa soạn đã nhận được thư xác nhận của độc giả KL Nguyen (266).

đính chính: vừa qua vì lý do kỹ thuật tòa soạn đã ghi sai độc giả trả tiền

thay vì V.N. Tran (37 - Purmerend) nay đính chính là V.N. Tran (267 - Drunen)

Kính mời
Quý đồng hương đến tham dự chương trình

"Tình Ngài Gọi Con"

Ngày thứ bảy 23-05-2015
Từ 14 giờ 00 đến 18 giờ 30
Tại hội trường: 't Riet
Laan der Verenigde Naties 88
6716 JE Ede

*** Thánh Lễ Đồng Tế**

*** Văn nghệ :Tác giả & Tác phẩm**
do chính ca nhạc sĩ Lm. Xuân Đường
trình bày các ca khúc Đạo & Đời

*** Chia sẻ tâm tình - xem Slideshow**
Giới thiệu quỹ học bổng "Tình Ngài Gọi Con"
Giúp cho học sinh nghèo tại Việt Nam

Linh Mục Xuân Đường
Đến từ Dòng Chúa Cứu Thế VN

Ban tổ chức Trân Trọng Kính Mời

Muốn biết thêm chi tiết xin liên lạc Quang Kế tel : 06-36303270

